

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 114

Dimecres, 24 de març de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 74, primera reunió

S U M A R I

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan
(tram. 261-00001/08) p. 3

Projecte de llei

de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de llei
a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre
de 2006, relativa als serveis en el mercat interior (tram. 200-00075/08) p. 17

Projecte de llei

sobre el procediment de designació dels senadors i senadores
que representen la Generalitat al Senat (tram. 200-00066/08) p. 21

Projecte de llei

d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català
de la Salut (debat de totalitat) (tram. 200-00088/08) p. 27

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la conveniència de fer un debat
sobre el model energètic (tram. 317-00338/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els problemes de subministrament elèctric
arran de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00342/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a afrontar
els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00339/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pla d'inversions d'Endesa per al 2010 (tram. 317-00341/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a afrontar les destrosses
als boscos provocades per la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00340/08) p. 41

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la pujada de l'impost sobre el valor afegit i la lluita contra la morositat (tram. 317-00343/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre el seguiment i el control de l'expedient de regulació d'ocupació de Nissan (tram. 310-00403/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre la construcció de la variant de la carretera N-260 al pas per Gerri de la Sal (tram. 310-00407/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre l'augment de l'impost sobre el valor afegit (tram. 310-00408/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre la igualtat en les empreses (tram. 310-00404/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a paliar les pèrdues provocades per la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 310-00405/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre la gestió i el funcionament dels serveis de protecció civil després de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 310-00402/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels objectius de la Plataforma d'Acció de Beijing en polítiques de gènere (tram. 310-00406/08) p. 50

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de marques comunitàries (tram. 270-00010/08) p. 51

Interpellació

al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques (tram. 300-00270/08) p. 56

Interpellació

al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 300-00271/08) p. 62

Interpellació

al Govern sobre la situació econòmica general (tram. 300-00273/08) p. 67

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 74.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan (tram. 261-00001/08). Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (Dictamen: BOPC 656).

2. Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior (tram. 200-00075/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 648, 3).

3. Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (tram. 200-00063/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 654, 3).

4. Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball (tram. 200-00062/08). Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 655, 3).

5. Projecte de llei sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat (tram. 200-00066/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 654, 39).

6. Projecte de llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut (tram. 200-00088/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 643, 6).

7. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la llei orgànica del poder judicial en matèria de marques comunitàries (tram. 270-00010/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 464, 69).

8. Interpellació al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques (tram. 300-00270/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 300-00271/08).

Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre la situació econòmica general (tram. 300-00273/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 300-00272/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la realitat social dels catalans (tram. 302-00222/08). José Domingo Domingo, del Grup Mixt. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00223/08). M. Belén Pajares i Ribas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 302-00224/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica (tram. 302-00225/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de resoldre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan (tram. 261-00001/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan.

D'acord amb l'article 58.6 del Reglament del Parlament, la comissió d'investigació ha emès el seu dictamen. Passarem ara al debat amb la intervenció dels grups parlamentaris de major a menor.

Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar aquesta intervenció amb uns agraïments. En primer lloc a totes les persones que han comparegut a la comissió, a totes elles, sense excepció: al membres del Cos de Bombers, comandaments i membres de les diferents unitats; als membres dels

cossos dels agents rurals; als sindicats del Cos de Bombers; als representants i pilots de l'empresa TAF; al representant de la BRIF; als de l'UME i naturalment als veïns i propietaris de finques d'Horta de Sant Joan, al seu alcalde i també a l'alcalde de Prat de Comte. Cap de les compareixences ha estat en va. Agraïment a tots ells, i, com vaig dir l'altre dia, si en alguna pregunta hem esta massa incisius, demano la seva comprensió, i si en alguna pregunta el to no ha estat el correcte, demano les meves disculpes.

Un agraïment molt sincer també al president del la comissió. Ha ajudat molt que la comissió hagi pogut complir amb els seus objectius. I també, a títol més intern, un agraïment a la diputada Elena Ribera i al diputat i alcalde d'Arnes, Xavier Pallarès, ja que aquest ha estat un treball d'equip, i vull reconèixer la seva aportació i també la de tot aquells que ens han ajudat.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no ens hem apartat en cap moment de l'objectiu i de la lògica que ens vam planejar i que ens va portar a sol·licitar i a fer possible aquesta comissió: conèixer la veritat de com i per què va passar aquell tràgic succés per poder d'aquesta manera i sobre segur rectificar i millorar perquè no torni a passar.

I ho hem fet sempre seguint el mateix fil roig: preguntar, escoltar i documentar-nos. No ens hem despistat en cap moment d'aquest guió. No hem pogut, no hem volgut caure ni ens les provocacions, que han estat forces, ni hem volgut fer excursions cap a debats allunyats de l'objectiu de la comissió, ni entrar en rèpliques o insinuacions o acusacions de baixa estofa. No ens hem deixat arrossegar en cap moment cap aquí.

I no ho hem fet perquè l'assumpte que ens ocupa és tan seriós i tan sensible que exigia, al nostre entendre, el màxim de rigor, tant en les formes com en el fons. Cinc bombers morts i un ferit molt greu és un balanç massa gros perquè aquest Parlament ho passés per alt, renunciant a saber ben bé el com i el perquè; és un fet massa gruixut per esquivar qualsevol responsabilitat i deixar que s'imposés la justificació, la relativització i la condescendència davant de les moltes disfuncions que anaven apareixent. Haver tret transcendència al tema hauria estat el pitjor favor al Cos de Bombers; renunciant a conèixer la veritat, hauríem certificat la possibilitat que tornés a passar.

Però no tothom ho ha volgut veure així, tristament. N'hi ha que han dedicat més temps a investigar les hemeroteques de fa deu o dotze anys que a voler saber exactament què va passar a Horta de Sant Joan. Altres, com els responsables polítics d'Interior, han intentar rebentar directament la comissió amb mitjans convencionals i no convencionals. I fins i tot alguns han volgut desmerèixer la comissió des del seu inici, com el mateix president de la Generalitat de Catalunya, qui va augurar que aquesta es podria convertir en un circ folklòric.

Però no ens hi hem deixat arrossegar perquè l'evidència dels resultats i dels acords havia de ser i ha estat la millor resposta a tots aquests intents de desvirtuar o de desmerèixer o de rebentar la comissió. La comissió d'investigació ha estat útil, molt útil, i s'ha vist necessà-

ria, molt necessària. Ha estat útil per saber tot allò que el Govern ens va ocultar o no va voler explicar; ha estat útil per aflorar tot un seguit de dinàmiques enquistades per la direcció política que van generar moltes disfuncions i déficits. I haurà estat necessària perquè, a partir del coneixement justament de tot això que s'havia amagat o ignorat, n'haurà sortit un mandat molt potent d'aquest Parlament; un mandat per poder rectificar i millorar, per evitar que torni a passar. És en les mesures on s'endevinen tots els déficits; seixanta-sis noves mesures que surten a partir de les disfuncions que en molts ordres s'han constatat. I això, no s'enganyin, sense la comissió d'investigació no hauria estat possible. I és d'aquests punts que els voldria parlar.

La comissió d'investigació ha estat útil per saber tot allò que el Govern ens va ocultar o no va voler explicar o no va voler reconèixer. Per vostès, pel Govern, hauríem sabut, com s'ha demostrat, que no es va complir des del centre d'emergències el que disposa el pla Infocat quan estava activat en fase d'alertes? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut la no-aplicació del principi de jerarquia establert com a primer principi en l'estratègia d'extinció d'un incendi i les diferents contradiccions que han aflorat i s'ha detectat sobre qui depèn de qui o qui mana al final de qui? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que aquell dia al centre de comandament avançat va estar sense comandament entre les onze del matí i les sis de la tarda? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que no va haver-hi comunicació directa entre el centre d'emergències i el centre de comandament avançat? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que ni el centre d'emergències ni el cap de guàrdia van saber, tot i gestionar aquest incendi, l'existència de víctimes personals fins ben bé passades dues hores després dels tràgics successos? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que el responsable de gestionar el centre de comandament avançat va marxar sense que fos operatiu i sense avisar el cap de guàrdia? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que la sala de Tarragona va estar en les hores més crítiques infra-dotada de personal i la majoria amb escassa experiència? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que l'operadora del centre de comandament avançat es va queixar que a ella diferents operatius li demanaven instruccions i que allà no hi havia ningú que manés en les hores més crítiques? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut de la no-presència del cap de l'operatiu en l'incendi a les hores més crítiques? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que trenta-un membres del Cos de Bombers, aquell mateix dia, en aquella mateixa hora, en aquell mateix indret, van patir un atrapament i que sols tenien vuit mantes ignífugues per a trenta-una persones com a material de protecció? No.

Per vostès, i sense la comissió, hauríem sabut que el cap de guàrdia no duia l'emissora adequada per a les comunicacions perquè se l'havia endut la persona a qui ell va fer el relleu? No.

Per vostès, pel Govern, hauríem sabut que en els moments més crítics la comunicació entre el cap de guàrdia i els mitjans aeris va ser impossible pel que acabo de dir? No. Etcètera.

Gràcies a la comissió hem constatat que ningú va tenir en els moments que la situació comença a ser molt crítica una visió global del foc, i això va comportar una impossibilitat evident de traslladar la informació de la globalitat del risc cap al centenar d'efectius que hi havia dins del bosc fent tasques d'extinció.

Hem constatat que quaranta minuts abans, no tres, ni cinc, ni set, ni deu, quaranta minuts abans que passessin els tràgics successos, el foc estava absolutament descontrolat des de feia més d'una hora; no hi havia mitjans aeris que poguessin donar suport; els GRAF ja no tenien guaita; ja hi havia hagut diversos atrapaments; ja hi havia les línies d'aigua cremades; el foc pujava de baix a dalt, de capçades o de copes, amb tot això que representa; el combustible a la zona era elevadíssim; era un polvorí; el vent anava cada cop a més, i a les cingleres encara era pitjor, i sabent que hi havia allà prop d'un centenar d'efectius, a dins del bosc, en aquestes condicions, ningú, ho repeteixo, quaranta minuts abans, amb tots aquests condicionants, per no tenir una visió global del foc, va ordenar un canvi d'estratègia, d'ubicació d'efectius, i ningú va poder avisar de la potencialitat del risc global al centenar d'efectius que hi havia dins del bosc.

Els bombers que estaven allà dins del bosc, van actuar bé? I tant que sí. Els bombers que hi havia allà van fer el que tocava i més? I tant que sí. Tan cert és això com que els bombers, els GRAF van actuar correctament però per la informació de què ells disposaven. Però no van tenir ni la informació global del risc ni ordres precises en base a això.

Si no hagués estat per la comissió, hauria quedat per bona la versió del Govern: operatiu impecable i els tràgics successos deguts a fets excepcionals i a una mala apreciació de les circumstàncies per part de les víctimes. I això ni és cert ni sobretot és just. I, conseller, sap que no va passar més perquè Déu no va voler.

Gràcies a la comissió, gràcies a saber millor com i què va passar i quines disfuncions es van produir, que moltes d'elles ja s'arrossegaven, ara es podrà rectificar amb millors garanties.

És en aquest aspecte, en el de les millores i recomanacions, que voldríem ressaltar tant el volum acordat –seixanta-sis mesures– com el contingut i la concreció d'aquestes, així com el gran valor que suposa que neixin per l'acord de tots els grups parlamentaris.

És així i és aquest el millor reconeixement al Cos de Bombers. Les millores, millorar per rectificar i rectificar per evitar que torni a passar havia de ser i serà la gran aportació d'aquesta comissió; havia de ser i serà la constatació de la necessitat i de la utilitat d'aquesta.

La concreció d'aquestes mesures per millorar ho deixa fora de dubte, mesures sortides a partir de contrastar i escoltar totes les compareixences –comandaments, representants sindicals, alcaldes, veïns, propietaris, etcètera–: mesures en l'àmbit de la prevenció d'incendis forestals, seguint la lògica aquella, «els focs s'apaguen a l'hivern», en què tant s'ha insistit; mesures en l'àmbit de l'extinció d'incendis forestals; mesures en l'àmbit de la millora en l'àmbit tecnològic; també millores en l'àmbit organitzatiu i metodològic; millores en l'àmbit formatiu, moltes millores en l'àmbit formatiu. Seixanta-sis mesures, totes elles importants. Nosaltres en mantinem vuit que no han pogut ser acordades però que ens agradaria que poguessin ser-ho avui, referides a temes de formació, de seguretat i salut, de riscos laborals.

I, òbviament, per fer possibles i efectives aquestes mesures, cal que abans que res, hi hagi una millora per damunt de totes, una millora en la direcció política d'aquest àmbit. Després de tot el que ha aflorat en aquesta comissió, entenem que el president de la Generalitat hauria de cessar el conseller Saura, el senyor Boada i la senyora Lanau. I ho hauria de fer per tres motius principals.

Primer, per no haver explicat al Parlament tota la veritat i haver ocultat tot el que s'ha constatat i s'ha sabut gràcies a aquesta comissió, que per ells no ho hauríem sabut mai.

En segon lloc, per l'enquistament d'unes dinàmiques en la direcció política que han afectat molt i molt l'òptim funcionament del Cos de Bombers i que això, al final, s'acaba pagant, i pagant car. Crec que millor que com ho van sintetitzar a la comissió representants sindicals del Cos de Bombers no ho faré jo. Es va dir a la comissió que calia depurar responsabilitats polítiques, van dir, per la política d'aparador dels darrers anys, per la política de compartiments estancs dins el Cos de Bombers, pel fet d'haver creat una estructura de gestió que ofega els bombers i els seus tècnics, per les inèrcies de treball pervertides per manca de lideratge, per les greus mancances en la formació dels professionals, per la manca de consideració al Comitè de Riscos Laborals i per escudar-se sempre, van dir, per escudar-se sempre en la imatge corporativa dels Bombers per a la seva defensa personal.

I, en tercer lloc, el president de la Generalitat –em sap greu que no sigui avui aquí– hauria de rellevar aquestes persones perquè tothom entén que, amb els reptes i els deures que s'obren a partir de totes les millores acordades, és impossible creure que qui forma part i ha protagonitzat el problema pugui liderar la solució.

Per tot això, demanem al president i l'instem que cessi aquestes tres persones. El president hauria de saber que l'incendi d'Horta de Sant Joan, en molts aspectes i àmbits, suposarà un abans i un després –això ho han dit i ho han reconegut la majoria dels compareixents–; també ho hauria de representar per al president i per a l'exercici del càrrec que ocupa. El president hauria de demostrar al poble de Catalunya que la hipoteca sobre la prerrogativa de nomenar i cessar membres del Govern que ell va acceptar per poder arribar a ser president té uns límits i que això s'ha acabat. El president hauria

de recuperar aquesta potestat, que vol dir que recuperaria el principi d'autoritat i, als ulls de tothom, seria la garantia que la insolvència i la incompetència al si del Govern tornen a estar penalitzades. El president hauria de fer-ho en benefici de tothom: ho hauria de fer en benefici del Cos de Bombers, que també ho han reclamat els seus representants, i també, pel que he dit ara, hauria de fer-ho en benefici de la mateixa figura de la presidència de la Generalitat i de la seva autoritat. Està només a les seves mans. Ell sap, el president de la Generalitat, que motius per aquest assumpte no n'hi falten; és més, jo estic segur que ell ho sap millor que jo.

I acabo, president, i ho faré igual que ho vaig a la darrera sessió de la comissió. Com vaig dir, el final d'una intervenció sempre es reserva per a allò més solemne, més entranyable i més sentit. I per això ho vull fer amb un clar reconeixement i record a les cinc víctimes i al GRAF ferit molt greu, que tots li desitgem una prompta recuperació, i a les famílies de tots ells.

Una de les obsessions d'aquest grup parlamentari i de qui els parla ha estat en tot moment que, conscients que tot això a ells els podia fer reviure records i això podia voler dir dolor, l'autoexigència que ens havíem d'imposar de serenar, de rigor, de no apartar-nos de l'objectiu d'aquesta comissió era molt més alta. Amb algunes de les famílies he tingut l'oportunitat de parlar-hi, i saben fins a quin punt era directament proporcional la convicció de la necessitat d'aquesta comissió amb l'obsessió per mantenir el to i l'actitud a l'alçada del moment i de les circumstàncies.

La comissió no ha estat fàcil per a ningú. Vull reiterar que si en algun moment, sense ser-ne conscient, no he estat a l'alçada desitjada en el to o en la forma, els demano perdó sense excuses ni matisos. Desitjo que sàpiguen apreciar també que aquesta comissió ha estat i quedarà per sempre com un reconeixement permanent de la feina ben feta, de la professionalitat, del servei, de l'entrega i del sacrifici d'aquestes sis persones, d'aquests sis bombers, d'aquests sis herois: Jaume Arpa, Pau Costa, David Duaigües, Jordi Moré, Ramon Espinet i Pepe Pallàs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, efectivament, primer de tot, des del nostre grup parlamentari també volem reiterar el nostre condol i el nostre reconeixement a les víctimes de l'incendi d'Horta, a les seves famílies, per expressar-los també la nostra solidaritat, i també unes paraules d'ànim al seu company, el Josep Pallàs, al qual desitgem una ràpida i total recuperació. I també abans que res volem reiterar el nostre reconeixement i agraïment al conjunt de cossos de seguretat i d'emergències que treballen pel nostre benestar, que treballen per la nostra seguretat, per a tots:

per al Cos de Bombers, per al Cos d'Agents Rurals, per als Mossos d'Esquadra i per a tots els cossos que van intervenir en aquella emergència.

Nosaltres hem tingut dubtes de si aquesta comissió era necessària. Inclús en alguns moments, escoltant els bombers, hem pensat que potser era un error. Però, en qualsevol cas, en el moment que es va constituir, l'actitud del PSC ha estat de total col·laboració amb aquesta comissió, de reclamar tota la informació que fos necessària, de reclamar totes les compareixences que fossin necessàries. I és en aquest sentit que jo crec que més informació, impossible, que totes les compareixences s'han pactat per unanimitat de tots els representats, i jo crec que han estat les necessàries per esbrinar el que volíem esbrinar en aquesta comissió.

Però també pensem, a més a més, que hem d'aprofitar aquesta comissió i, per tant, aquest dictamen que ara aprovarem, i ho hem d'aprofitar per millorar les emergències. I crec que és positiu posar sobre la taula unes conclusions conjuntes per millorar, condicions per millorar sobretot les condicions de què han de disposar els bombers, els veïns i l'Administració en el seu conjunt per fer front i per encarar les fatalitats d'aquesta naturalesa. I sobretot una qüestió: acabar amb els dubtes de la ciutadania respecte al que es volia aconseguir en aquesta comissió, si una picabaralla política o posar sobre la taula un conjunt de mesures per millorar, per continuar millorant, per mirar d'evitar que torni a passar.

I aquestes haurien estat les millors –i jo crec que, de fet, és així– conclusions d'aquesta comissió d'investigació: un conjunt de mesures per millorar, per continuar millorant. S'ha dit reiteradament a la comissió: hem d'extreure'n lliçons, hem d'aprendre, hem de millorar tot el que es pugui millorar, hem de minimitzar les disfuncions lògiques que es produeixen en qualsevol emergència, hem de revisar els protocols de seguretat i d'autoprotecció. Ho va dir clarament el senyor Rovira: hem de repensar críticament la gestió d'aquest incendi. I ho va dir el conseller també Saura en la seva compareixença: hem de continuar millorant el Cos de Bombers.

Mirin, nosaltres, en el nostre grup parlamentari, després de les diferents compareixences que hem tingut en el transcurs de tota la comissió d'investigació, tenim ja la convicció que la gestió d'una emergència és un fet extremadament difícil, un fet extremadament complex, un fet extremadament complicat. No és, la gestió d'una emergència, una ciència exacta; està subjecta..., encara que estigui tot ben planificat, encara que ho tinguis tot absolutament preparat, encara que tinguis tots els recursos humans, encara que tinguis els millors mitjans materials, encara que hagi fet la millor formació, sempre pot aparèixer un element no previst o diferents elements no previstos que, en qualsevol gestió d'una emergència, poden produir una fatalitat.

Destaquem, doncs, en les conclusions que aprovarem d'aquí a uns minuts, aquelles resolucions que aprovarem per unanimitat que van en la direcció, que van encaminades a millorar les condicions de treball dels cossos, a millorar-ne la formació, a tenir més i millors mitjans. Però nosaltres també tenim la convicció que el Cos de Bombers va actuar de manera correcta, sense

relaxació, de manera força coordinada i amb les disfuncions lògiques que es poden produir en qualsevol emergència d'aquestes característiques. I ho hem comentat al llarg de la comissió d'investigació: l'informe dels Bombers és complet, és objectiu i és segurament la millor eina per relatar el que va passar. Lògicament, no és solament un conjunt o un llistat de disfuncions; és també una bona eina per analitzar científicament aquest incendi i mirar que totes aquestes qüestions que es puguin millorar es millorin.

L'estratègia i l'operatiu van ser els correctes, però, malgrat tot, no van ser suficients, perquè ningú esperava l'aparició d'un nou foc, com es va dir a la comissió d'investigació, ningú esperava aquestes represes que van sorprendre a tothom, els canvis de la direcció del vent, ningú esperava que aquesta orografia i amb aquest vent, per exemple, provoqués unes turbulències i unes descendències que van anul·lar els mitjans aeris.

Aquesta comissió també ha servit per reconèixer el Cos d'Agents Rurals, per conèixer millor el Servei de Meteorologia de Catalunya. I és en aquest sentit que també voldríem destacar la llarga trajectòria del Cos d'Agents Rurals, quant, fonamentalment, a la investigació de les causes d'incendis forestals. Les dades que es van posar a la comissió, les dades que es van donar, eren absolutament contundents quant a la resolució dels incendis en funció de la seva causa, i en aquest sentit sí que voldríem agrair la tasca que fan, la tasca d'investigació, absolutament científica, absolutament rigorosa, de les qüestions per les quals es provoquen els incendis. I també volem reconèixer al Servei de Meteorologia de Catalunya, jo diria, un exemple absolutament pioner, absolutament referència de Catalunya, la tasca que fan i, fonamentalment, l'explicació que va donar el senyor David Rodríguez en aquesta comissió d'investigació.

Sempre ens quedarà el dubte de si per conèixer millor aquests cossos feia falta crear aquesta comissió d'investigació, o això s'hauria pogut fer d'una altra manera, com a mínim menys dolorosa, de vegades, per als mateixos bombers. En qualsevol cas, això ja està fet, i ara tenim sobre la taula un conjunt de mesures per millorar.

Repasant els vídeos dels programes sobre els incendis que es van fer als pocs dies de l'incendi d'Horta de Sant Joan, en una de les entrevistes una persona deia: «La culpa de tot això la tenen els polítics.» Aquella no era solament una crítica al Govern, aquella era una crítica a tots nosaltres, era una crítica a la política. I això no és just, això no és bo per al país. I no estic parlant de les possibles responsabilitats de la gestió política d'aquest incendi; d'això en parlarem ara. Estic parlant de reivindicar la política, estic parlant de reivindicar la gestió pública, estic parlant de reivindicar el servei públic, estic parlant de reivindicar el servei als ciutadans, estic parlant de reivindicar també les nostres institucions.

Perquè, efectivament, nosaltres pensem que el Govern no va mentir, perquè quan un conseller explica la informació que té en aquell moment no està mentint, i a més a més, quan aquest conseller després diu que reconeix que aquella informació era errònia i ho diu, no menteix, sinó que fa un exercici de transparència i fa un exercici d'autocrítica. I quan un conseller es posa davant de

les crítiques injustes de relaxació del Cos de Bombers està fent el que ha de fer; no està mentint, sinó que està fent el que ha de fer. I nosaltres pensem que, pel que hem vist a la comissió d'investigació, de tot el que hem vist i analitzat no es poden derivar responsabilitats polítiques.

Però sobretot aquesta comissió havia de servir, lògicament, hi insisteixo, per esbrinar les possibles responsabilitats polítiques, però sobretot per fer possible, per disposar de mecanismes, de protocols, de mitjans que intentin evitar el que va passar, tenint present que no existeix la seguretat perfecta.

I sobretot aquesta comissió –jo crec que aquesta és una resolució no escrita, però que és unànime per part de la resta de portaveus– tenia una obligació principal, que era retornar la confiança al Cos de Bombers, retornar la confiança al Cos d'Agents Rurals, retornar la confiança al Servei de Meteorologia de Catalunya. Perquè segurament algú pot pensar –i jo ho penso– que d'aquesta comissió aquests cossos n'han de sortir més reforçats. Mireu, i si això és així, que ho serà, això serà gràcies a les aportacions de molta gent.

I amb això acabo, senyor president, amb el reconeixement i l'agraïment de totes les persones que van participar en aquesta comissió d'investigació i que van comparèixer en aquesta comissió d'investigació, inclús, de vegades, comprenent perfectament l'actitud que alguns van posar sobre la taula en la comissió, d'incomprensió de tot el que estava passant, comprenent aquesta actitud. Un agraïment als mitjans de comunicació; als serveis del Parlament, aquesta vegada també al lletrat, al Francesc Pau. Un agraïment al Govern per les facilitats i per la informació que ens ha posat sobre la taula, i ho deia també el representant de Convergència i hi estic absolutament d'acord. Un agraïment als membres de la comissió, especialment al Joan Ferran, i especialment a la resta de portaveus, perquè el to, jo crec, que hi ha hagut a la comissió ha estat l'adequat. I finalment al president de la comissió i vicepresident d'aquest Parlament; el senyor Higin Clotas jo crec que ha estat un encert, perquè la seva tasca i la de tots els altres serà útil, hi insisteixo, perquè el Cos de Bombers, el Cos d'Agents Rurals, surtin més reforçats d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, càrrecs del Govern que ens acompanyen, senyors, senyores, en primer lloc i amb tota la solemnitat que implica el Ple del Parlament, volem deixar constància del nostre més sentit record per en Jaume Arpa, en Pau Costa, en Ramon Espinet, en David Duaigües i en Jordi Moré. El nostre condol a les seves famílies i amics; teniu la nostra solidaritat. Res us pot tornar els ésser estimats, però sapigueu que també formen part del nostre record,

i explícitament volem reconèixer la seva tasca, la professionalitat i entrega a allò que ha estat la seva vocació. També volem enviar un missatge de suport al bombers Josep Pallàs; li desitgem de tot cor una prompta recuperació física i emocional.

En segon lloc, volem fer un reconeixement a l'esforç de tots els cossos que participaren en l'extinció de l'incendi d'Horta, i especialment al Cos de Bombers de la Generalitat, la vostra entrega, impedir que el foc arribés al municipi d'Horta. Constatem amb satisfacció la professionalitat dels agents rurals i dels bombers amb relació a tots els incendis forestals, però molt en particular també en aquest incendi; si hi ha cap ombra de dubte, constatem la vostra professionalitat. Per tant, a tots vosaltres, el nostre més sincer agraïment per la tasca que feu, per la que fareu i per la que feu el passat juliol.

També el nostre agraïment als veïns dels municipis afectats per la col·laboració en les tasques d'extinció, i a tots vosaltres, professionals i veïns, també agrair-vos la col·laboració i l'ajuda que heu prestat a la comissió d'investigació d'aquest Parlament.

Aquesta comissió, com deien altres intervinents, no ha estat fàcil, no ha estat gens fàcil, i vosaltres, que hi heu participat, en podeu donar fe, ho sabeu millor que ningú. La càrrega emocional, com deia el president de la comissió, la càrrega emocional de les sessions era molt elevada, per a tothom, també per als diputats. I és per això que us volem demanar disculpes si us hem pogut ferir; no volíem ferir la sensibilitat de ningú, i us demanem disculpes si ho hem fet.

Avui arribem al tram final d'aquesta comissió d'investigació, a la votació en el Ple de les propostes que se'n deriven, i nosaltres el que volem fer és destacar l'ampli consens que hem obtingut en aquest important paquet de mesures, de millores consensuades per totes les forces polítiques. No volem utilitzar la nostra intervenció per debatre sobre la utilitat o no de la comissió; saben perfectament quin ha estat el posicionament abans i al llarg de la tramitació d'Esquerra. Ho hem dit i ho tornarem a repetir: aquesta comissió és legítima però no és oportuna, aquesta comissió té tota la legitimitat però no l'oportunitat, perquè hi ha una instrucció judicial en curs, i el que hem fet o el que ens ha portat a fer aquesta comissió és un judici paral·lel. I nosaltres seguim pensant que la tasca del legislatiu català, doncs, no ha de ser aquesta, tenint en compte que d'aquí a uns mesos hi haurà una resolució judicial. Ens diuen que ha estat útil perquè se'n desprenen mesures de millora, però, hi insisteixo, les mesures de millora podien derivar d'altres iniciatives de debat i treball parlamentari i, malgrat tot, van triar aquesta via, la més dolorosa per als bombers. Però ja som al final del carrer, i nosaltres d'això no en farem qüestió, perquè aquest debat ara ja no ve al cas, tot i que constatem que han prevalgut les ganes de desgastar sobre les ganes de construir. Extraguem-ne, doncs, el vessant positiu, aquesta aprovació d'un paquet de seixanta-sis mesures de millora en l'àmbit de la prevenció i de l'extinció.

En la prevenció, aprofundirem i enfortirem la planificació estratègica dels incendis forestals, mitjançant els perímetres de protecció prioritària; dotarem de ma-

jors recursos la neteja i dotarem de majors recursos els cossos de prevenció; promourem l'activitat econòmica forestal i promourem la ramaderia extensiva; elaborarem plans específics de prevenció dels parcs naturals, amb el consens dels ajuntaments; impulsarem l'aprofitament energètic de la biomassa, i, en última instància, coordinarem els cossos de prevenció amb els cossos d'emergències i extinció.

En l'àmbit de l'extinció també cal, doncs, ressaltar que incrementarem significativament l'abast de les mesures tecnològiques per millorar les comunicacions, i em refereixo a càmeres als helicòpters, a més terminals GPS, a connexió via satèl·lit de la xarxa Rescat, etcètera; millorarem la coordinació de les unitats actuant; revisarem els plans d'actuació i les condicions de seguretat; crearem noves figures –l'oficial de seguretat o el supervisor tàctic–, que garantirán a més la comunicació amb els responsables institucionals del territori, i reforçarem significativament la formació tant per a bombers professionals com per a bombers voluntaris, formació tant virtual com formació presencial a través de les aules de simulació.

Bé, són moltes i bones mesures, no pas una anècdota de la comissió. Ara cal que tinguin l'impuls d'aquest Parlament a l'hora de dur-se a terme de la manera més immediata possible.

Quant a la relació dels fets, el nostre grup dóna credibilitat a l'informe elaborat pel Cos de Bombers; creiem que és un relat veraç, detallat i exhaustiu. En compartim les conclusions: va ser un accident, que *a posteriori*, analitzat amb totes les dades sobre la taula i sense les pressions d'una decisió d'emergència, resulta menys complex d'avaluar i fins i tot qüestionar, però, tot i així, el cert és que es va produir una situació excepcional, amb l'aparició d'un gran nombre de represes, de reproduccions simultànies que van desbordar momentàniament els efectius. Aquests, vosaltres, davant aquesta situació, actuàreu com marquen els protocols, vàreu fer allò que sempre s'havia fet fins al moment, però malauradament no va ser suficient, malauradament aquest incendi no havia estat com cap altre. D'aquests fets ningú en va ser culpable; més enllà del foc i de les condicions i canvis meteorològics, d'aquest incendi ningú n'és culpable, més enllà dels responsables que conclogui la investigació judicial. Per això creiem que els responsables polítics no són culpables de l'incendi ni de la tragèdia que comportà.

Certament, l'actitud dels responsables polítics en la gestió comunicativa posterior a l'incendi és millorable; es van cometre errors, i aquests han estat admesos. Però el Govern no va mentir, va posar a l'abast del Parlament tota la informació que tenia en cada moment. L'origen no va ser un llamp; va ser un error, no una mentida. Potser hi ha precipitació, però no engany. L'operatiu d'extinció no va ser impecable, hi va haver víctimes, però no hi va haver relaxació. Són errors, no negligències.

Per últim, els voldríem traslladar un parell de reflexions.

La primera. Esquerra Republicana ens hem reafirmat en la convicció que l'àmbit de la seguretat en els nostres dies és un dels àmbits més complexos de gestionar. El risc és una de les característiques de la societat actual, i

també ho és el fet que cada vegada els ciutadans, doncs, exigeixen majorment als poders públics la necessitat de minimitzar o eliminar aquests riscos. Per tant, poder conjugar aquesta equació requereix, creiem, com a mínim, un ampli consens polític i social. Esquerra Republicana creu que hem d'avançar en aquesta direcció i, fent nostre el sentir de moltes de les compareixences, creiem que s'hauria d'abordar un pacte de país per acordar unes bases permanents en el model de seguretat a Catalunya, també òbviament davant les situacions d'emergència, i en concret, acordar fins a on actuar davant d'un foc, determinar els límits d'aquells professionals que tenen una feina d'elevat risc, determinar els límits dels professionals del risc. Aquesta voluntat està recollida en el punt primer de les conclusions presentades pels grups que donem suport al Govern, i els demano que se les mirin, perquè ens agradaria, doncs, que totes les forces polítiques se sumessin a aquesta voluntat de consens d'avançar cap a un pacte de país.

I per acabar, ja en darrera instància, la darrera de les reflexions que els volíem traslladar. Mirin, el cert és que en la vida no hi ha res perfecte i ningú té la veritat absoluta, però com a éssers humans que som sotmetem els nostres actes a la reflexió, i d'aquesta reflexió n'extraïem aprenentatge i experiència. D'aquí, d'aquesta comissió, n'ha sorgit voluntat de millorar tant en el fons com en la forma. Nosaltres hem après molt sobre incendis, però sobretot en traïem una lliçó d'humilitat. La vocació dels servidors públics, de tots —bombers, sindicats, diputats, consellers, alcaldes—, de tots, s'ha de practicar, creiem, amb una actitud humil i constructiva, perquè, si no, ens passa allò que l'arbre no ens deixa veure el bosc.

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies també als companys de la comissió, especialment a la meua companya Marta Cid; la seva col·laboració, doncs, ha estat indispensable per a la feina en el nostre grup. Gràcies a tots vostès, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc des del Grup Parlamentari Popular volem expressar el nostre més estimat record i traslladar el condol a les famílies, amics i companys dels bombers Jaume Arpa, David Duaigües, Jordi Moré, Pau Costa i Ramon Espinet, que van perdre la vida en acte de servei al fatídic incendi d'Horta de Sant Joan del 21 de juliol de l'any 2009. I desitgem una ràpida i millorable recuperació del bomber Josep Pallàs, ferit greument a l'esmentat incendi.

En segon lloc, volem reconèixer l'esforç i el sacrifici de tot el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, els agents rurals, el BRIF d'Aragó, la unitat militar de l'exèrcit, que van realitzar aquells dies una feina, sense dubtes, encomiable. Però també volem expressar la nostra gratitud a tots els veïns d'Horta de Sant Joan,

al seu ajuntament, al seu alcalde i a l'alcalde de Prat de Comte.

Una de les preguntes que més s'han repetit pels grups parlamentaris que donen suport al Govern tripartit, així com els mateixos membres del Govern durant el transcurs de la comissió d'investigació, és si era necessària una comissió d'investigació que analitzés els fets de l'incendi forestal d'Horta de Sant Joan. Més endavant, un cop ja constituïda aquesta comissió, s'han plantejat si aquesta comissió ha servit d'alguna cosa, com així ho ha manifestat el màxim responsable de l'Infocat, el conseller Joan Saura.

Davant aquestes manifestacions m'agradaria fer dos comentaris. El primer comentari d'ells és que se demana la comissió d'investigació davant de la falta de voluntat del Govern de la Generalitat de crear un equip de treball que integre tots els cossos que van participar en la prevenció i extinció de l'incendi d'Horta de Sant Joan, institucions locals i representants dels grups parlamentaris de l'oposició. La voluntat d'aquest equip de treball hauria permès conèixer detalladament el que va succeir a Horta sense haver de recórrer a una comissió d'investigació. Els consellers de Medi Ambient, el senyor Baltasar, i el d'Interior, el senyor Saura, s'havien limitat exclusivament a comparèixer al Parlament de Catalunya, sense cap dubte forçats pels successos, per informar sobre les causes de l'incendi i la impecabilitat de l'operativitat del mateix... Les informacions dels consellers es van veure atrapades en errors i multitud de contradiccions que van sortir a la llum pública.

Davant d'aquesta situació, l'oposició, per responsabilitat política, només podia recórrer a les eines democràtiques que li ofereix aquest Parlament de Catalunya, i és crear una comissió d'investigació que aclareixi el que va succeir. L'únic propòsit d'aquesta comissió era aclarir les responsabilitats polítiques en el cas que n'hi haguessin i aportar les resolucions necessàries per a una millora de l'activitat del Cos de Bombers. Neguem categòricament aquelles afirmacions que diuen que hem volgut realitzar un judici en paral·lel. Els judicis són funcions de la justícia; el control al Govern és funció dels grups de l'oposició al Parlament de Catalunya. I rebutgem, ja que no es mereix un altre qualificatiu, les afirmacions malintencionades que diuen que la comissió anava contra el Cos de Bombers de la Generalitat. Si hem hagut de demanar la compareixença dels professionals és perquè, ras i curt, el conseller de Medi Ambient i el d'Interior han estat mancats de credibilitat.

El segon comentari, davant de la pregunta si aquesta comissió ha servit d'alguna cosa. Voldria començar agraïnt l'objectivitat d'alguns dels grups parlamentaris que recolzen el Govern i també la del mateix president de la comissió, que, un cop finalitzats els treballs d'aquesta, han deixat palès que ha servit per a alguna cosa. No així com el responsable d'Interior, el senyor Saura, que ha manifestat que no ha servit de res aquesta comissió, o algun alt càrrec del Govern de la Generalitat que ha deixat entendre que la feina de la comissió era quelcom semblant a un circ.

La comissió d'investigació ha complert tres objectius. En primer lloc, s'han conegut els fets de l'incendi

d'Horta de Sant Joan pels seus protagonistes i no per les desacreditades informacions dels seus responsables polítics; en segon lloc els compareixents han tingut la llibertat i oportunitat d'afirmar o desmentir tot allò que han considerat necessari, i, en darrer lloc, però no menys important, s'han pogut recollir totes les peticions que els diferents compareixents han anat formulant.

Aquesta comissió ha tingut tres apartats diferenciats. El primer d'ells és la prevenció en temes d'incendis. Aquesta comissió ens ha permès en primer lloc..., que el Departament de Medi Ambient ha estat incapaç a dia d'avui d'aprovar l'esborrany del Pla general de política forestal de Catalunya, presentat ja fa cinc anys al Parlament de Catalunya. Segona, el Parc Natural dels Ports no disposa de pla específic de prevenció d'incendis –pel que fa al Parc dels Ports. Tercera, no existeix un reglament específic d'accés al Parc del Ports. Quarta, l'Agrupació de Defensa Forestal d'Horta de Sant Joan no ha rebut cap tipus de subvenció l'any 2009. Cinquena, el mes de juliol de l'any 2009 es va acabar el contracte de l'únic avió que el Departament de Medi Ambient tenia per a la prevenció d'incendis a tot Catalunya. Totes aquestes carències han estat recollides en les conclusions de la comissió d'investigació i han sigut incorporades com a millores en la política de prevenció d'incendis forestals.

Pel que fa referència ja a les causes, ens ha permès la comissió d'investigació conèixer que el conseller de Medi Ambient es va precipitar a l'hora de fer oficial la tesi del llamp com l'única causa de l'incendi. L'informe provisional en què es va basar el conseller de Medi Ambient es va finalitzar el dia 24 de juliol del 2009, quan es dona per extingit l'incendi, i el responsable del Departament de Medi Ambient fa pública la versió del llamp quatre dies després, sense tindre en cap compte una altra hipòtesi.

Dos, testimonis presentats a la zona de l'incendi van mantenir a la comissió que havien notificat amb anterioritat a l'informe dels Agents Rurals que l'origen del foc no era un llamp; fins i tot un dels compareixents, veí d'Horta de Sant Joan, havia manifestat a la comissió d'investigació que havia coincidit amb els presumptes responsables del foc. Els Bombers i l'institut de meteorologia estatal van descartar el llamp com a causa de l'incendi.

Tercer, entenem l'error de l'informe dels Agents Rurals que imputava al llamp l'origen del foc. Agraïm el reconeixement de l'error i les disculpes presentades, que fem extensives en aquest cas al conseller de Medi Ambient. Tot i així, continuem pensant que el conseller es va precipitar i no va tenir en compte unes altres hipòtesis.

Pel que fa referència a la gestió de l'incendi, que és el tercer bloc, simplement dir o simplement relatar alguns dels fets. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable que des de les onze del dematí del dia 21 de juliol del 2009 fins a les divuit hores de la mateixa jornada, quan els bombers van quedar atrapats i quatre professionals van perdre la vida i dos van quedar ferits greus, i va morir posteriorment un d'ells..., es fa incomprendible que no hi hagués cap responsable en el

centre de comandament avançat. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable el fet que el responsable del centre de comandament avançat deixés el seu lloc sense avisar el responsable de guàrdia, el Delta 0. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable que l'operadora del centre de comandament avançat manifestés que li demanaven instruccions i no podia donar-les perquè no n'hi havia ningú al centre de comandament avançat. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable el fet que en els moments més crítics Delta 0 i Hotel 0 no poguessin comunicar-se via terra i aire.

La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable el fet que manquessin mitjans aeris en plena campanya contra els incendis. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable la manca de mitjans aeris medicalitzats; dels dos helicòpters existents a tot Catalunya, un se trobava a la Cerdanya i l'altre estava avariàt.

La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable el fet que demanessin en plena campanya contra incendi cinquanta motxilles de mànegues al magatzem central i només n'hi hagués deu, o que no hi haguessin prou mantes ignífugues per a tots els bombers.

La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable el fet que el responsable de l'Infocast no decretés la fase d'emergència 1 una hora després dels desgraciats fets. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable no informar fins a dos hores després del luctuós succés de la pèrdua dels bombers al responsable de guàrdia, el Delta 0.

La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable donar pràcticament per controlat el foc quan el mateix dia 21 de juliol cap al migdia havien començat ràfegues de vent de més de trenta quilòmetres i no s'havia tingut en compte la hipòtesi dels BRIF, que deia que es tractava d'un incendi de retorn. La comissió d'investigació ha servit per saber que no és impecable que quaranta o quaranta-cinc minuts abans de la tragèdia del succés no hi hagués cap mitjà. I així, pel temps que tinc, aniré mencionant...

La comissió d'investigació ha servit per saber que no ha existit una visió global de l'incendi, que hauria permès una coordinació adequada entre les unitats operatives i unes instruccions concretes i unificades, que haurien evitat el caos i possiblement l'atrapament dels GRAF en els moments més difícils. Aquest fet tampoc és impecable.

Crec que amb alguns dels exemples que he ficat, així com les seixanta-sis mesures per a la millora per la prevenció i extinció d'incendis sorgides de la feina d'aquesta comissió, la comissió d'investigació ha donat fruits i ha anat més enllà de demostrar que les actuacions no han estat impecables.

Per tot això, des del nostre grup parlamentari reprovem el conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar. És de justícia remarcar el seu comportament generós en acceptar els errors i demanar disculpes, així com el respecte que ha tingut en tot moment en la comissió a tots els partits o a tots els grups parlamentaris de l'oposició.

Malauradament no podem dir el mateix de la directora general Olga Lanau, del secretari general Joan Boada, i del mateix conseller d'Interior, Joan Saura, quan la mateixa persona dona a entendre que no han servit de res les seixanta-sis propostes consensuades en la comissió d'investigació.

Demanem, per dignitat política, la dimissió del senyor Saura i el cessament de la senyora Lanau i el senyor Boada. I aquestes responsabilitats que exigim als responsables polítics de la gestió de l'incendi d'Horta de Sant Joan, si no es porten a terme..., li exigim al president del Govern de la Generalitat que cessi el senyor Saura i conseqüentment el senyor Boada i la senyora Lanau. Si no ho fa, el president de la Generalitat haurà avantposat una vegada més els interessos d'una de les formacions polítiques que donen suport i manteniment al Govern abans que els interessos col·lectius de tots els catalans i catalanes.

Voldria finalitzar agraïnt la tasca del president de la comissió d'investigació, el senyor Higini Clotas. Em vull referir especialment a tot el que va fer referència a la compareixença dels bombers de la BRIF i a les seixanta-sis propostes que s'han consensuat.

Gràcies també a totes aquelles persones del meu grup parlamentari que han col·laborat en els treballs de la comissió d'investigació. Vull fer especial menció de la portaveu del meu grup, Maria Dolors Montserrat, del diputat de les Terres de l'Ebre Joan Bertomeu, dels portaveus de les comissions d'Interior i Medi Ambient i dels assessors del grup parlamentari Eduard Ribas i Leyre Usón.

Vull mostrar de nou el meu agraïment a tots els compareixents...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

Acabo, president. He vingut obligat..., o estic obligat a aturar-me en aquells que més pateixen per la pèrdua dels seus companys; el dolor que passen no es pot descriure. Si en algun moment les nostres preguntes els han pogut molestar, incomodar, pertorbar, els vull presentar les meves sinceres disculpes. I el meu més sincer reconeixement; gràcies al seu esforç, a la valentia de sobreposar-se en un moment dolorós com eren les intervencions a la comissió, hem pogut conèixer la veritat dels fets de l'incendi forestal d'Horta de Sant Joan.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. El meu grup vol començar la seva intervenció amb un record per als cinc bombers morts, les seves famílies i els seus companys i companyes, i

amb el desig d'un total restabliment del bomber que va resultar ferit.

També volem expressar el nostre reconeixement a tots els cossos que varen intervenir en l'extinció de l'incendi i als veïns i veïnes que hi varen col·laborar.

Volem també expressar el nostre agraïment a totes les persones que varen comparèixer en la comissió, als diputats i diputades que n'han format part, i molt especialment a qui l'ha sabut presidir amb encert, l'Higini Clotas, i al lletrat i a tots els serveis del Parlament; igualment als responsables de Relacions Institucionals dels departaments de Medi Ambient i d'Interior, Conxita Sánchez i Carles Andreu.

Però volem també afirmar que, si algú no hagués calat foc al bosc, ara no estariem parlant d'uns fets tan dolorosos; la fotografia amb el somriure babau d'un dels presumptes autors contemplant el resultat de la seva actuació ens ha de fer reflexionar a tots com a societat. Per què, dues persones que haurien de ser els primers a estimar aquells paratges, tot sembla indicar que són els responsables de l'incendi? Cal recordar que sense la seva actuació no hi hauria mort ningú, ni ara el Parlament estaria analitzant aquest tema. I cal dir-ho ara que potser fins i tot aquestes dues persones ens estan veient per televisió des de casa seva, i cal recordar que varen ser detingudes pel Cos de Mossos d'Esquadra en una operació d'investigació molt ben treballada de la qual ara sembla que ningú no es recordi. Expresso, doncs, el desig del meu grup que es faci justícia i els presumptes culpables paguin el deute que han contret amb la societat.

Vull referir-me ara a les propostes consensuades per tots els grups parlamentaris. El conseller Saura va oferir a l'oposició un acord de país sobre la prevenció i l'extinció d'incendis, enllaçant amb la seva oferta de pacte sobre la seguretat a Catalunya que havia realitzat feia més de dos anys i que l'oposició, entestada sempre a demanar la seva dimissió, no es va molestar ni a contestar. El 12 de març la va reiterar i va acabar la seva intervenció oferint, va dir, la mà estesa a l'acord.

És en base a aquest oferiment que els grups que donem suport al Govern hem negociat amb l'oposició amb la voluntat d'arribar al màxim d'acords possibles. I ho hem aconseguit. I hem posat com a base de la negociació les propostes que els consellers Saura i Baltasar varen plantejar a la seva compareixença del 18 de gener, tres setmanes abans que es constituís la comissió d'investigació, i que el conseller Saura va reiterar el 12 de març. I també hem posat com a base les propostes elaborades pel Departament de Medi Ambient i Habitatge des de molt abans que es constituís la comissió d'investigació. Com és lògic en tot pacte, hem incorporat propostes dels grups de l'oposició, però el gruix, per nombre i contingut, el constitueixen les propostes dels dos departaments. Tant és així que fins i tot s'han mantingut l'estructura i els títols dels tres apartats relatius a l'extinció d'incendis proposats pel conseller Saura en la seva compareixença.

Pel que fa a la prevenció vull ressaltar l'impuls als consensos necessaris per a l'aprovació dels plans específics

de protecció contra incendis forestals en tota a xarxa de parcs naturals –de fet, la primera fase del Pla especial del Parc dels Ports estarà redactada al juliol–; la neteja perimetral d'urbanitzacions; la millora dels mitjans i recursos de prevenció del Cos d'Agents Rurals i les agrupacions de defensa forestal; la primera promoció d'agents majors especialitzats en incendis forestals; el foment de la gestió forestal sostenible, o el desenvolupament d'orientacions de gestió forestal, totes proposades pel Departament de Medi Ambient i Habitatge, i que moltes d'elles es porten a terme en l'actualitat, perquè cal recordar que han passat vuit mesos des de l'incendi i que es va començar a treballar des d'aquell mateix moment en totes aquestes mesures, com per exemple les de restauració, que es troben en fase d'execució.

El mateix succeeix amb les mesures sobre extinció. Les iniciatives més potents i concretes i que més han ressaltat els mitjans de comunicació són les que va anunciar el conseller Saura: pel que fa a l'àmbit tecnològic, disposar d'helicòpter amb càmera incorporada per obtenir imatges aèries, incrementar el nombre de terminals amb GPS per tal que tots els bombers en disposin, incorporar als helicòpters un sistema informàtic que permeti fer el seguiment del GPS; pel que fa a les millores organitzatives i metodològiques creació d'equips de treball específics de suport als comandaments, garantir la informació als alcaldes, creació d'una unitat especialitzada de suport logístic, ampliar les maniobres i tècniques de treball, i revisar les condicions de seguretat i maniobres d'autoprotecció dels GRAF, i pel que fa a l'àmbit formatiu, establir un programa específic de formació per donar a conèixer l'incendi d'Horta i les accions de millora, reforçar la formació per a la presa de decisions en situacions crítiques, o incorporar en la formació noves eines formatives com l'aula de simulació. Moltes de les mesures que impliquen adquisició de material ja tenen fins i tot els plecs de contractació aprovats.

Cal afegir que les mesures aprovades són un compromís del Parlament i del Govern, de tot el Govern, i que aprovant-les tots plegats estem adoptant el compromís polític de destinar-hi els recursos econòmics necessaris.

Per aquest Govern, la lluita contra els incendis i la millora de les condicions de treball dels bombers ha estat una prioritat. Tan sols cal comparar les inversions en la construcció i millora de parcs de bombers, vehicles i altres mitjans tècnics. L'actual Departament d'Interior ha multiplicat per cinc les del darrer any del Govern de Convergència i Unió, i per ser conseqüents amb la votació d'avui caldrà continuar per aquest camí.

Però després d'acceptar totes, absolutament totes les mesures proposades pel conseller d'Interior i pel conseller de Medi Ambient, tot seguit es demana la dimissió del primer i la reprovació del segon. Però no havíem quedat que l'objectiu era aprovar mesures de millora? Evidentment, l'objectiu de l'oposició no era aquest. I això ens obliga a parlar ara de la comissió d'investigació.

S'ha dit que l'incendi d'Horta marcarà un abans i un després per al Cos de Bombers, per les característiques excepcionals del foc i per les seves conseqüències. S'ha

afirmat amb raó que està sent estudiat i serà estudiat pel Cos de Bombers, per l'Institut de Seguretat Pública i per altres cossos de bombers. Però l'abans i el després també hauria d'afectar aquest Parlament i els mitjans de comunicació.

Pel que fa als mitjans de comunicació, vull expressar el nostre agraïment a tots els professionals que han seguit els treballs de la comissió i han portat la nostra feina fins a la ciutadania.

Però algun mitjà, no la majoria, hauria d'analitzar si ha aplicat aquests dos articles del codi deontològic dels periodistes. Article segon: «Difondre únicament informacions fonamentades, evitant en tot cas afirmacions i dades imprecises i sense base suficient que puguin lesionar o menysprear la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit injustificat.» Article 9: «Respectar el dret de les persones a la seva pròpia intimitat i especialment en situacions de vulnerabilitat i malaltia, i en casos o esdeveniments que generin situacions d'afflicció o dolor, evitant la intromissió gratuïta i les especulacions innecessàries sobre els seus sentiments i circumstàncies.» S'han emès unes gravacions que no s'haurien d'haver emès mai, però la responsabilitat principal correspon a qui va filtrar un material d'ús exclusiu de la comissió. I constato, avui que acabem el debat, que cinc grups parlamentaris –PSC, Esquerra, Iniciativa, Partit Popular i Grup Mixt– hem condemnat explícitament la filtració.

Parlem ara del Parlament. Segurament molts diputats i diputades s'han plantejat aquestes setmanes si la comissió d'investigació era el mecanisme més adient per dilucidar possibles responsabilitats polítiques i propostes de millora. L'any 2002, el llavors conseller en cap de la Generalitat, Artur Mas, que ara dissortadament no hi és, es va comprometre públicament a no sol·licitar mai la creació de comissions d'investigació parlamentària encara que passés a l'oposició. I en va explicitar el motiu, va dir: «Perquè les comissions d'investigació només serveixen perquè els polítics es tirin els plats al cap.»

No cito aquesta declaració per retreure l'incompliment; m'interessa més la segona part: pel senyor Mas, les comissions d'investigació només serveixen perquè els polítics es tirin els plats pel cap. Això implica que quan Convergència i Unió decideix crear la comissió ho deu fer per tirar els plats a algú, òbviament al Govern, i aquesta intenció explica moltes de les coses que han passat aquests darrers mesos, i el més greu és que Convergència i Unió i el PP, per tirar els plats al cap del Govern, no varen adoptar mesures per evitar que alguns plats no caiguessin damunt dels bombers.

Quan el meu grup ha repetit que l'oposició tenia les conclusions fetes des d'abans de crear la comissió ho deia perquè el senyor Artur Mas, el 8 de febrer, el mateix dia que la comissió iniciava la seva tasca, afirmava que el Govern havia ocultat la veritat sobre l'incendi d'Horta amb l'únic objectiu de continuar en el poder; el primer dia de feina de la comissió el senyor Mas acusava i dictava sentència, és a dir, posava en pràctica allò per al que segons ell mateix serveixen les comissions d'investigació: tirar els plats al cap d'altres polítics, en aquest cas del Govern que ell vol substituir.

Però les coses no varen anar com havia dissenyat Convergència i Unió; els interrogatoris a què es varen veure sotmesos els bombers durant les primeres setmanes varen provocar una resposta seriosa, contundent i professional dels mateixos bombers i la reacció de solidaritat de la major part de l'opinió pública. Els mitjans es varen omplir de trucades telefòniques, correus electrònics i cartes al director que defensaven la professionalitat del Cos de Bombers. L'editorial del diari *El Punt* ho explicava, deia: «Han estat gairebé cinquanta hores de compareixences que han sotmès al conjunt del Cos de Bombers a un procés sumariíssim que ha generat més dolor i patiment, i que de poca cosa més ha servit que per conèixer en detall com funciona un operatiu d'emergència. Però per saber tot això no calia crear una comissió parlamentària que per culpa de tots –polítics, mitjans i sindicats– ha esdevingut en molts moments un espectacle. L'objectiu d'aquesta comissió era depurar responsabilitats polítiques, unes responsabilitats que els grups de l'oposició no han sabut determinar, ni tan sols han demanat. Al final» –continua més endavant l'editorial; tot això ho deia l'editorial, no jo–, «el missatge que ha arribat a l'opinió pública és que els bombers han estat els qui han pagat el preu més alt, primer per haver perdut cinc companys i després per haver-se vist obligats a despullar-se i a exhibir el seu dolor públicament.» Fins aquí la cita d'*El Punt*.

No creuen que tenim molts motius per reflexionar? No creuen que potser hauríem de coincidir que governi qui governi aquest model de comissió, aquest model de fer d'oposició, no és el que el país ens demana?

Molta gent aquests dies s'ha preguntat el perquè d'una comissió que ha afegit dolor al que ja havia experimentat el Cos de Bombers i molta gent es pregunta perquè, si el Parlament pot investigar fets que estan pendent d'un procediment judicial, hem estat esbrinant fins el més petit detall de les actuacions tècniques dels bombers i no investiguem casos com el del Palau de la Música, el Pretòria o el presumpte finançament irregular d'algun partit polític. Ara que la comissió d'Horta ha acabat la seva tasca també haurem de reflexionar sobre els mecanismes parlamentaris més adients per ajudar a aclarir alguns d'aquests casos.

Evidentment, el Parlament havia d'analitzar l'incendi d'Horta de Sant Joan, però la comissió d'investigació hauria pogut ser substituïda per les compareixences dels màxims responsables dels cossos i dels càrrecs polítics a la comissió corresponent o per un ple monogràfic. Tan sols hauria calgut que l'oposició hagués acceptat que els informes del Cos d'Agents Rurals sobre l'origen de l'incendi i del Cos de Bombers sobre l'operatiu s'havien elaborat amb criteris estrictament professionals, sense cap tipus de pressió política. Només amb això, creient-se els agents rurals i els bombers, n'hi hauria hagut prou per evitar molt patiment afegit. Per això és molt significatiu que Convergència no demanés la compareixença dels màxims caps del Cos de Bombers ni dels Agents Rurals, responsables dels informes, perquè no volia una visió global del que havia passat sinó múltiples visions parcials i incompletes dels que tan sols havien tingut vivències aïllades de l'incendi.

Analitzem ara les acusacions de l'oposició. «El Govern ha mentit» –deien–, «i hi va haver descoordinació i relaxació.» El Govern no ha mentit. Primer es va voler aplicar aquest qualificatiu al conseller Baltasar per la tesi errònia sobre el llamp. El Cos d'Agents Rurals va explicar que no hi va haver cap pressió ni sobre la celeritat ni sobre el contingut de l'informe, en contra del que havia afirmat Convergència i Unió. Li hem hagut de recordar que l'any 98 el conseller Pomés, de Convergència, va explicar a aquest Parlament la tesi de l'origen de l'incendi d'Aguilar de Segarra basant-se en un informe de la Guàrdia Civil que després es va demostrar equivocada, i que eren els Agents Rurals, que havien indicat un origen diferent, els que tenien raó. El conseller Pomés no va mentir, simplement es va basar en un informe erroni, el mateix que ha passat ara, però l'interès de Convergència i Unió per desgastar el Govern la va portar a oblidar el temps en què Convergència era govern.

El segon argument era que el conseller Saura mentia per tapar la descoordinació i el relaxament de l'operatiu de l'incendi. Qui formula l'acusació primer és l'alcalde d'Horta de Sant Joan, de Convergència i Unió, i és l'únic responsable polític que no ha demanat disculpes ni ha matisat les seves afirmacions inicials. L'associació de caps de parcs de bombers de Catalunya va alertar que l'extinció d'incendis no és una ciència exacta i que un observador extern sempre tindrà la percepció de desordre i caos, «però aquest és el context de tota emergència, si no, ja no hi donaríem aquest nom», deien.

L'alcalde d'Horta de Sant Joan va llançar acusacions molt greus, i a l'hora de la comissió va reconèixer que, ni durant l'incendi, ni set mesos després, sabia si el seu municipi disposava d'un pla de protecció civil, i va reconèixer que havia girat al Cos de Bombers una factura de més de dos mil euros, cobrant l'aigua utilitzada en l'extinció per trams, i que tres dies abans de comparèixer a la comissió –quina casualitat!– havia anul·lat la factura.

Jo he estat en diverses ocasions a Horta de Sant Joan. És un municipi que val la pena visitar, i sempre he valorat l'amabilitat i correcció dels seus veïns i veïnes. Per això penso que és l'alcalde, no el poble d'Horta de Sant Joan, qui, per voluntat pròpia o mal aconsellat per algú, no ha estat a l'alçada de les circumstàncies. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Bosch i Mestres

El Govern no va mentir...

El president

Senyor Bosch, senyor Bosch, un segon. Senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. Bosch i Mestres

El Govern no va mentir, i no hi va haver ni descoordinació ni relaxament, i es varen respectar estrictament les obligacions del secret de sumari.

Al final, totes les acusacions polítiques s'han esvaït i els únics retrets s'han centrat en l'ús de les expressions «rotunditat» i «impecable»: massa poc per exigir responsabilitats polítiques i més quan els consellers ja han precisat el sentit i el context d'aquells mots.

Estic convençut que els qui varen impulsar la comissió per interessos electorals, ara no n'estan massa satisfets. Per això han dedicat la seva intervenció a justificar-la. Però d'aquí a molts pocs mesos comença una nova campanya contra els incendis forestals. Ha arribat el moment de deixar treballar els professionals. Ells són els que apaguen el foc i s'hi juguen la vida. No es pot tirar endavant la campanya sota una pressió política i mediàtica injustificable.

Si hi ha un incendi, confiïem en els seus coneixements. Tenim un cos de bombers altament qualificat, que és un orgull per al país. Fem possible, entre tots, tal com expressava fa pocs dies el conseller Saura, que el Cos de Bombers acabi de sortir d'uns moments durs i tristos més reforçat que mai.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president, consellers i conselleres, diputats: convidats, també, dels cossos de seguretat, Cos d'Agents Rurals i totes les persones que ens acompanyen. Nosaltres, el primer que volem fer com han fet els altres companys i altres portaveus és tenir un record per les víctimes, no només d'aquell foc, també de totes les víctimes que hi ha hagut durant aquest últim any, precisament, en el Cos de Bombers. Altres persones que també han deixat la vida, no només a l'incendi d'Horta de Sant Joan, sinó intentant apagar altres incendis. De veritat: en nom de Ciutadans, tot el nostre suport a les famílies de totes aquestes víctimes, i sobretot a la persona que s'ha de recuperar, el senyor Pallàs, que esperem que com abans millor pugui tornar a la seva activitat.

També volem fer un reconeixement a la mateixa comissió, i especialment, doncs, vull agrair a la meua companya, Carmen de Rivera, la feina que ha fet amb nosaltres, al grup parlamentari, als portaveus de les comissions, del to que s'ha mantingut, i, especialment, no em cansaré de dir-ho, al president de la comissió, el senyor Higini Clotas, que, com vaig dir l'altre dia, i ho torno a repetir, és una persona que fa les coses més fàcils als que hem de participar en una comissió. Gràcies, senyor president.

Per altra banda, vull deixar ben clar el nostre suport a tots els cossos que van participar en l'extinció de l'incendi; i dic tots, dic tots perquè a Catalunya tenim un cos de bombers, tenim les diferents unitats, i lògicament hem d'agraciar, però hem d'agraciar, també, als cossos, ja siguin del ministeri, ja siguin de l'exèrcit, que van col·laborar també a l'extinció d'aquest incendi, i que no hem d'oblidar que en un estat descentralitzat ha d'haver-hi

col·laboració entre diferents administracions, és fonamental la lleialtat i el treball conjunt i, per tant, nosaltres volem agrair no només als cossos de Catalunya, que lògicament ho fem, sinó també als cossos que han participat d'altres comunitats autònomes, d'Aragó, del Ministeri, de l'exèrcit, que han col·laborat en aquesta extinció.

Mirin, nosaltres creiem que la part més positiva, el fet principal d'aquesta comissió, que demostra que aquesta comissió ha estat útil, és que s'aprovaran seixanta-sis mesures que poden –després hi entrarem–, que poden ajudar que millori l'extinció dels incendis i sobretot el suport als professionals que fan possible aquesta extinció d'incendis.

Aquestes mesures han estat recolzades pels sis grups parlamentaris de la cambra. Algunes d'elles proposades per Ciutadans, d'altres per altres grups; altres coincidents, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, en un acord d'aquest tipus.

S'ha parlat de millora de la formació; s'ha parlat, en aquestes propostes, de fer pràctiques conjuntes entre diferents unitats dels cossos de bombers i amb altres bombers d'altres administracions o comunitats autònomes. S'ha parlat d'incrementar la dotació material, les millores tècniques que ja va dir el propi conseller. Mesures laborals; mesures laborals perquè ens hem trobat en la comissió que ens explicaven, doncs que no era la forma adient de treballar, com treballen a les sales, per exemple, de bombers, el sistema voluntari que hi ha ara mateix, per atendre les trucades i les respostes, i això ho va constatar la mateixa cap de sala, la persona que va venir, operadora que ens va dir, realment, doncs que això era un canvi més que necessari.

S'ha parlat de plans específics per als parcs naturals. En fi, moltes mesures, però jo sobretot vull constatar que aquestes mesures són la prova, l'exemple que hi han moltes coses a millorar; hi han moltes coses a millorar. I, si no hagués estat per aquesta comissió, no s'haurien... i no s'aprovarien en el ple d'avui.

Perquè el senyor Saura, que va dir l'altre dia una ràdio –el vaig escoltar–, el senyor Saura deia que totes aquestes mesures ja les havia proposat vostè: això és mentida, senyor Saura. Vostè va proposar una sèrie de mesures tècniques: les càmeres dels helicòpters, els GPS..., llegeixi vostè les seixanta-sis mesures que hem aprovat, i moltes d'elles vostès no les han aplicat durant aquest tripartit, ni al tripartit anterior, ni vostès les han citat. Algunes han sigut perquè des de l'oposició hem fet propostes perquè s'incloguin, com l'exemple laboral que li proposava. Vostès..., no parlava d'això. Per tant, accepti, seria una bona fórmula d'acabar aquesta comissió, acceptant que hi han mesures no només dels grups del Govern sinó també de l'oposició, que podem posar en marxa des d'aquí i a partir d'ara, no perquè les hagi proposat un i l'altre sinó perquè són necessàries.

Mesures, també, des de Ciutadans, que algunes no han estat acceptades; algunes perquè lògicament no quadren amb la visió que té el tripartit de com s'ha de gestionar Interior o com s'ha de gestionar una emergència. Nosaltres parlàvem, per exemple, d'una de tan senzilla com que primi el principi de jerarquia a l'hora de l'extinció

d'un incendi, una cosa tan senzilla com això. Tan senzilla perquè hem vist –i hi han hagut proves– que aquesta jerarquia no ha existit, que de vegades hi ha hagut una falta de comandament únic, que no hi han hagut instruccions clares. Ens deien els bombers, els sindicats, és que de vegades més que instruccions rebem suggeriments. Doncs no, són instruccions i una jerarquia.

I, si us plau, no intentin inventar-se el que ja està inventat, que és una cosa que de d'Interior el tripartit ha intentat fer, als Mossos d'Esquadra, als Bombers i a altres llocs. Ja està inventat; la policia està inventada i els bombers està inventat. El que han de fer vostès és donar-los suport i posar les eines perquè els bombers i la policia treballin millor. No inventin noves fórmules on desaparegui la jerarquia i tot sigui més horitzontal. No, segueixin, per cert, l'Infocat, que és un reglament que ja diu que ha d'haver-hi un principi de jerarquia. No s'inventin vostès, a més a més, fora de la reglamentació i de l'àmbit legal. Per tant, són principis bàsics que nosaltres hem volgut constatar i sotmetrem a votació.

Hem parlat també que es millorin els relleus a comandaments. S'ha constatat que van haver-hi hores en què un comandament i l'altre no van saber que eren el propi comandament de l'operació. És difícil que hi hagi un comandament únic, una coordinació, una jerarquia, quan un no sap ni tan sols que s'ha quedat al capdavant d'un incendi, com ens va dir Delta 0 en aquest mateix Parlament.

Per tant, són proves, fets que s'han constatat en aquesta comissió i que volem sotmetre a votació, tot i que el tripartit no les vulgui aplicar. Per altra banda, també hem dit que a nivell laboral no podem suplir, i això ens ho han dit els sindicats, amb bombers voluntaris, lògicament, amb la bona feina que fan els bombers voluntaris, feines que han de fer els bombers, els funcionaris professionals de la Generalitat.

Per tant, no intentem cobrir per estalviar, feines que han de fer bombers amb aquests bombers voluntaris que, hi insisteixo, fan una gran tasca i que gràcies a ells, doncs, s'extingeixen molts dels incendis amb la seva feina. Però no intentem suplir una cosa amb l'altra.

En definitiva, millores, també, laborals; millores clares de jerarquia, de comandament únic; d'ordre, en definitiva, dins del Cos de Bombers, a l'hora d'extingir un incendi; de coordinació entre unitats –també posem una mesura–, és a dir, hem de fer maniobres no només ja amb els bombers de la comunitat autònoma de València o d'Aragó, entre el mateix cos, és que ens ho deien els sindicats... No anem tan lluny; ja ens agradaria que entre les GRAF i entre els bombers i entre els voluntaris i els ADF de tant en tant féssim alguna pràctica. O sigui, ja no anem a buscar els valencians o els aragonesos: a dintre de la casa dels bombers, aquí, també s'han de coordinar i s'han de millorar les maniobres conjuntes.

Per tant, mesures constructives per sortir endavant i per millorar les deficiències que s'han posat de manifest amb aquest incendi.

I també vull insistir..., perquè s'ha parlat que amb aquest incendi es despullava el Cos de Bombers. No, mirin, amb aquest incendi s'ha constatat i s'ha despu-

llat el funcionament de la conselleria d'Interior i del Govern tripartit, que no hi té res a veure; que hi té a veure, en tant que hem vist com funciona l'extinció d'un incendi, com a exemple, com a mostra de com s'organitzen vostès.

Jo li vaig dir això, crec que va ser al senyor Mora, al responsable de Protecció Civil, que ens va venir a dir que si l'oposició era molt crítica, el que feien ells, en definitiva, els càrrecs, era defensar el seu lloc, i així no podien treballar perquè anàvem contra els càrrecs directius d'aquest àmbit, i jo crec que des del nostre grup li vam dir: miri, el Govern té el dret i l'obligació d'autoorganitzar-se. Jo no he de dir, des de Ciutadans, ni de cap grup de l'oposició no hem de dir com s'organitzen vostès. Ho podem suggerir, en podem parlar, però vostès s'organitzen. Ara, vostès són responsables de la seva autoorganització. I si la seva autoorganització suposa que Emergències i protecció Civil estan separats, això és responsabilitat del seu Govern, que és el que ens demanaven també els mateixos cossos.

Per tant, què proposem també? Tornem a treballar conjuntament, cohesionem, fusionem el treball d'Emergències i Protecció Civil. No vull entrar perquè no tinc temps a la Protecció Civil i Emergències en altres casos d'elements, digui's nevades, digui's ventades, digui's el que es digui.

En definitiva, hem de coordinar la tasca dintre de la conselleria d'Interior, hem de fer una conselleria d'Interior més eficaç, més cohesionada, amb instruccions clares, amb jerarquia, amb ordre, que ens permeti amb màxima eficàcia atendre una emergència. És això, en definitiva, perquè als ciutadans els importa ben poc qui és el responsable de Protecció Civil i qui és Emergències i com es reparteixen vostès els càrrecs, als ciutadans els preocupa poc. Volen que s'apagui un foc, volen que la nevada no afecti la seva vida diària, volen que quan hi hagi una ventada no hi hagin accidents desgraciats com els que hem tingut. Això és el que volen els ciutadans. Per tant, donem fórmules, trobem fórmules perquè els ciutadans rebin els millors serveis possibles, perquè com deia un altre portaveu, nosaltres estem al servei dels ciutadans, som servidors públics i, per tant, hem de trobar les millors fórmules de fer aquest servei.

Però, miri, aquesta comissió, perquè sigui útil de veritat, i això ho parlava l'altre dia amb els sindicats, just el dia que s'acabava, dijous, la comissió, em deien..., els preguntava, no?, de dir, què us sembla?, com ha acabat això? I em deien una cosa molt raonable i molt de sentit comú. Deien: «Mira, tot això que aprovareu, si no ho poseu en marxa...», em deien, «amb un 20 per cent d'això que heu aprovat, que es posi en marxa ja seria» –perdoneu–, «l'hòstia –ja seria l'hòstia», amb un 20 per cent –amb un 20 per cent– d'això.

Per tant, quin missatge ens estan llançant els mateixos cossos? «Molt bé, però això pot quedar en paper mullat.» Per tant, quina és la nostra responsabilitat, com a grups parlamentaris i com a Govern especialment? Que això no quedi en paper mullat, que aquestes seixantasis mesures s'apliquin com abans millor, perquè, entre altres coses, tenim una campanya forestal davant, amb unes nevades que hi han hagut i uns boscos que estan

com estan, i, per tant, senyors, espavilem, perquè aquest estiu tenim un repte davant, i tenen un repte tots els cossos professionals de bombers, agents rurals, i, per tant, els hem de donar suport ràpidament per sortir endavant.

Doncs bé, jo també crec que si d'aquestes seixanta-sis mesures un 20 o un 30 per cent s'apliquessin seria molt. N'hauríem d'aplicar el 100 per cent, sobretot si s'aprova com a moció en aquest Parlament, però ja sabem com van aquestes coses. Per tant, nosaltres creiem que s'han d'aplicar, però, per aplicar-se, qui hem de posar al capdavant, per aplicar aquestes mesures?

Senyor Montilla, ara que vostè està aquí, qui hem de posar al capdavant? Aquells que no han aplicat i no han sabut corregir aquestes mesures en quatre anys? O hem de posar un nou equip directiu, un nou entrenador, un nou jugador, que pugui portar a terme aquestes mesures? Jo li demano, president, que no esquivi vostè aquest debat. Sap vostè que vostè és el màxim responsable que el senyor Saura i qualsevol altre conseller, com no pot ser d'altra manera, sigui o no sigui a la cadira d'una conselleria, i, per tant, com que el senyor Saura va dir l'altre dia que aquesta comissió no ha servit per a res, que aquestes mesures ja les havia proposat ell, i que aquí no ha passat res, com tampoc ha passat res amb les nevades, com no va passar res amb el vent... Doncs, jo li demano, president, que vostè exerceixi de president. Queden sis mesos, set mesos de legislatura si esgotem la legislatura i així ho creu vostè convenient. Si us plau, li demano que facin alguna cosa bé d'aquí a final de legislatura, i especialment amb Interior, rellevi vostè al senyor Saura, busqui una altra persona.

Ja sé que el seu sistema fa que si mous el senyor Saura es desmunta el *xiringuito*. Ja sabem com funciona aquest pal. Però, escolti'm, agafi un altre senyor d'Iniciativa..., no ho sé, el senyor Pi..., o el senyor Milà..., no ho sé (*remor de veus*), agafi un altre conseller. Si vostès tenen un sistema... Perdoni, senyor Pi, no sé si li he fet un favor o una mala jugada... (*Veus de fons*.) Però vostè aplicaria les mesures.

En qualsevol cas, senyor president: ja sabem com funciona l'estructura del tripartit, que té tres potes i si mous una pota cau el tripartit –molt bé. Canviï vostè la pota del mateix color, posi-la de color verd, també, la pota, no la posi de color vermell, posi-la de color verd, però canviï la pota.

I, senyor Saura, ja que vostè no ha marxat, no ho sé, assessorí el senyor president, a veure si pot col·laborar a veure qui el pot substituir en la seva tasca. Ja sabem que alguns estan fatigats, ja ho hem sentit, però escolti'm, els ciutadans no poden patir la seva fatiga, perquè el Govern ha d'estar, sí o sí, sempre, 365 dies 24 hores, per tant, si algú està fatigat, que deixi lloc, que deixi pas però que no segueixi.

I no només el senyor Saura: la senyora Lanau i el senyor Boada. Per cert, que no els veig entre el públic, i com que han estat cada a la comissió, doncs seria bo que avui haguessin estat aquí. És més, el dia de les nevades estaven aquí alguns, eh?, el dia de les nevades estaven mitja conselleria d'Interior i alguns cossos aquí asseguts, que alguns es van quedar atrapats, per cert, doncs,

aquesta és la realitat, aquesta és la politització del cos que vostès fan, del Cos de Bombers i del Cos de Policia.

Miri, jo crec que pitjor..., i això lamentablement són dades, mai havia estat pitjor valorat, mai havien estat més a sobre la taula els cossos de seguretat a Catalunya que amb aquest darrer tripartit, mai! Mai, mai a la vida havíem tingut això. (*Veus de fons*.) No diguin que no perquè és que hem vist manifestacions dels sindicats majoritaris de Mossos d'Esquadra davant de la conselleria dient que ja prou de política d'aparador. O sigui, és que és molt fort. O sigui, els Mossos d'Esquadra davant de la conselleria dient que n'hi ha prou de política d'aparador. I diu vostè que no està malament..., home, preguntí'ls-ho als mossos, que alguns ja parlem amb els mossos i ens expliquen com està el tema. Parlin amb els bombers; escolti'm, els bombers..., ja ho hem dit aquí, crec que si per alguna cosa ha servit la comissió és per separar el que és un cos professional del que és el càrrec polític i com organitzen vostès la conselleria.

Per tant, nosaltres creiem que és imprescindible, perquè això no sigui paper mullat, acompanyar les mesures d'un equip directiu nou, d'un nou conseller, d'una nova direcció general, d'un nou director d'Interior, que puguin portar a terme aquestes mesures. Si no, posar aquestes mesures en mans d'aquell que diu que no serveixen per a res o que això no ha servit per a res o que allò ja ho feia abans, doncs, senyors, *apaga y vámonos*, és que no serveix per a res, no servirà per a res. Per tant, el senyor president de la Generalitat ha de prendre la decisió d'acabar aquesta legislatura amb una nova conselleria d'Interior que apliqui com a mínim aquestes mesures, al marge de Mossos, al marge de Protecció Civil, que també en podríem parlar, i molt –i molt.

Nosaltres creiem sincerament que hem d'acabar amb un missatge també, almenys, encara que vostè, president, no prengui aquesta mesura, que crec que no la prendrà, perquè no l'ha presa en quatre anys, és difícil que la prengui ara –ja n'hem tingut prous casos–, però sí que creiem que hem d'acabar amb un missatge almenys d'esperança, de futur. Perquè la realitat és que estem convençuts que tant els mossos, com els bombers, com els agents rurals, en un futur –en un futur–, tot i el tripartit, tornarem i tornaran a tenir tot el suport, tota la credibilitat, tot el suport que avui tenen ja de la ciutadania, també dels seus polítics i també dels seus governants. És fonamental que arribem a una visió on els cossos de seguretat no siguin ni d'un govern, ni de l'oposició; ni d'esquerreres, ni de centre, ni de dreta. Són simplement servidors públics, al servei de la ciutadania. Crec que millor que els mossos, millor que els bombers, millor que els agents rurals, ningú ho sap, però hem d'aprendre a conscienciar els servidors públics, especialment els que tenim responsabilitat política, que, governi qui governi, vostès, els cossos de seguretat, han de tenir tot el suport de l'Administració. No podem fer dobles jocs dient una cosa en públic i després filtrant una altra cosa i fent una altra cosa... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*.) Acabo, senyor president.

Per tant, des de Ciutadans creiem sincerament que hem de posar en marxa aquestes mesures amb un nou equip

directiu, però també creiem que hem de donar suport als nostres cossos, perquè els servidors públics, en definitiva, necessiten el suport dels seus governants, i en aquest cas no l'han tingut suficientment o han sigut posats en qüestió, o fins i tot polititzats, de vegades, per interessos o per salvar la cadira d'un polític. No hi ha cap cadira de cap polític que valgui la pena per esquitxar cap cos de seguretat. (*Remor de veus.*) Per tant, les cadires dels polítics, en tot cas, que se les gestionin els polítics, que siguin responsables de les seves gestions i que siguin, en tot cas, ells mateixos qui se salvin, i no utilitzin ni s'escudin en cap cos de seguretat.

Moltíssimes gràcies –acabo, president– a tots els cossos de seguretat de Catalunya i a tots els ciutadans que han patit d'una manera o una altra, doncs, la incompetència política d'alguns dels nostres gestors.

Gràcies.

El president

Posem, doncs... Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Votarem en primer lloc les propostes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 71 vots en contra i 47 abstencions.

Seguidament votem les del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 70 en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 70 en contra i 15 abstencions.

Votem el dictamen de la comissió. Entenc que hem de fer votacions separades. (*Pausa.*)

Doncs, votem en primer lloc el primer paràgraf de les conclusions.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 133 vots a favor.

Votem seguidament les conclusions d'àmbit general.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 70 vots a favor i 63 vots en contra.

Seguidament votarem les recomanacions del dictamen, apartats 1 i 2, relatius a les mesures en l'àmbit de la prevenció i mesures en l'extinció d'incendis.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 132 vots a favor.

Votem ara l'apartat 3, relatiu a les actuacions posteriors.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 70 vots a favor i 63 vots en contra.

I finalment votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan ha estat aprovat per 133 vots a favor.

Projecte de llei

de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior (tram. 200-00075/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior.

Passem directament al debat, i té la paraula, per defensar l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Atès que ha estat retirada aquesta esmena, reprenem l'ordre de major a menor, i, per tant, tindria la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó per posicionar-se respecte al text del dictamen.

(*Pausa.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller i senyores i senyors diputats, tenim un projecte de llei enviat a la cambra d'importància objectiva ben contrastada i, en canvi, amb una escassa vida en la comissió des del punt de vista del debat. És un projecte de llei important, però, en canvi, ha tingut en la comissió, fins i tot amb l'anunciada retirada de l'esmena del Partit Popular, que donava un cert al·licient al debat..., doncs, vostès la retiren. Doncs, fins i tot ho comentàvem ara amb la diputada socialista: per no tenir, no tenim ni informe de la ponència. Amb això queda dit una miqueta en què queda convertit aquest projecte de llei, que hauria de quedar clar per a tothom que, malgrat tot, és important.

Objectius que compartim: bé, doncs, l'esperit clàssic d'aquesta directiva general, que jo crec que la majoria de grups parlamentaris, penso que quasi tots, però si més no la majoria de grups parlamentaris compartíem; facilitar l'exercici de la llibertat d'establiment dels prestadors de serveis i la lliure circulació de serveis, amb la voluntat de millorar des de l'àmbit dels serveis les relacions entre estats i pobles d'Europa, tot garantint el

progrés econòmic i social de tots els ciutadans i ciutadanes d'Europa. Tan genèric que, naturalment, pràcticament tots estem d'acord amb aquest tipus d'objectius que marca la directiva.

I també amb les directrius específiques que també marca la directiva. Les lleixo, si més no, per deixar-ne constància a l'acta d'aquest debat i que quedi clar, doncs, de què parlem: u, simplificar els procediments administratius; dos, fomentar una bona qualitat dels serveis; tres, promoure un marc regulador transparent, previsible i favorable a l'activitat econòmica; quatre, impulsar la modernització de les administracions públiques, i cinc, respondre a les necessitats de les empreses, tot millorant la protecció dels drets dels consumidors i dels usuaris. També absolutament tots d'acord una altra vegada amb aquestes característiques generals, tant pel que fa als objectius com pel que fa a les directrius.

Bé, algun perfil propi haurem de presentar en aquest debat, i és, senzillament, de què hem discutit a hores d'ara, en què no hem estat d'acord i per què encara a hores d'ara això pesa una miqueta sobre aquest debat. Doncs, ben senzill, sobre dos punts bàsicament.

Aquí varem crear una comissió interdepartamental amb la voluntat d'avançar d'una manera ràpida i decidida respecte a la implementació de la directiva. Amb el balanç n'hi ha prou. Jo crec que estaria bé un punt de balanç sobre aquesta qüestió, un punt autocrític, de dir: «Escoltin, hem creat una comissió interdepartamental per tirar endavant tot aquest procés, i tenim la impressió que bona part del que ens interessa, del que és més calent, està a l'aiguera.» Un balanç, des d'aquest punt de vista, ben minso i ben poc..., malgrat que hem tingut discussions a les comissions, eh? Ha comparegut, jo recordo la compareixença en una o dues ocasions del conseller Huguet per parlar de tota aquesta feina. Però el balanç que tenim a hores d'ara, és a dir, què podem tocar, què podem veure, com s'ha avançat, de quina manera, en quins terminis, amb quin calendari... No ho sabem.

I la segona qüestió és, doncs, que jo vaig fer l'altre dia..., crec que en una de les reunions que teníem els deia a les persones que veníem: «No varem aprovar aquesta llei el dia dels Sants Innocents de miracle», i no pels Sants Innocents pròpiament dits, que hauria pogut caure amb debat parlamentari, sinó bàsicament perquè el Govern va arribar al límit, límit, límit de les seves possibilitats presentant una iniciativa per delegar, que és la que avui aprovem.

Per tant, aquestes han estat les divergències: s'ha fet poca feina en aquesta comissió interdepartamental i vam esgotar al límit –al límit– les possibilitats que teníem quan vam explicar aquí, en el debat anterior, que la resta de comunitats autònomes, la majoria de comunitats autònomes, amb un gruix que no vindrem a descobrir aquí, en aquest àmbit, clarament inferior a Catalunya, doncs, havien fet des de feia mesos la seva feina.

No sé si això mereixerà per part d'algun grup parlamentari, des dels grups que donen suport al Govern o des de l'oposició, algun comentari. Però han d'entendre que, si més no des de l'oposició, aquestes consideracions

les fem: quin balanç de comissió interdepartamental s'han penjat vostès a l'esquena! I sort que van activar el procediment d'urgència per discutir, una vegada van presentar la iniciativa al Parlament, per tràmit d'urgència aquesta qüestió.

No recordo, de veritat, no recordo haver estat ponent de cap projecte de llei i no haver presentat ni una sola esmena. No ho recordo –i fa uns quants anys que ens dediquem a la política parlamentària allà i aquí. Bé, això no hauria de dir re; pot dir que objectivament això ha anat com ha anat, i també l'altra cara positiva: «Bé, doncs, tenim un instrument que ja aprofitarem.»

Per això no ens ha semblat oportú presentar esmenes, no per menystenir la feina de la comissió, com hem tingut l'oportunitat, malgrat que efímera, no?, brevíssima, per parlar d'aquestes qüestions, però no ens ha semblat oportú presentar esmenes. Amb quina voluntat? De dir: «Escolti, miri, estem d'acord amb l'objecte; només faltaria que el Govern no tingués delegada la potestat per dictar normes, i sobretot, si ha de fer les lleis correctes perquè s'adaptin a la directiva les lleis vigents de Catalunya i no hem presentat una esmena, no ens ho tinguin en compte, doncs, feina feta.»

El termini. En això, sí que voldríem fer una consideració sobre això. Tenim un termini de sis mesos que ens agradaria, sincerament, que vostès complissin, ho han de complir per llei: és l'article 3 del projecte de llei que vostès sotmeten a consideració d'aquesta cambra. Però ens agradaria que això, veritablement, si ens creiem els objectius i totes les directrius..., a la pràctica puguem tenir aquest termini. Que implicarà –atenció– que han de remetre vostès aquests decrets legislatius al Parlament, perquè els aprovi el Parlament.

I no cal que ens estenguem, però si vostès esgoten aquests sis mesos ens situem pràcticament en un moment bastant complicat, amb la qual cosa crec sincerament que no tindrem Parlament; no tindrem Parlament no perquè vostès avancin les eleccions –que probablement ho faran–, sinó perquè estarem fora del període de sessions. És a dir, si nosaltres esgotem aquest termini, ens trobarem amb la paradoxa que ens trobarem fora de termini –en una situació, entenc jo, que és d'urgència–, no tindrem Parlament per avaluar els decrets legislatius que el Govern ens envia a la cambra, fins i tot amb els terminis de no-anticipació ni d'un sol dia de les eleccions, si van al límit, que són aquests sis mesos.

Doncs, nosaltres desitjaríem que, fent ús de l'article 137.7 del Reglament del Parlament, home, tinguem la possibilitat d'aprovar aquests decrets, i aprovar-los amb el màxim nombre possible d'aquests decrets.

I al final, bé, no presentem esmenes perquè entenem que aquesta directiva s'ha d'aplicar. Hem fet la crítica, que ja vam fer al debat de totalitat, que això ha anat tard, justet i amb un balanç poc, diguem-ne..., poc per presumir, de veritat. Però com que estem a favor d'un mercat menys intervingut, més transparent, més liberalitzat, i estem a favor, com tots vostès, d'una administració més eficient, naturalment una administració al servei dels ciutadans i ciutadanes, dels usuaris en general, doncs, votarem a favor d'aquest projecte de llei. Ho fem d'una

manera pràcticament reglamentària, però no tenim res més a dir, sinó desitjar que vostès, en la mesura de les seves possibilitats, ara sí, i amb la funció delegada des d'aquest Parlament al Govern, compleixin justament amb l'obligació del Govern, eh? Això ho esperem.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, en aquest cas, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable president. De fet, certament, estem parlant d'un projecte de llei breu, breu ha estat la seva ponència, i, per tant, aquesta relatora ho ha estat també, en aquest cas, per poquet temps. Però no per això no és complex el que el mandat de la llei significa i, per tant, el seu impacte en totes les lleis, en la relació que a partir d'aquest moment i a partir que l'aprovem, d'aquí a sis mesos, anirem veient una per una.

Senyor Teixidó, jo crec que..., no es preocupi: encara que el projecte de llei, aquest en concret, no ens hagi portat a un debat llarg, extens, els diferents decrets legislatius que aquí tindrem ja ens ho permetran. Per tant, no es preocupi, que no ens quedarem sense debat aquí al Parlament.

De tota manera també, i pel fet que no hàgim fet, la relatora no hagi fet ús d'aquesta possibilitat..., perquè crec que justament el que hem de fer —jo crec que els ciutadans ens ho demanen, no?, també, i en tot cas l'audiència segurament també— és que siguem més eficients també en l'ús dels temps; no cal que siguem redundants, ni pesats ni repetitius, encara que, senyor Teixidó, vostè s'hagi quedat descollocat també per la retirada d'esmenes dels grups que les havien presentades, Ciutadans en aquest cas dues, i el Partit Popular també, als quals agraeixo, en aquest cas, també la seva predisposició per poder tirar endavant aquest projecte de llei. I en aquest cas dir-li que nosaltres no som com vostè, que acostuma o li agrada esgotar el temps (*veus de fons*) —bé, avui no ho ha fet; segurament ha estat excepcional.

Bé, doncs, com deia, després de tres mesos hem pogut... (*l'oradora riu*), hem pogut, diguem-ne, fer el procés perquè el Govern faci les adequacions a la directiva de serveis de les diferents normatives necessàries. Podríem dir que el tret més rellevant d'aquesta adequació d'aquestes normatives és el que ens brinda una gran oportunitat, que és d'incorporar tots aquells elements de simplificació administrativa, d'eliminació de tràmits, de què aquí en aquesta cambra tantes i tantes vegades hem sentit a parlar i que en un moment com l'actual, amb la conjuntura que tenim, és una de les coses, crec que coincidirem, més demanades pel teixit econòmic i empresarial, sobretot no posar traves a les empreses per crear nova activitat.

I en això estem, perquè bàsicament el que fa l'adaptació de la directiva és això, millorar la competència, la disminució de càrregues de gestió per a particulars i a

empreses, a banda, efectivament, del rerefons i, per tant, l'objectiu bàsic, que és aquesta creació del mercat únic de serveis a la Unió Europea, i sobretot també un tema en què els tres grups que donem suport al Govern ja vam fer èmfasi en el seu moment, i en aquests moments aprofito també..., que és la major i millor protecció del consumidor i la seva millora d'accés als serveis i la disponibilitat d'aquests serveis.

Bé, el conjunt de lleis que cal adaptar a partir d'aquests principis que estableix aquesta relació... Recordem que també hi estan amb lleis específiques o en projectes de llei els decrets legislatius, alguns aprovats o algun en curs, com el d'equipaments comercials o el Codi de consum, la Llei de prevenció i control ambiental, que ja incorpora tots aquests paràmetres de la comunicació prèvia. I, per tant, en aquest cas, totes aquestes adaptacions tenen l'objectiu, com deia, de canviar aquesta relació entre les administracions públiques i la ciutadania —per tant, passem, en aquest cas, quan parlàvem de la Llei de prevenció i control ambiental..., d'aquesta actitud menys paternalista, amb menys control previ i amb més llibertat, i és l'opció de responsabilitat per part dels ciutadans o per part de les empreses o de les activitats que es puguin generar—; l'homologació d'aquests estats membres de la Unió Europea, per tal d'acabar amb la discriminació que signifiquin aquestes pegues d'implantació als diferents prestadors de serveis; la competència, com deia; la cooperació, la simplificació i la modernització administrativa —jo crec que aquest és un dels grans reptes també de la mateixa Administració, que també des d'aquí en toca impulsar.

I reitero..., ja ho vam dir en el seu moment: tenim plena confiança en el Govern i en el conseller, que ho estan fent de la millor manera possible, i per això, en aquest cas també, en la nostra posició. Perquè confiem també..., que en aquell moment, quan vam fer el debat a la totalitat, parlàvem d'aquelles possibles amenaces. Jo crec que es van apaivagant i es van resolent; a vegades, amenaces enceses oportunament per part d'alguns col·lectius, eh? I, per tant, jo crec que, tenint en compte que és una obligació que tenim, de fer aquestes adaptacions, no es pot treballar des d'aquests paràmetres.

Bé, en tot cas, com deia, per no allargar-me més, i en nom dels tres grups que donem suport al Govern, doncs, tenim plena confiança que el conseller i el seu equip ens portaran aquí, en els terminis previstos per la llei, totes les adaptacions necessàries per fer-ho possible, i segur que deixarem tranquil, com a mínim, el senyor Teixidó.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, la veritat és que l'esmena que tenia viva el Partit Popular de Catalunya feia referència a una llei; en concret, la nostra esmena feia referència a

la Llei de seguretat industrial. És una llei que, al veure el reguitzell de lleis que quedaven afectades per la transposició de la directiva, nosaltres pensàvem que havia d'incorporar-se a l'annex. Després el Govern ens va donar l'explicació, i dintre de l'avinentsa del procés pel qual es fa la delegació, que és per via de decret legislatiu, vam entendre que hi havia una racionalitat en el fet que no estigués en el llistat, en l'annex de la transposició, específicament mencionada. Per la qual cosa és per això que vam parlar amb la ponent i vam acceptar l'explicació que ens havia donat el Govern. No és pas perquè el Partit Popular hagi canviat de parer respecte al que suposava aquest projecte.

De fet, els ponents que m'han precedit ho han explicat prou bé: en aquest cas no tenim la posició d'entrar a parlar sobre què pensem de la directiva; sembla que l'esperit de la mateixa directiva, l'esperit de garantir els serveis dins del mercat interior, dintre d'Europa, la qualitat d'aquests i la simplificació de totes les barreres administratives, són l'esperit de la norma i els comparim plenament.

Únicament, a través d'aquest projecte de llei el que ens plantejem és... Ens plantejaven quina manera té Catalunya de transposar aquesta normativa europea. El procés pel qual s'evacua és mitjançant la delegació al Govern perquè faci decrets legislatius. Això es fa després que l'Estat, doncs, hagi fet la llei que desenvolupa..., la Llei 7/2009, de 23 de novembre, dintre del termini, fins a 28 de desembre, que tenia l'Estat espanyol per incorporar la directiva europea a la nostra normativa.

I en el que sí que coincideixo amb el senyor Teixidó, que, clar, aquesta llei que passa de puntetes, que en tot cas els grups parlamentaris, i aquí parlant en nom del Partit Popular..., és una llei en la qual nosaltres estarem amatents, estarem observant precisament com incorpora el contingut d'aquesta el Govern, perquè hi ha molts col·lectius importants que els afecta, i ja veiem que la mateixa trajectòria de la directiva, doncs, ha tingut una sèrie de matisos amb què podríem arribar a descafeïnar-ne el sentit, no? En aquest sentit, sí que ens ocuparà —no ens preocupa, però sí que ens ocuparà— veure com afecta aquests col·lectius a Catalunya.

Tenim la reforma dels col·legis professionals, la liberalització del mercat, la supressió de les càrregues administratives... Per tant, més enllà d'aquests decrets legislatius, també volem veure com el Govern de Catalunya, el que tingui, doncs, l'honor i la capacitat de governar Catalunya després de les properes eleccions, interioritzarà d'una manera transversal en les seves polítiques i en la seva manera de legislar el que diu la directiva.

Perquè el problema no és que es facin ara, doncs, sis o vuit decrets legislatius per modificar aquestes normes; el problema és si el que diu la directiva, que tindrem menys càrregues administratives, que els prestadors de serveis gaudiran de la tan publicada i admesa per tots finestra única, si això serà una realitat o no a casa nostra; si els professionals, quan vinguin, tindran la llibertat dintre del mercat de la Unió Europea, tal com tots hipotèticament garantim, però que després, a l'hora de legislar, veiem que a l'Administració, doncs, aquests esperits de llibertat i de mercat únic..., moltes vegades

sembla que juguem en camp contrari, i l'única cosa que s'està fent, almenys el Grup Popular té aquesta sensació, és posar barreres, i la tan anomenada per nosaltres, per part dels grups que donen suport al Govern...

Nosaltres volem que aquesta directiva sigui una crida a la llibertat i, en aquest sentit, a la liberalització. No volem que les lleis continuïn sent tan intervencionistes com ens hi té acostumats el tripartit. I, per tant, esperem que aquest esperit que es deriva de la mateixa directiva sigui una realitat a Catalunya. En aquests moments no ho és, i no ho diem per lleis que estiguin aprovades fa anys: ho diem per les lleis que s'han aprovat en aquest Parlament durant aquesta legislatura. I per això, això ens preocupa.

Esperem, com diu la mateixa llei, que en el termini que té concedit el Govern, que són sis mesos, es faci ús d'aquesta delegació que avui aprofitem.

I també volem destacar el que diu l'article 5, la intervenció de la Comissió Jurídica Assessora, que serà la que d'alguna manera donarà fe, validarà el compromís de delegació que en aquests moments estem fent amb el Govern.

I sense més, doncs, simplement fer un vot de confiança al Govern, que en aquest període de temps, si hi ha temps perquè ho puguin portar a terme, doncs, facin aquesta delegació amb l'esperit que té la directiva i que hauria d'impulsar el futur a Catalunya.

Gràcies.

El president

L'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

(Pausa.)

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la materia que contiene el Proyecto de ley de bases de delegación en sí es excesivamente simple, en cuanto que viene únicamente a delegar al Gobierno, es decir, a mandar que adecúe la normativa catalana a la Directiva 2006/123, la Directiva de servicios.

Esta materia tan simple que contiene el proyecto de ley, sin embargo, ha resultado muy complicada en su ejecución, tan complicada que incluso la propia Comisión de la Unión Europea tuvo que hacer un manual sobre la trasposición de la Directiva de servicios. Este manual se elaboró en el año 2007 y ha tardado mucho en ponerse en práctica en esta comunidad autónoma. En su momento, cuando se hizo el debate sobre la admisión a la totalidad al proyecto de ley, prácticamente todos los grupos parlamentarios de la oposición criticamos el retraso en la trasposición, un retraso evidente.

Tan evidente que no se dará cumplimiento a la propia directiva que, como ya sabemos, fijaba el 28 de diciembre como fecha tope y, por más que nos empeñemos y por más que se trata de disimular con la presentación del proyecto de ley antes de esa fecha, no se dará cumplimiento al mandato de la directiva que era armonizar

toda la legislación comunitaria y la de los países que forman parte de la Unión Europea a la propia directiva.

En el curso de los trabajos del desarrollo legislativo presenté dos enmiendas que posteriormente retiré. Una era relacionada con dar estricto cumplimiento al artículo 63 del Estatuto de autonomía, y otra en lo que hacía referencia al plazo, al cumplimiento por parte del Gobierno del mandato que recibe de esta cámara. Me parecía excesivo el plazo de seis meses para hacer uso de la delegación legislativa y por eso planteaba que con tres meses sería suficiente.

He retirado las dos enmiendas en comisión y la razón es sencillamente no poner ningún tipo de inconveniente y dejar, pues, la libertad más absoluta al Gobierno para que proceda a realizar la actividad de delegación legislativa, confiando en las palabras del *conseller*, que en el momento en que presentó el proyecto de ley dice: «Mientras dure la tramitación del Parlamento, el Gobierno seguirá trabajando.»

Yo no sé si ha seguido trabajando o no. De hecho, hoy esperaba –y de aquí una cierta desilusión que yo manifiesto– que algún representante de los grupos del Gobierno nos dijeran: «Miren ustedes, hemos seguido trabajando tanto, que ya en un plazo determinado podremos decir que aportamos los decretos legislativos equis, equis, equis, y ahí, en esta cámara, para que ustedes pueden controlarlos.» No se ha dicho nada de eso. Es más, por lo menos este parlamentario tiene un absoluto desconocimiento de en qué ha seguido trabajando el Gobierno mientras que, escasamente porque realmente ni el número de enmiendas ni la actividad parlamentaria en esta cámara desde luego ha dificultado o limitado la actividad del Gobierno.

Por ello creo que aquí se ha referido que ahora mismo y lo más trascendental realmente es el término, el plazo de ejecución del mandato, y sí que solicitaría al Gobierno que fuera ágil. El diputado Teixidó y la diputada Olano se han referido precisamente al tema del control parlamentario y al hecho de que tiene que venir a esta cámara precisamente para que podamos revisar los decretos legislativos.

He revisado con detenimiento el artículo 137.7 del Reglamento de la cámara, y realmente he llegado a la conclusión de que probablemente este diputado no verá nunca el trabajo del Gobierno, a no ser que se den mucha prisa. Tienen que aprobar los decretos legislativos, tramitar al Parlamento, publicar en el BOPC, tenemos un plazo de quince días para que cada grupo parlamentario y diputado haga las observaciones y objeciones razonadas, si hay objeciones, se someterán a debate de totalidad en este Pleno y después, en el plazo de un mes, se publicaran en el *Diario Oficial de la Generalitat*.

Es decir, que a final de este año, con mucha suerte, estaremos viendo el trabajo del Gobierno probablemente. Y más en un contexto preelectoral. Es decir, que realmente creo que probablemente la comunidad autónoma catalana, Cataluña, tendrá el triste honor de ser, a lo mejor, una de las últimas comunidades, si no la última, que se adapta a Europa. Creo que eso ya deja en evidencia el retraso, la demora, la dejación del Gobierno en aplicar

las directivas europeas, que ya en otras ocasiones ya ha acontecido porque si se trata de directivas europeas, siempre vamos *in extremis*. No digo que los grupos parlamentarios hayamos sido especialmente celosos en pedir al Gobierno que se dé prisa. Es más, estaba releendo el número de decretos legislativos pendientes y no deja de ser sorprendente que algunas de estas leyes que es necesario adaptar ya hayan pasado por esta cámara en plazo recientemente, como puede ser por ejemplo la Ley de política industrial y no hayamos sido capaces de adaptarla a la directiva comunitaria en el momento, estoy refiriéndome a una ley del año 2009, reciente, recentísima.

Por tanto, ya insisto, exhorto al Gobierno que se dé prisa, que a ver si al menos algunas de estas normas que se incluyen en el listado podemos verlas antes de que acabe la legislatura y, en definitiva, efectuar lo que nos queda ahora en este Parlamento, que es controlar su acción, la acción normativa del Gobierno.

Apoyaré, apoyaremos el proyecto de ley en los términos planteados.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Tenint en compte que s'ha de retirar l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, passem directament a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Aquest projecte de llei ha estat aprovat per 133 vots a favor.

Modificació de l'ordre del dia

Atès que s'ha sol·licitat dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya i sobre el Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, la tramitació d'aquests punts, que corresponen al tercer i quart de l'ordre del dia, es posposa de conformitat amb l'article 72.3 del Reglament.

Projecte de llei

sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat (tram. 200-00066/08)

Passem, doncs, al cinquè, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat a l'Estat. Es fa avinent que, de conformitat amb la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aquest projecte de llei requereix l'aprovació

per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen, i no abans de dos quarts d'una. D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat, senyor Jaume Bosch, que en fou designat relator.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, permetin que es pugui substanciar ja al ple aquest punt de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt bé. Gràcies, president. Presentem avui els treballs que ha fet la ponència amb relació al que fins ara ha estat Projecte de llei per regular la designació de senadors i senadores que representin el Parlament de Catalunya en el Senat, a Madrid, designats per aquest Parlament... *(Persisteix la remor de veus.)*

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyor Bosch. Si us plau, senyores i senyors diputats, perquè la veritat és que no... Hi ha massa remor de veus. Gràcies. Té la paraula, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies. És una llei que es deriva de l'article 61 del nou Estatut d'autonomia de Catalunya i que requereix ser aprovada, com ha dit fa un moment el president del Parlament, per la majoria absoluta d'aquest Ple.

De fet, la principal novetat que introduïa l'Estatut del 2006 amb relació a aquesta qüestió, si ho mirem amb relació a l'Estatut del 79, és l'eliminació de l'exigència que els candidats a senador o senadora haguessin de ser membres d'aquesta cambra, una eliminació aconsellada per l'experiència de tots aquests anys, ja que tots hem vist –i alguns ho hem experimentat– la dificultat de compaginar el fet de ser senador i alhora diputat del Parlament de Catalunya.

El Govern va enviar el projecte de llei al Parlament a finals del mes d'agost, es va celebrar el debat de totalitat el mes d'octubre, en el transcurs del qual el conseller Saura va fer la presentació del projecte. La ponència ha estat integrada pels diputats i diputades Francesc Homs, de Convergència i Unió; Caterina Mieras, del PSC - Ciutadans pel Canvi; Patrícia Gomà, d'Esquerra Republicana; Francesc Vendrell, del Partit Popular; i l'Albert Rivera, del Grup Mixt, i jo mateix. A tots, evidentment, els agraeixo la seva col·laboració.

Es varen presentar, en un determinat article, dues esmenes que feien referència a la qüestió de l'equilibri de gènere en la designació de senadors i senadores, una dels grups que donem suport al Govern, i una altra de Convergència i Unió, que posteriorment va ser retirada.

L'esmena introduïda estableix que els grups als quals correspon més d'un candidat o candidata han de proposar com a mínim un 40 per cent d'homes o de dones

i en cap cas un dels dos no pot superar el 60 per cent; dit d'una manera més clara, els grups que designen dos senadors han de proposar com a mínim un home i una dona, i aquesta proporció es manté si designen més de dos senadors. Alhora, la Mesa i la Junta de Portaveus han de procurar que els grups amb una sola candidatura tendeixin a una representació equilibrada.

Restava viva també una esmena d'un altre tema del Grup Mixt.

També en aquests moments voldria destacar, i crec que interpreto el sentir de tota la ponència, la vàlua de les esmenes tècniques proposades pel lletrat Ismael Pitarch, que han contribuït a millorar el text i que han estat acceptades per tots els grups.

I en destaco tres. Primer, l'eliminació de l'obligatorietat de les compareixences prèvies dels candidats a senador o senadora. De fet, en el projecte del Govern això no es contemplava, el Govern no ho havia inclòs, perquè això implica modificar el Reglament, i no és al Govern a qui li pertoca fer aquesta proposta, però sí que el Parlament ho pot fer. I per tant fem una proposta que implica modificar el Reglament del Parlament en el sentit que, en la mesura que els candidats o candidates són designats pel Parlament però a proposta de cada grup parlamentari i després s'integren a la tasca partidista, podríem dir, o de cada grup parlamentari en el Senat, no sembla massa adient haver de sotmetre a opinió de tots els grups la conveniència o no de les persones que designa cada grup. Ens hi havíem trobat ja alguna vegada, que eren unes compareixences una mica estranyes, perquè realment un grup no pot qüestionar la vàlua que pugui tenir un candidat designat per un altre grup per fer de senador en aquell grup concret. Per tant, això es permet eliminar-ho. També s'estableixen unes regles clares per al cas d'empat en l'assignació de senadors. I també es fa una correcció amb relació a la forma de votació.

Jo crec que aquestes aportacions tècniques han permès perfilar millor el text que avui aprovem, que és una llei relativament senzilla pel que fa al contingut, però institucionalment destacada, fet pel qual l'Estatut requereix una majoria absoluta per a la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la defensa de l'esmena del Grup Mixt i posicionar-se respecte al text del dictamen el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, des del nostre grup vam presentar dues esmenes bàsicament encaminades a una qüestió a què ja havíem fet referència en altres lleis, que fa referència a l'Estatut de Catalunya, que nosaltres creiem, i a més és un dels punts que està recorregut al Constitucional..., feia referència a la condició política, una qüestió que s'ha definit en altres preceptes, en altres lleis que aquí s'han aprovat, i és una qüestió formal. Nosaltres creiem que no es pot parlar de condició política de català per ser, en aquest cas, senador, sinó que en tot cas,

com vostès saben, doncs, nosaltres hem introduït que sigui la condició administrativa, el veïnatge civil. És a dir, no estem parlant d'una condició política que recull l'Estatut com a tal. És un dels punts, hi insisteixo, en què no coincidim.

Però al marge d'això, que és una qüestió formal, que hem fet, no en aquesta llei, sinó en totes aquelles lleis que sistemàticament han anat incorporant aquest punt, nosaltres creiem que estem davant d'una llei formal, que dóna sentit, o, millor dit, que no només dóna sentit, sinó que forma part d'aquesta arquitectura autonòmica o federal de l'Estat i que en definitiva al que ve és a garantir i sobretot a regular la representació de les institucions autonòmiques en el Senat.

I, per tant, nosaltres, com a partit que creu en l'Estat autonòmic, com a partit que creu en aquesta participació en el Senat i en la reforma –parèntesi: en una futura reforma del Senat– que permeti aquesta participació institucional de les autonomies en seu del Senat, doncs, lògicament estem a favor d'aquesta participació.

S'ha parlat d'esmenes també formals, que algunes vénen donades o vénen a copiar d'alguna manera el que ja diu la llei actual sobre la paritat. Nosaltres sempre ens hem manifestat contraris a introduir normes paritàries. Però, hi insisteixo, el fons que s'està debatent aquí, que és una qüestió de representació de senadors que representen la Generalitat en el Senat, ens sembla que forma part de l'estructura lògica d'aquest Estat autonòmic.

I, per tant, al marge d'aquestes esmenes puntuals, que volem fer constar i que deixarem vives en tant que creiem que hem de mantenir una coherència amb tota la legislació i a totes les esmenes que fa Ciutadans en aquest tipus de legislació, de la paritat o de la condició política o del veïnatge civil, nosaltres no ens hi oposarem, a aquesta aprovació; creiem que és una part formal que hem de complir.

Hi ha hagut un altre debat també sobre si els senadors poden o no o han de ser o no càrrecs electes. Creiem que és un altre debat. Entenem que la representació és institucional; per tant, el problema no ha de ser ser càrrec electe o no. El que sí que hem d'establir, i això sí que és important, és mecanismes de control perquè si una persona no és càrrec electe, amb unes urnes, perquè ens entenguem, amb unes eleccions..., que pot tenir lògica per no acumular també càrrecs, que és una lògica igual de lloable que la ser controlat. Per tant, nosaltres creiem que la clau és com la Generalitat controla els seus senadors. Per tant, la tasca que ens queda a partir d'ara és millorar el que ja succeeix, però com fem per controlar des d'aquesta cambra la representació institucional dels senadors designats per la comunitat autònoma i per aquest Parlament.

Per tant, nosaltres, en definitiva, votarem favorablement el projecte; mantenim aquestes esmenes encaminades en un sentit molt concret, formal, que són coherents amb altres lleis i altres esmenes que ha fet Ciutadans, i per tant votarem favorablement aquesta llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició entre els..., per fixar la posició en nom de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Bon dia. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, simplement, doncs, per fixar la nostra posició favorable a aquesta llei, que, com s'ha dit, no és res més que posar en valor el que ja estableix l'Estatut i, de fet, el que estableix ja el nostre Reglament del Parlament, no? És en aquest sentit una llei més formal o més tècnica, podríem dir, que una altra cosa. I simplement apuntar tres qüestions, molt sucintament, no?

La primera és una consideració que només anuncio, perquè no és el debat d'avui, però que segur que devem compartir aquesta idea, doncs, altres grups d'aquesta cambra, que és el paper que ha de tenir el Senat, no? Aquesta llei regula la designació dels senadors que correspon designar a aquest Parlament per al Senat. I en qualsevol cas, i, a vegades, sempre que es parla d'això, del Senat, doncs, apareix, com una mena d'iguana, el debat, poc o molt, sobre el funcionament d'aquesta cambra de representació territorial, que es diu, la seva, diguem-ne, adequació al que és l'estructura, l'arquitectura, el disseny, la realitat en definitiva de l'Estat espanyol. Nosaltres, a diferència de l'anterior portaveu, no som federalistes, nosaltres som un grup nacionalista, i llegeix l'Estat espanyol com un estat plurinacional, i evidentment el Senat en aquest sentit no recull aquesta idea de plurinacionalitat que correspondria recollir, d'acord amb la mateixa Constitució, si fos el cas. Per tant, deixo apuntat aquest debat, simplement, doncs, perquè algun dia potser el podrem fer a fons, no?

I respecte al contingut concret de la llei, simplement constatar que aquesta llei no aporta cap novetat, a excepció d'una, eh?, que nosaltres hi donem suport i que té a veure amb millorar tot allò relatiu a l'equilibri de gènere en la designació de representants d'aquesta cambra. I, per tant, res més a dir. Aquí hi va haver una proposta per part dels grups que donen suport al Govern, que nosaltres secundem; potser ho podríem haver fet a nivell del Reglament; ben fet està fet aquí també. Per tant, hi donem recolzament sense cap més consideració, no?

I finalment, respecte a l'esmena que queda viva, crec que és del Grup Mixt, doncs, expressar el nostre rebuig per raons més que òbvies. Tampoc acabem d'entendre l'argumentació, eh?, no l'acabem d'entendre, no l'hem entès mai, la que fan respecte a la idea de la condició política de català. Això és una cosa que ve pacíficament, si no recordo malament, de l'Estatut del 79, no? Per tant, ara descobrir la sopa d'all, a aquestes alçades de la pel·lícula, tot plegat genera una certa confusió, no?

I finalment, i abans ho ha fet el relator i jo m'hi sumo, agrair, doncs, la feina de tots; n'hem tingut poqueta, eh?, sincerament, amb tot això, només faltaria, no?, però en qualsevol cas sí del lletrat, que sempre fa aquelles esmenes precises, el senyor Pitarch, doncs, perquè

les lleis acabin de tenir una mica més de perfecció, almenys aquesta és la voluntat. I nosaltres li ho reconeixem també des del nostre grup parlamentari.

Finalment, senyor president, sàpiga que donem recolzament al conjunt d'aquest text, no?, i rebutjarem l'esmena que queda viva per part, del Grup de Convergència i Unió.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'honorable senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, com no pot ser d'altra manera, doncs, anunciar el vot favorable del nostre grup a l'aprovació d'aquesta llei.

L'aprovació d'aquesta llei dona compliment a l'article 69.5 de la Constitució, que estableix que totes les comunitats autònomes designin un senador o senadora i un més per cada milió d'habitants.

També l'aprovació d'aquesta llei dona compliment a l'article 61 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix al Parlament la designació de senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat.

Em plau que aprovem aquesta llei en aquest Ple, una llei que desplega el nostre Estatut, precisament el dia que celebrem el trenta aniversari d'aquest Parlament; una llei que, en tràmit de ponència, i amb un ampli consens, que és d'agrair, doncs, ha estat objecte d'esmenes que jo no diria formals, sinó que crec que ens asseguruen que el nomenament de senadors i senadores serà més àgil, més democràtic i més just.

Més àgil perquè, i ja ho ha dit l'il·lustre diputat senyor Bosch, doncs, preveu per exemple quina serà la distribució de senadors i senadores entre els grups parlamentaris en cas d'empat de dos o més grups, circumstància que ja s'ha donat una vegada en aquest Parlament.

Després, el fet que les compareixences dels candidats proposats davant de la comissió no siguin obligatòries. Això pot evitar bloquejos; bloquejos que serien, diríem..., jo d'això en dic una millora democràtica d'aquesta llei, perquè realment els candidats que proposen els proposen els grups parlamentaris i per tant l'elecció és partidista, i el seu vot al Senat està subjecte a la disciplina de cada grup, i per tant no estan subjectes a cap mandat imperatiu del Parlament.

Finalment, l'esmena incorporada a la ponència, en compliment de la Llei d'igualtat. No és formal; és una esmena en compliment de la Llei d'igualtat, que obligarà els grups que nomenin més d'un candidat a proposar com a mínim un 40 per cent de dones o d'homes, i en cap cas un dels dos terços pot superar el 60 per cent. I a més s'insta la Mesa a procurar que l'equilibri del grup de senadors i senadores que representin la Generalitat sigui equilibrat.

També em plau que s'hagi incorporat aquesta esmena, doncs, en la ponència, perquè, avui que celebrem, o demà, el trenta aniversari, voldria recordar que aquest Parlament no ha estat precisament un exemple d'equitat. I per això dic que aquesta llei farà més just el nomenament de senadors i senadores, perquè, doncs, he revisat els nomenaments d'aquestes vuit legislatures: l'última, sis homes i una dona; la setena, sis homes i una dona; la sisena, tot homes; la cinquena, tot homes; la quarta, sis homes; la tercera, sis homes. O sigui que les dones fins al moment –després, en algunes legislatures, a mig mandat, hi ha entrat una dona– no hem tingut realment un paper representatiu important com a senadores representants de la Generalitat al Parlament.

Me n'alegro, doncs, que avui, en la celebració dels trenta anys d'aquest Parlament, afegim una esmena que pugui donar més representativitat a les dones i per tant que siguem més justos i més equitatius.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, senyors, senyores del públic, bé, com els recordava la portaveu socialista, és la Constitució que estableix que Catalunya, igual que els altres territoris de l'Estat espanyol, doncs, té el dret a designar un senador o senadora i un altre més per cada milió d'habitants.

Aquesta potestat ha estat recollida en els diferents estatuts d'autonomia, i, doncs, en l'actualment vigent també. És a l'article 61 on s'atribueix aquesta potestat del Parlament de Catalunya de designar senadors que representen la Generalitat.

Els principis i procediments per dur a terme aquesta designació és el que desenvolupem amb aquesta llei *ad hoc*, tal com estableix la disposició addicional primera del mateix Estatut d'autonomia.

Per tant, la llei que avui debatem i sotmetem a la seva consideració és una llei que expressament el nou Estatut ens encomana. I, com ja hem dit, l'objecte no és un altre que el de determinar els principis i procediment de designació dels senadors i senadores, designació que ha de fer el Parlament de Catalunya i que la llei articula en concordança amb el Reglament d'aquest Parlament.

En resum, el procediment que la llei proposa és el següent: celebrades les eleccions catalanes i un cop constituïda la Mesa del Parlament, aquest fixarà el nombre de senadors i senadores que correspon designar, proporcionalment per a cada grup parlamentari, i s'obrirà un termini de presentació de candidatures, on s'haurà de garantir una presència equilibrada d'homes i dones. I ressaltó, doncs, aquest fet, perquè per fer-ho possible la llei estableix uns determinats criteris, per fer possible aquesta presència equilibrada d'homes i dones.

I quins són, aquests criteris? Doncs, el primer és que els grups parlamentaris que hagin de presentar més d'un candidat, han de proposar com a mínim un 40 per cent d'homes o dones, i no pot superar un 60 per cent cap dels dos sexes —primer requisit. I el segon dels requisits és que, per a aquells grups parlamentaris que només presenten un candidat, serà la Mesa del Parlament i serà la Junta de Portaveus els que hauran de procurar que el conjunt total sigui equilibrat.

I dic que aquesta és una de les millores incorporades en el tràmit legislatiu, en aquest tràmit de la ponència. Creiem que el projecte inicial, tot i que comptava amb una declaració de bona voluntat, no era suficient en aquest àmbit. Creiem, des d'Esquerra Republicana, que cal avançar perquè, com ens feia avinent la portaveu socialista, l'anàlisi objectiva de la realitat és francament millorable. Els parlava de totes les legislatures; a l'actual —és que no cal anar gaire lluny—, en aquesta legislatura hi ha set senadors designats per aquest procediment, i d'inici només va ser proposat un candidat..., una candidata, vaja; una senadora va ser escollida, enfront de sis senadors. Posteriorment, al llarg d'aquesta legislatura, hi ha hagut un canvi, hi ha hagut una substitució per part del Partit Popular, i la composició actual és de dues senadores i sis senadors. Per tant, som lluny de la presència equilibrada que propugna la llei, i d'aquí la necessitat d'introduir criteris per avançar en igualtat. A nosaltres, doncs, ens satisfà molt positivament que s'hagi acordat aquesta esmena.

Bé, un cop els candidats, doncs, designats, hauran de comparèixer en aquesta Parlament i, amb posterioritat, hauran de ser votats pel Ple del Parlament, una votació secreta i única del conjunt de la llista. Aquesta votació s'entendrà aprovada per majoria simple, i els senadors tindran un termini de quaranta-vuit hores per acceptar la designació, i un cop acceptada aquesta designació, doncs, ja seran proclamats pel president de la cambra.

El projecte de llei també estableix quins han de ser els requisits dels candidats. Ja ho han repetit altres companys que m'han precedit en el torn de la paraula: hauran de tenir la condició política de catalans, complir amb les requisits generals d'elegibilitat previstos a la legislació electoral i, específicament, hauran d'acreditar una rellevant trajectòria professional o política. No serà requisit, però, ser diputat o diputada del Parlament de Catalunya, i aquest és un dels canvis que va incorporar l'Estatut del 2006.

Els senadors i senadores que representen la Generalitat podran sol·licitar comparèixer davant d'aquesta cambra, com també en poden sol·licitar la compareixença dos grups parlamentaris o bé una cinquena part dels diputats.

Per tant, senyors i senyores diputats, la tasca parlamentària que ens pertoca, de desenvolupament legislatiu, també avui, doncs, la complim amb eficàcia i eficiència, donem un nou pas endavant cap a aquest ple desenvolupament del text estatutari i, d'alguna manera, seguim consolidant l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies, president, diputats, diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, de fet, com ja s'ha comentat pels diputats que m'han precedit, i en aquest cas, doncs, en substitució d'aquesta diputada, el que realment ha estat el nostre portaveu a la ponència d'aquesta llei, senyor Vendrell, ens posicionarem per donar recolzament a aquest projecte.

De fet, les dues qüestions que incorpora aquest projecte i que al Grup Popular li semblen més rellevants són les mesures d'agilització en la mateixa designació dels senadors que han de representar la Generalitat de Catalunya al Senat, de tal manera que ja no hi ha possibles canvis de regles del joc, sinó que la mateixa norma ja estableix el mecanisme pel qual els senadors, en el supòsit que hi hagi votacions en què puguin coincidir, el nombre i el número de la representació, doncs, ja ens diu per quin mecanisme desenvoluparà aquest desempat.

I després l'altra qüestió important en aquest projecte de llei és la qüestió de gènere. La qüestió de gènere, el fet de la igualtat, ja s'ha incorporat en les eleccions, en la política, de fet en les passades eleccions municipals ja va ser una realitat, i després en les respectives eleccions autonòmiques i generals que s'han fet a Catalunya. El Grup Popular també vol destacar..., i en aquests moments, doncs, nosaltres tenim la nostra representació al Senat a través de la nostra presidenta i senadora, senyora Alicia Sánchez-Camacho. I en aquest sentit volem dir que, més enllà de la llei, el que han de fer els grups parlamentaris és intentar portar a terme els compromisos que agafem en aquesta cambra. En aquest sentit el Grup Popular, doncs, està content que per primera vegada tinguem una senadora; és la primera dona que ens representa al Senat, i en aquest cas pensem que ha estat un gran encert.

Però també hi ha un article que, malgrat que està redactat d'una manera sensata, diria jo..., i en aquest cas sí que com a dona, doncs, volíem fer una petita reflexió. És l'apartat *b* de l'article 5, quan diu que la Mesa i Junta de Portaveus han de procurar que els grups parlamentaris als quals correspon presentin només un candidat o candidata i que en conjunt es tendeixi a proposar dones i homes. Com diu «es tendeixi» i hi ha aquest esperit d'igualtat dintre de la llei, per això hi donem recolzament. Però, la veritat, el Grup Popular el que vol és tenir els millors, és a dir, que el nostre grup pugui tenir una llista dels millors. Si davant hi va una dona o hi va un home, això ja ho veurem. Per tant, que la qüestió de gènere no ens arribi al punt de la inconcreció o de perdre quin és el paràmetre. El paràmetre és representar els ciutadans de Catalunya al Senat, i per això volem els millors professionals i els millors polítics. I, per tant, si en algun moment la proporció quaranta/seixanta va cap a un cantó o cap a l'altre, el Grup Popular se sentirà

igualment representat en les seves files, i, per tant, no volem que la igualtat ens porti a l'absurd, eh?

Només aquesta consideració, que ja he dit que m'he permès la llicència com a dona de portar-la, i jo crec que avui en dia les polítiques que impulsem des de tots els àmbits, i especialment des del Parlament de Catalunya, ens impulsen cap a polítiques que siguin efectives, que els seus ciutadans vegin reflectits els seus interessos i, sobretot, que aportin solucions. El tema de considerar home i dona, em sembla que és un debat que ja està passat de moda i que per sort ja hem superat.

Per això, res més, dir que donarem recolzament al projecte de llei, i només gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Per posicionar-me dins del meu grup, tot i que ho faré breument, perquè ja he intervingut abans com a relator i m'he referit a alguna de les millores introduïdes. Però sí que com a Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa volia ressaltar alguna d'aquestes millores des del punt de vista més polític, més de grup parlamentari.

Ens sembla molt correcta la no-exigència de ser diputat o diputada per poder ser senador. Això ja és un fruit de l'Estatut del 2006. Dèiem que l'Estatut del 2006, entre moltes altres coses i molts altres objectius, també tenia el d'aprendre de l'experiència viscuda i millorar allò que es podia millorar de l'Estatut del 79. De fet, el 79 el País Basc, en el seu Estatut, ja havia incorporat la no-necessitat de ser diputat o diputada per representar la cambra basca en el Senat. Jo crec que era un encert, i ara nosaltres ho hem incorporat.

També ressaltar l'esmena, que vàrem presentar les tres forces polítiques que donem suport al Govern i que ha estat acceptada per les altres, d'avançar en la paritat de gènere, fent-la obligatòria per als grups que tinguin més d'un senador o una senadora. En aquest sentit, a mi em sembla que la descripció de la realitat que han fet les diputades d'Esquerra Republicana o del PSC il·lustra la necessitat d'establir mesures com aquesta, perquè precisament encara hi ha molt per avançar en aquesta política d'equitat de gènere.

Ja he dit abans que les esmenes tècniques del lletrat milloren el projecte, eviten tràmits que en aquests moments s'han demostrat com a no imprescindibles, com el de la compareixença per a aquest cas –les compareixences tenen molt de sentit en altres casos, però no en aquest–, i reforça la pluralitat a l'hora de casos d'empat; jo crec que aquest és un element interessant a destacar. És a dir, en cas d'empat en l'assignació de senadors i senadores, preval l'assignació d'un senador en aquell grup que no en tingui. És a dir, és un element que reforça la pluralitat de la cambra i la pluralitat d'aquesta cambra a l'hora de ser representada al Senat. I que també, en

cas que es mantingui l'empat en aquest cas, prevalgui el nombre de vots absoluts obtinguts a les eleccions.

Jo voldria emmarcar, finalment, aquesta llei dins una acció de desplegament de l'Estatut que està portant a terme el Govern, i que de vegades són molt més atractives de discutir les qüestions que afecten la relació amb el Govern central –el finançament, el traspàs de competències–, però hi ha un àmbit de competència estricta de la Generalitat i d'aquest Parlament, que és el de la renovació del marc institucional i polític de Catalunya, i aquest era també un dels objectius de l'Estatut del 2006. Jo vull remarcar que l'any 2008 vàrem aprovar la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern; que l'any 2009, la del Consell de Garanties Estatutàries; també a finals de l'any 2009, la Llei del Síndic de Greuges; que ara, avui, aprovem la de senadors i senadores, i que tenim en marxa altres lleis també clau en l'estructura institucional, com la Llei de la Sindicatura de Comptes. A mi em sembla que aquest aspecte de la renovació del marc institucional i polític de Catalunya, trenta anys després del primer Estatut, és una de les virtuts interessants, importants, que aporta l'Estatut del 2006.

Finalment, s'ha fet una referència també al Senat. És evident que avui no és el marc per discutir-ho, però sí que voldria fer referència, en base a algunes expressions que s'han formulat, que el problema fonamental que tenim és que el Senat espanyol actual no és ni federal ni plurinacional. En realitat, és una pura i simple segona cambra, basada en gran part en les províncies, i un afeït de senadors i senadores designats pels parlaments autonòmics. Aquest model no funciona –s'ha repetit moltes vegades–, cal una profunda transformació, però cal que els principals partits de l'Estat espanyol acceptin que cal aquesta transformació, que podria anar en la línia federal, i també en la línia, més enllà, plurinacional.

I finalment dir que el nostre grup no donarà suport a l'esmena de Ciutadans. Ens sembla que –ja s'ha dit– no té massa sentit oposar-se a un text que diu l'Estatut que l'únic que diu és que «es reconeix la condició política segons l'Estatut». Sincerament, la condició política de català segons l'Estatut no ens sembla que sigui cap cosa que calgui modificar, i, per tant, nosaltres no acceptarem aquesta esmena. Però em sembla interessant destacar que, tot i que aquesta llei no era una llei conflictiva, és evident que és interessant que tingui el màxim de suport possible, atès que és una llei que desplega l'Estatut en l'àmbit institucional.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, acabats els posicionaments, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació, en primer lloc, l'esmena del Grup Mixt.

Comença la votació de l'esmena del Grup Mixt.

L'esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 117 vots en contra i 11 abstencions.

I els recordo que la llei ha de ser aprovada per la majoria absoluta del ple en una votació final sobre el conjunt del text.

Posem a votació ara la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El resultat és de 131 vots a favor.

Per tant, la majoria absoluta ha estat assolida, i el Projecte de llei sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat ha estat aprovat.

Projecte de llei

d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut (debat de totalitat) (tram. 200-00088/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

(Remor de veus.)

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per mi és un orgull estar aquí en aquesta tribuna representant...

El president

Senyores diputades...

La consellera de Salut

Perdó?

El president

Té la paraula, senyora consellera.

La consellera de Salut

...presentant definitivament la universalització de l'assistència sanitària de cobertura pública a Catalunya.

Aquests dies ha succeït en el món un fet totalment determinant. Hem vist com el president Obama cercava precisament la universalització de les prestacions sanitàries, de l'accés a les prestacions sanitàries al país més desenvolupat del món des del punt de vista, en termes econòmics.

Això hauria d'haver-nos fet en aquests últims temps –i crec que no ho hem fet suficientment– sentir-nos orgullosos de formar part d'Europa, de formar part d'una part del món on a la mare del president d'Obama ningú li hauria seleccionat el risc i, per tant, no l'haurien exclòs de la cobertura de l'assegurança. Això també succeeix, per descomptat, a Espanya i succeeix, per descomptat, a Catalunya.

Ens quedava un 0,7 per cent de la població de Catalunya que tenia dificultats per accedir a la sanitat pública, per tant, en aquest orgull de país, en aquest orgull avui culminem un procés a través d'aquesta llei.

Si em permeten explicar-los els antecedents, les persones a qui va destinada aquesta llei, que volien acompanyar-nos, però amb un canvi d'horari –estaven convocades a les cinc de la tarda i no poden estar aquí–, però en tot cas el Parlament, doncs, els trametrà..., estem pensant en ells i els estem portant cap a un dret pel fet de ser persona i pel fet d'estar a Catalunya.

El 1986 hi ha un canvi radical en el context espanyol. Abans del 86 els ciutadans que tenien drets a l'assistència sanitària pública eren els treballadors que tenien contracte laboral i, per tant, depenien de l'acció protectora de la seguretat social.

El 1986, l'estimat i recordat Ernest Lluch va liderar una de les lleis més importants del país, que cap canvi de govern ha volgut canviar, i aquest és un altre fet totalment substantiu de les lleis que canvien i que, a més a més, ningú retrocedeix amb independència de canvis de formacions polítiques, d'alternança en la democràcia.

Aquella llei ja va permetre que no només les persones que tenien un contracte laboral, sinó totes les persones majoritàriament, pràcticament totes les persones, tenguin dret perquè pagàvem..., vam decidir una altra cosa que ara està en debat: per què serveixen els impostos? És la fiscalitat general la que finança, des del 1986, el sistema sanitari, un sistema totalment descentralitzat i especialment a Catalunya que portem trenta anys –trenta–, des de l'Estatut del 79, efectiu el 1980, exercint les competències sanitàries.

Un altre fet totalment rellevant a la història de Catalunya és la llei del 1990, la llei catalana de sanitat. Jo ara quan es discutia la Llei d'educació pensava, fixi's, nosaltres portem divuit anys, bé, perquè es va discutir..., quan vam començar a discutir fa dos anys la Llei d'educació. La Llei catalana d'ordenació sanitària va permetre també adaptar el model sanitari català al que sempre hem estat, separant les funcions, la planificació d'assegurament, d'assegurament públic que és el Servei Català de la Salut i de provisió, amb independència de la titularitat, i diem que és públic tot allò que està finançat amb diners públics.

El recent Estatut aprovat d'autonomia també reconeix explícitament..., és l'altra cosa que tampoc hem sabut explicar suficientment de què serveix l'Estatut d'autonomia. Avui puntualment és clar que sí, però l'article 23 diu explícitament que «tenen dret a accedir en condicions d'igualtat tots els ciutadans que viuen a Catalunya».

Durant aquests anys és evident que hem anat fent algunes incorporacions a subgrups, el 1989, els col·lectius amb prestacions no contributives. A partir de 2000, la Llei d'estrangeria de l'àmbit estatal diu..., una llei aprovada sota Govern del Partit Popular per unanimitat, diu que «els estrangers amb residència habitual a l'Estat espanyol, simplement estant empadronats, tenen dret a la targeta sanitària», quelcom que sembla que a vegades ara estem discutint, però en termes històrics ha anat bé. No vull ni imaginar el nostre país, Catalunya, amb un

milió de persones nouvingudes sense dret a la targeta sanitària, va molt més enllà de la salut. És un element de cohesió i a més d'integració saber que el país que t'acull també et dona dret a la salut, i que a més la gent es barreja perquè l'element important és ésser persona.

La llei de 2003, una llei d'estat també, en aquell moment la ministra Ana Pastor, la Llei de cohesió del sistema nacional de salut reafirma l'element dels estrangers o el dret als estrangers, als nacionals dels estats de la Unió Europea sota el dret comunitari i amb convenis subscrits per l'Estat espanyol i també altres que no siguin de la Unió Europea i que tinguin convenis.

I avui fem definitivament la universalització de la prestació d'aquest 0,7 per cent, unes seixanta mil persones. Qui en quedava, doncs, fora que avui resollem amb aquesta iniciativa? En quedaven professionals liberals i de determinats col·lectius de vida religiosa i algunes persones que tenien rendes superiors al salari mínim interprofessional, o bé els sense sostre. Què vol dir, que fins ara no els ateníem? És clar que els ateníem, però els ateníem, per dir-ho així, des del punt de vista exclusivament de la beneficència, i el nostre és un estat de dret.

Per tant, aquestes persones que no estan obligades per les lleis vigents fins avui a cotitzar a la seguretat social ara podran optar perquè paguen impostos. Primer perquè són persones, segon perquè paguen impostos o els han pagat, doncs, poden tenir, per descomptat, accés a les prestacions públiques. Per tant, aquest podríem dir que afecta un percentatge petit de la població, però els petits gestos a la vida i a la política són molt importants.

I quan em reunia amb els advocats, l'anterior degana havia fet bandera d'aquest tema, vostès ho saben, l'actual degà, gestors administratius, aparelladors, arquitectes, enginyers tècnics industrials, alguns metges que només treballen a l'exercici lliure, periodistes, etcètera, ens reclamaven que ells volien estar sota l'assegurament públic. També religiosos i monges de congregacions de vida monàstica o contemplativa. Recordo com a anècdota el pare abat de Montserrat que patia sobretot pels que s'havien fet grans. Moltes monges també de vida monàstica que em deien: «És que tenim una població molt envellida», i que, per tant, necessiten i volen..., i, de fet, fonamentalment també per la prestació de medicaments, que era un element discriminatori, per descomptat.

Però també col·lectius de persones que ara els donàvem una targeta sanitària de beneficència, que eren els sense sostre. O també aturats que hagin esgotat les seves prestacions i que tinguin ingressos una mica superiors al salari mínim quedaven exclosos perquè eren una mica massa rics, tot i sent pobres, si vostès m'ho permeten.

Per tant, crec que aquesta és una llei simbòlica, si vostès m'ho permeten dir, que forma part de la llarga trajectòria del nostre país, d'un model sanitari extraordinari que té moltes fragilitats, és clar que sí, perquè l'equitat és alhora fragilitat, que és el debat del president Obama. El sistema sanitari americà és un sistema sanitari qualitatiu, altament qualitatiu. Però, en canvi, primer

és molt poc equitatiu perquè 34 a 40 milions de nord-americans als Estats Units no tenen assegurament, ara en tindran, no tots encara però amb 34 milions, als Estats Units, malgrat la reforma, les persones estrangeres sense papers no tenen dret al sistema sanitari. Però en l'ordenament jurídic espanyol sí, perquè això forma part de l'humanisme de la Unió Europea, del que som europeus.

Bé, i per això farem fàcil, agraeixo de veritat als grups parlamentaris la no presentació d'una esmena a la totalitat, de debò, ho hem treballat, encara hi han..., el Grup Parlamentari de Convergència ho exposaran, hi han..., està implícit a la llei i aquí tots els ciutadans a partir d'ara..., he llegit els subgrups més identificats, però hi han persones que treballen en el context..., que resideixen a Catalunya però que treballen en el context d'Andorra, per exemple, que tenien dificultats també per a l'accés.

Per tant, totes i cadascuna de les persones que visquin a Catalunya i que estiguin, per descomptat, empadronades a Catalunya.

El cost aproximat de la llei que aprovarem és aproximadament d'1,8 milions d'euros, 2 milions d'euros. I a més també serem pioners en l'àmbit d'Espanya, tot i que és veritat que aquest és un neguit de totes les comunitats autònomes que han anat resolent també parcialment, València, Canàries, Madrid. Però, des del punt de vista de canvi legislatiu d'una llei, nosaltres ho volíem fer per un decret, l'assessoria jurídica del Govern va dir que havíem d'anar a una modificació legislativa i per això aquí la portem, amb una llei. I també en l'últim acord que vam fer en el si del Consell Interterritorial també ens marquem com a objectiu una modificació de la Llei general de sanitat en l'àmbit espanyol perquè així tots els ciutadans també a nivell d'Espanya puguin tenir una garantia jurídica que nosaltres comencem, com sempre fem, amb les nostres competències, que volem per descomptat exercir fins al final.

Unes últimes reflexions. Algú pot pensar: «Amb la crisi econòmica, amb una consellera que parla de contenció, que parla d'austeritat, que parla de necessitat d'estalvi, eh?, que parla de necessitat, per descomptat, de buscar també més ingressos, però molt conscient de la conjuntura econòmica que tenim, per què vostès fan ara això?» De fet, jo ja els he dit que ho volíem fer i teníem un debat d'estat, si ho fèiem directament amb una modificació legislativa a nivell d'estat o cada una de les comunitats autònomes, i que, de fet, en el retard de la presentació de cap manera hi vegin oportunisme polític, eh?, al contrari, perquè nosaltres teníem preparat un decret, però finalment se'ns va dir que havíem d'anar a una llei. Perquè aquest no és només un projecte del Govern, és un projecte ara de la cambra, que a més, pel fet de no haver presentat esmena a la totalitat i haver demanat tràmit d'urgència, em sembla que els propers mesos ens podem tornar a situar a l'avantguarda d'això que jo dic, de l'humanisme, eh?, de l'orgull que nosaltres ara..., totes les persones, per viure a Catalunya, tindran dret a les prestacions sanitàries.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per exposar la seva posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Molt bon dia a tothom. Honorable president, honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per tal d'expressar la nostra posició respecte a aquest Projecte de llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

El fet que no hàgim presentat una esmena a la totalitat denota clarament, doncs, la voluntat per part de Convergència i Unió de treballar conjuntament amb el Govern i amb la resta dels grups parlamentaris en una proposta que doni sortida a aquesta llei i que sobretot doni sortida a aquest percentatge de col·lectius, petit percentatge però important alhora, que en aquests moments no tenen aquesta prestació pública. La consellera ho ha explicat bé; en l'exposició de la mateixa llei ja s'explica quins són aquests col·lectius: determinats col·legis professionals, arquitectes, arquitectes tècnics, periodistes, advocats, etcètera, membres de congregacions religioses... Suposa finalment al voltant del 0,7 per cent de la població del nostre país, que, en definitiva, podran veure amb aquesta llei la possibilitat de veure regulada una situació que en aquests moments no tenien prou garantida. Una situació, per tant, que d'alguna manera el que ve a fer és polir un model que ja fa molts anys que existeix en el nostre país sota el concepte d'«universalització dels serveis sanitaris públics».

Si m'ho permeten, jo els faré una explicació d'un col·lectiu que no surt especificat d'una forma concreta en aquest projecte de llei. N'hem parlat amb la consellera, n'hem parlat amb determinats grups parlamentaris... En aquest cas parlo d'un col·lectiu situat en una zona molt determinada del país, a la ciutat de la Seu d'Urgell, també a la comarca de l'Alt Urgell i en alguns casos també a la Cerdanya: és el col·lectiu dels fronterers. Són treballadors i treballadores, al voltant d'uns tres mil –ara potser, amb la crisi, una mica menys, entre dos mil i tres mil–, que treballen a Andorra, resideixen a les comarques de l'Alt Urgell i de la Cerdanya i que en definitiva, com qualsevol fenomen fronterer, cotitzen a la seguretat social andorrana, a la Caixa Andorrana de Seguretat Social, i tributen a la hisenda espanyola.

Des d'aquesta perspectiva ells tenen una garantia de cobertura sanitària a Andorra sota els criteris de la mateixa Caixa Andorrana de Seguretat Social, és a dir, el 75 per cent dels costos d'atenció sanitària i el 90 per cent dels costos d'hospitalització; no és una cobertura total. Però es troben amb..., bé, amb la mala sort, amb el desajust, per dir-ho així, que quan volen accedir a la sanitat pública catalana, doncs, han de fer front als costos que suposa una visita al metge o un procés d'hospitalització. Aquests costos són compensats per la Caixa Andorrana de Seguretat Social, però només en el percentatge que la Caixa Andorrana, doncs, paga ja a la mateixa sanitat

andorrana; per tant, 75 per cent per una banda i 90 per cent pel que fa a l'hospitalització.

Això fa que el col·lectiu de fronterers esdevingui, per dir-ho així, com una excepció en tot l'Estat, perquè podríem parlar que en altres llocs de l'Estat també hi ha fronterers, però com que són fronteres amb països de la Unió Europea, per tant, que estan dins dels límits de Schengen, tot això està molt regulat. En el cas d'Andorra no és així i, per tant, fa que molta gent que viu a la Seu, que viu a l'Alt Urgell, fins i tot que ha nascut a la Seu o a l'Alt Urgell, quan va a l'hospital de la ciutat de la Seu, quan va al centre d'atenció primària, hagi de pagar per un servei que la resta de ciutadans, hagin nascut aquí o hagin nascut a qualsevol altra banda del món, no han de pagar.

I és per això que jo crec que aquest procés legislatiu és una molt bona oportunitat per incorporar també aquest col·lectiu que viu a la ciutat de la Seu d'Urgell, que viu a la comarca de l'Alt Urgell i que té aquestes dificultats d'accés públic a la sanitat, doncs, perquè quedi regulat i perquè els puguem resoldre aquesta situació.

Voldria fer una darrera reflexió, i és que el fenomen fronterer amb el Principat d'Andorra comporta moltes coses positives, evidentment –Andorra suposa una indústria, per dir-ho així, un espai de llocs de treball per a molta gent que viu a les comarques del Pirineu, i especialment a l'Alt Urgell i a la Cerdanya–, però alhora també comporta una sèrie de situacions que, en definitiva, s'han de poder contemplar perquè siguin esmenades, situacions que l'excepcionalitat del fet fa que moltes vegades les grans legislacions no les tinguin en compte. Estem parlant d'aquesta qüestió vinculada a la sanitat, però podríem parlar també de qüestions que no competeixen directament a aquesta cambra però que són absolutament fonamentals, com pot ser la prestació de l'atur en cas de desocupació pel temps cotitzat a l'Estat espanyol, o com pot ser també la cobertura sanitària per als mateixos familiars d'aquests treballadors fronterers, tant a l'Estat espanyol com a la resta d'Europa, amb la targeta sanitària europea.

Crec sincerament que amb el que avui fem en aquest Parlament i amb el debat i la bona entesa que estic convençut que tots els grups, conjuntament amb la conselleria, tindrem els propers mesos, serem capaços de donar resposta a un col·lectiu de gent que pel fet de ser petit, doncs, requereix que algú també s'hi fixi, no? I en aquest cas el nostre grup parlamentari i estic convençut que també la resta de grups tindran a bé de fixar-s'hi i de poder resoldre aquesta situació, que en definitiva no és res més i no res menys que una situació d'injustícia social que s'ha de resoldre de qualsevol forma.

Per tant, moltes gràcies per la seva atenció; gràcies també perquè estic convençut que ens posarem d'acord les properes setmanes en el tràmit d'esmenes parcials, i, en tot cas, doncs, tindrem oportunitat de tornar-ne a parlar des d'aquesta tribuna per donar, ja sí, una solució definitiva a aquest 0,7 per cent que vostè esmentava, consellera, i també a aquests dos, tres mil treballadors fronterers que necessiten també una solució pel que fa a la cobertura sanitària, que en definitiva és un dels pi-

lars fonamentals de qualsevol necessitat d'una persona humana.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, consellera, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

(Pausa.)

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu grup parlamentari per posicionar-me entorn del Projecte de Llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

Hem escoltat amb atenció les paraules de la consellera sobre una llei que podríem qualificar de breu, breu en la seva extensió, però no per això menys important, sinó al contrari, molt important perquè, com ja s'ha dit, fa realitat allò que segurament, si avui preguntéssim a molts catalans i catalanes de peu, ens dirien que ja és una realitat, que és l'accés universal i gratuït als serveis de salut. Això que moltes vegades en parlem en aquesta cambra, que tenim a Catalunya i a Espanya l'accés gratuït i universal als serveis de salut..., aquesta llei el que fa és completar aquest 0,7 per cent de la població que encara no té dret a aquest accés universal i gratuït que, com deia, si preguntéssim a peu de carrer, segur que tothom ens diria, els ciutadans i ciutadanes, els catalans i catalanes, que ja és una realitat. Doncs, avui hem de dir: no és una realitat, i amb el tràmit d'aquesta llei el que fem és que això sigui de veritat una realitat.

Aquest Projecte de Llei de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut ha de saldar el deute pendent, com deia, amb aquest 0,7 per cent de la població catalana, principalment professionals lliberals i membres de congregacions religioses –ja ho ha dit la consellera–, i també altres col·lectius que quedaven exclosos de l'assistència sanitària pública, bàsicament perquè no cotitzaven ni tenen l'obligació de cotitzar a la seguretat social.

La consellera també ha fet una mica d'història sobre l'evolució, eh?, anteriorment a l'any 1986, quan els treballadors que tenien contracte eren aquells que tenien dret, a través de l'acció protectora de la seguretat social, a l'accés a la sanitat, i com amb el canvi important que va significar la Llei de 1986, aquest canvi que va portar que la sanitat pública no es financés amb la cotització a la seguretat social, sinó en base als impostos de tots i de totes, això va garantir aquesta universalització de la qual parlem sempre de manera recurrent; però indubtablement en van quedar, com deia, uns col·lectius exclosos.

Gradualment, és cert, diverses normatives han anat establint formalment el dret d'accés a la gratuïtat de l'assistència pública per als diferents col·lectius de tot el territori espanyol. Primer, com deia, l'any 1986, després l'any 2000, i l'última modificació legislativa, amb la Ley de cohesión del sistema nacional de salud, el 2003,

reafirmava també aquest principi d'universalització i es referia expressament als espanyols i als estrangers residents en territori espanyol, als nacionals d'altres estats de la Unió Europea, segons el dret comunitari europeu, i també als convenis subscrits amb l'Estat espanyol i els nacionals d'estats no pertanyents a la Unió Europea. Aquests eren, per dir-ho d'alguna manera, fins avui, els inclosos.

Quedaven com a exclosos, eh?, aquest col·lectiu de la població que esmentàvem anteriorment. Es tracta, com deia anteriorment, de professionals lliberals i de col·lectius de la vida religiosa –d'altres també– que, en no estar obligats a cotitzar a la seguretat social i no disposar de contracte laboral, ni ser persones amb recursos econòmics insuficients, ni ser estrangers que reunissin cap de les condicions que he esmentat anteriorment, no s'hi han pogut incorporar amb aquest dret reconegut. Per tant, estem parlant bàsicament –ho he d'esmentar– de persones amb recursos, eh?, persones amb recursos però que no hi havia la via establerta en el marc legal perquè poguessin gaudir d'aquest dret d'accés a la sanitat pública de caràcter gratuït. Això és un dret que creiem tots i totes que tenim reconegut, i a Catalunya hi havia aquest col·lectiu de persones, quantificades al voltant d'unes seixanta mil persones, que no tenien aquest dret reconegut.

Amb aquesta llei el que fem, doncs, és garantir aquest dret. Per altra banda, també garantir l'equitat. Vostès saben, si em permeten utilitzar la paraula, que una de les «dèries» de la consellera, de la conselleria d'aquest Govern, és l'equitat en el sistema de salut, tant l'equitat territorial, amb un pla sobretot de consultoris locals –que era un dels greuges que més teníem arreu del territori– per garantir aquesta equitat en l'accés territorial; equitat en l'accés als serveis visquis on visquis, tinguis les rendes que tinguis –per tant, també les persones sense recursos–, i avui, amb aquesta dèria, com deia, de l'equitat, també fem ampliar aquest dret a les persones que sí que tenen recursos però no podien, en aquest cas, accedir a la sanitat pública i gratuïta, com deia.

En definitiva, i ja per acabar, com deia, una llei que quan entri en vigor suposarà el final d'aquesta discriminació que patien encara alguns ciutadans de Catalunya. I utilitzo la paraula «discriminació» en un altre context del que l'utilitzem a vegades, normalment; però en aquest cas s'hi adiu perfectament, eh? I per tant, així, el que farem seria l'últim pas aquí a Catalunya per poder parlar de veritat d'un dret universal, per poder fer realitat allò, com deia a l'inici de la meua intervenció, que creu ja Catalunya que és una realitat i que no ho és.

Acabaria la meua intervenció en aquest sentit donant les gràcies a tots els grups, que no han presentat esmenes a la totalitat, perquè crec que és una manera de començar la tramitació d'aquesta llei i que nosaltres voldríem que pogués ser aprovada en aquest període de sessions i, per tant, que poguéssim acabar aquesta legislatura amb aquesta assignatura pendent –petita en nombre però jo crec que important pel que fa referència al gest–, poguéssim, com deia, acabar amb aquest dret universal garantit per a tots els catalans i les catalanes i les persones que resideixen aquí a Catalunya i les perso-

nes també sense recursos. Per tant, agrair que no hagin presentat esmenes a la totalitat. La voluntat del nostre grup d'arribar a acords en el tràmit de la ponència... I en aquest sentit agafo les paraules del senyor Batalla, que ha parlat d'un col·lectiu específic, que ell coneix bé, de prop; crec que trobarem el camí, eh?, perquè la llei també doni cobertura a aquestes persones, perquè, al cap i a la fi, com he dit, la voluntat de la llei, no?, és aquesta. Per tant, segur, si en el text valorem que no es recull explícitament o el text que hi ha avui damunt la taula no cobreix explícitament aquest col·lectiu, segur que trobarem el camí entre tots perquè això sigui la realitat. Perquè el rerefons, la voluntat de la llei és aquesta, no?, que aquest dret, com deia, d'accés a la salut, als serveis sanitaris, de manera universal i gratuïta sigui una realitat. Treballin els col·lectius a Andorra o no, són persones que en aquest cas resideixen a Catalunya, i segur que trobarem, com deia, el camí per presentar una esmena entre tots, que nosaltres voldríem també que fos assumida per tots els grups parlamentaris, ja ho dic aquí, perquè crec que l'esperit de la llei el compartim; el fet que no s'hagin presentat esmenes a la totalitat encara ho referma més. Per tant, només emplaçar-los a tots, i en aquest cas amb la disposició del nostre grup, perquè això sigui una realitat també aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'illustre senyor Uriel Bertran, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera de Salut, Marina Geli, senyores i senyors diputats, bé, estem davant d'una llei que efectivament suscita consens perquè el tema és ampliar drets a la ciutadania, a un col·lectiu que, per petit que sembli des del punt de vista estadístic, 0,67 per cent, a nivell quantitatiu no és menyspreable, estem parlant de seixanta mil persones, per tant, un col·lectiu important, i d'aquesta manera resollem una petita contradicció que tenia el mateix sistema, que s'anomenava «d'accés universal als serveis sanitaris» però que en realitat hi havia, doncs, aquests col·lectius específics que, per les vicissituds que han portat a la universalització d'aquest servei públic, com és el de la salut, modificacions legals successives, havien anat quedant en el camí i no s'havien pogut incorporar dins dels textos legislatius. Bé, resollem aquesta petita contradicció i farem bo allò que ensenyen a les universitats, que és les característiques de l'estat del benestar a Catalunya, que ens expliquen que és un sistema, un estat del benestar amb caràcter universal, eh?, a diferència de l'alemany o el francès que es fonamenten, aquests sí, en el que són les cotitzacions socials, eh? Per tant, si volen, des del punt de vista de la teoria, l'ajustem a la pràctica, cosa que també el fa més sòlid.

Anècdotes a banda, el que és important és, efectivament, que resollem una situació que podia tenir dificultats per aquestes seixanta mil persones, de com resolien

aquest accés al sistema sanitari. Estem parlant d'un cost, com ha dit la consellera de Salut, d'1,8 milions d'euros, que tot i no ser menyspreable és assumible per part del mateix sistema; estem parlant, doncs, d'uns pressupostos de bastants milers de milions d'euros, els que té el sistema de salut, 9.000 milions d'euros, i per tant és assumible dins del sistema, i a més a més s'emmarca..., ha estat la casualitat, el fet que s'agendés aquesta llei en el Ple d'avui ha estat casualitat que coincideixi amb aquest debat sobre la reforma sanitària dels Estats Units; un debat que acaba donant la raó a aquells que sempre hem defensat la universalitat del servei sanitari, de l'acció del servei sanitari al nostre país. Es demostra que aquells sistemes fonamentats fonamentalment bàsicament en assegurances privades acaben sent molt més cars per a la ciutadania, acaben representant un esforç econòmic molt més important que no pas els sistemes públics universals de salut; en concret, als Estats Units es destina més del 16 per cent del producte interior brut a despesa sanitària quan a Catalunya, si sumem la despesa pública i la despesa privada, estem al voltant del 8 per cent del producte interior brut.

Per tant, és un sistema molt més eficient, el català, des del punt de vista de la despesa i dels resultats qualitatius, i quantitatius també, en assistència sanitària, i veiem com el món va girant, eh?, a causa també de la pressió que la crisi exerceix sobre els sistemes fiscals i sobre les capacitats de despesa dels estats, cap a una major eficiència, vinculat al sector públic. I em sembla que això té una transcendència més important de la que sembla; en moments en què el sistema sanitari ha de ser més eficient quant a la despesa gira cap al sector públic, busca aquesta col·laboració: un sistema que passa d'una competència entre diferents empreses asseguradores a un sistema de col·laboració on hi ha un sistema públic que assegura un dret universal.

Per tant, ha estat oportuna la posada a l'agenda política d'aquesta llei. En un marc on s'està parlant de la reforma dels sistemes sanitaris a nivell internacional, solucionem un problema de seixanta mil persones que estaven descol·locades, podríem dir, d'alguna manera, quant a la capacitat d'accedir amb igualtat de condicions al sistema sanitari, i, pel que avui estem escoltant, hi ha un consens a la cambra, pendent de resoldre algun aspecte concret. Jo també li dic, senyor Batalla, que farem els esforços que siguin necessaris per resoldre el cas d'aquest col·lectiu que vostè ha mencionat, i per tant en ponència estic segur que ho acabarem d'ajustar.

I val a dir –vull acabar amb això– que haurem d'anar ràpid; haurem d'anar ràpid en tot el procediment legislatiu, perquè abans que finalitzi aquesta legislatura puguem aprovar aquesta llei i deixem això resolt i al sac i ben lligat.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu grup parlamentari, el Grup Popular, en aquest debat de presentació de la Llei que vostè ens acaba d'explicar; deia la diputada Segú «breve», però en castellà es diu allò de «lo bueno, si breve, dos veces bueno».

No hem presentat cap esmena, és obvi, cap esmena a la totalitat, perquè pensem que és una d'aquestes lleis que necessiten un treball conjunt en ponència i en comissió, i per tant aquesta és la nostra intenció, introduir esmenes que puguin millorar el text que vostè ens ha presentat.

Si entrem en l'objecte del debat d'avui, aquest projecte de Llei penso que el podríem dividir en dos parts, no?: una primera part que recull aquests col·lectius que ja estan reconeguts per estar inclosos a l'acció protectora de la seguretat social i una altra part que atorga aquest dret a aquells col·lectius als quals les normes vigents encara no havien fet extensiva l'extensió de l'assistència sanitària pública.

Si entrem en el contingut de la Llei que vostè ens ha explicat de manera molt clara, és obvi que ha existit i existeix un avanç en l'accés a la sanitat pública gratuïta universal i de qualitat, però aquesta universalitat a l'hora de la veritat té algun aspecte, podríem dir, de virtualitat, perquè no és completa al cent per cent.

D'aquest avanç, el primer antecedent el podem trobar l'any 42, 1942, que es va crear per Llei l'assegurança obligatòria de malaltia amb l'objectiu d'atorgar una protecció sanitària als treballadors i les seves famílies —això va ser un primer pas que va anar estenent a mesura que va passar el temps la cobertura sanitària a altres col·lectius de persones més enllà dels treballadors—, passant per diverses reformes legislatives de la seguretat social, que tampoc hi entraré, però que van produir un salt cap a la universalització de la cobertura sanitària, o d'altres lleis, com vostè ens parlava, honorable consellera, com la Llei 14/1986, la Llei general de sanitat, o la Llei 16/2003, de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut, no?, una Llei també aprovada per un govern del Partit Popular, però per unanimitat de tots els grups parlamentaris del Congrés.

A aquesta Llei sí que vull referir-m'hi, de manera molt breu, perquè parla de manera molt clara quins són els principis generals de la sanitat pública, que són els de l'assegurament universal i públic per part de l'Estat, la prestació d'una atenció integral a la salut i el finançament públic d'aquest sistema nacional de salut, i també estableix que són titulars dels drets a la prestació de salut i de l'assistència sanitària tots els espanyols i els estrangers en territori nacional.

Però, clar, jo per què dic tot això? Per què ho estic explicant? Perquè, malgrat que les normes estatals i autonòmiques han estat integrant determinats col·lectius de persones, tot i això, encara no s'ha assolit la plena universalització de l'atenció sanitària pública, però penso que també cal dir que la feina feta fins ara ha anat adreçada a aquest objectiu, tant al Govern de la nació com als governs autonòmics.

Vostè sap que durant aquesta tardor es va presentar en el Ple del Congrés dels Diputats una proposició de llei, que presentava el Grup Popular, però també presentava Esquerra Republicana, juntament amb Izquierda Unida, que va ser aprovada per unanimitat en el Ple del Congrés, amb esmenes del Grup Socialista. Per tant, això el que demostra és que hi ha un interès i una preocupació, que és el que vostè deia, que existeix aquest debat i aquest debat, malgrat que estigui en una altra cambra, doncs, també s'ha de portar a terme.

Jo penso que..., a veure, vostè ens ho ha explicat molt bé, però m'agradaria fer una puntualització i també per situar el tema, no?, i és que el compliment del Pacte de Toledo va suposar que els ingressos tributaris, en lloc de les cotitzacions de la seguretat social, es convertissin en la font de finançament de la sanitat pública, i per tant tenim desvinculat aquest finançament de l'atenció sanitària de la cotització de la seguretat social. O sigui, per tant, la sanitat pública és sufragada amb càrrec als impostos generals que paguem tots els contribuents, però el reconeixement, el dret a la prestació sanitària segueix estant vinculat a la situació d'alta a la seguretat social, a qualsevol dels règims.

I, clar, què passa? I vostè ho deia molt bé, no? La universalització no és completa per a determinats grups de persones, com per exemple el grup del col·lectiu d'advocats, alguns ordes religiosos i les persones amb risc d'exclusió social; vostè ens parlava dels sense sostre, això és una de les denúncies que el Síndic de Greuges presenta any rere any en el seu informe anual.

Nosaltres trobem a faltar, de totes maneres, un col·lectiu que malauradament cada dia és més ampli, no?, que són les persones aturades en situació de llarga duració, que queden desprotegides quan no poden acollir-se a altres supòsits que poden reconèixer la cobertura sanitària, i tanmateix això passa amb els treballadors autònoms o petits empresaris que cotitzen al règim especial d'autònoms de la seguretat social, que s'han quedat sense negoci a causa de la crisi econòmica, perquè han hagut de tancar, no? Vostè sap que als noranta dies se'ls dona de baixa de la seguretat social. Per exemple, a la Comunitat de Madrid, el conseller de Sanitat, a través d'una ordre, va aprovar aquesta garantia. Per tant, nosaltres, honorable consellera, li demanarem la inclusió implícita d'aquestes persones aturades a la Llei.

També hi ha un altre col·lectiu que trobem que falta, no?, que són els catalans no residents a Catalunya però que sí que passen temporades a casa nostra, i, per cert, que pot ser oportú tenir en compte que no tothom pot tenir garantida l'assistència sanitària, malgrat que existeixin també altres lleis que ho recullen, i ens agradaria, doncs, que també ho tingués en compte. El Grup Popular va registrar durant el mes de febrer una proposta de resolució en aquest sentit, que ja li dic que la posem a la seva disposició a l'hora de treballar en la ponència. Això també ho han fet altres comunitats autònomes on governa el Partit Popular, com per exemple Galícia o Castella i Lleó.

Bé, jo penso, ja, senyor president, honorable consellera, que, per acabar, dir-li que compti amb el nostre suport per treballar les esmenes conjuntament i també, per des-

comptat, per aprovar en aquest període de sessions el projecte de llei que avui ens acaba de presentar.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Bé, jo penso que aquest projecte de llei ens ve a acreditar, i d'alguna manera ha anat sortint, no?, que és veritat, estem en un sistema de salut formalment i legalment universal però que encara d'alguna forma és tributari del seu origen en què estava vinculat al treball, vinculat a la seguretat social, i encara avui dia qui conforma les targetes sanitàries és la seguretat social i el grup majoritari de beneficiaris prové del món del treball, dels treballadors i treballadores.

A aquest gran grup, que és el majoritari, s'hi ha afegit gradualment tota la resta de col·lectius, alguns més específics, altres molt nombrosos, també, les persones migrades, i concretament jo crec que haurem de fer algun exercici, en el treball que farem en ponència, de clarificació de què estem parlant, perquè la regulació catalana diferencia molt bé a nivell reglamentari, per una banda, les persones que, no sent treballadores, no sent assalariades, no tenen recursos econòmics, i aquestes estan regulades en el Decret 55/90, em sembla que és, sí?, i, per altra, les persones que, no sent assalariades tampoc, sí que tenen recursos econòmics, i aquestes són les que estan regulades pel Decret 178/91, que queda derogat per aquesta futura llei.

Per tant, més enllà que en aquest projecte de llei estiguem relacionant tots els diferents col·lectius amb aquesta idea d'universalització, sí que és veritat que ara com ara..., i jo no sé si ho haurem de canviar, parlem-ne, però crec que hem de fer una certa clarificació. Ara com ara el projecte de llei significa, ve a significar una novetat només per a aquests col·lectius que no sent assalariats tenen recursos econòmics, que són els que han batallat perquè aprovéssim aquesta normativa.

Ara aquí cadascú ve i parla dels seus col·lectius, diguéssim, però és que estem en un sistema universal, i ens ho hem de creure, i per una via o per una altra tots estem inclosos en el sistema. I aquest projecte de llei el que venia a clarificar és que aquelles persones que pagaven la universalització ara deixaran d'estar obligades a pagar-la. I penso que aquest esforç de clarificació entre tots l'haurem de fer, i si perquè quedi més clar hem de canviar alguna cosa del redactat, doncs, ho haurem de fer, perquè crec que realment, i jo sóc la primera que ho he patit, hi ha una certa confusió que dificulta llegir exactament què és el que estem fent, i a vegades diem una cosa i el text després en diu una altra. Per tant, crec que entre tots hem de fer aquest exercici de responsabilitat.

En tot cas, penso que és clar..., i és que, és clar, aquí no ha acabat de quedar clar: el principal col·lectiu que queda beneficiat per aquesta reforma són aquestes per-

sones que, tenint recursos, no són assalariades, no tenen un contracte de treball. Aquí estem parlant de professionals liberals, estem parlant de les persones que pertanyen a les congregacions religioses, estem parlant d'aquelles persones que anomenem «rendistes», que cada cop n'hi ha menys però n'hi ha, no?, persones que viuen de gestionar el seu patrimoni; estem parlant bàsicament de beneficiar aquest col·lectiu al qual fem desaparèixer l'obligació de pagar en concepte d'universalització, que és el que es pagava arran de la publicació, de l'aprovació en el seu dia del Decret 178/91.

Doncs, bé, tenint una mica circumscribit el tema, està el meu grup a favor que aquests grups que són gent amb ingressos, que no són persones pobres, formin part del nostre sistema públic de salut i de forma gratuïta?, gaudeixin d'assistència sanitària gratuïtament?, deixin de pagar en concepte d'universalització com feien abans? Doncs, sí, hi estem a favor; estem rotundament a favor que també formin part del grup de beneficiaris del sistema de salut. Encara que puguin pagar l'assistència, perquè l'han vingut pagant fins ara, nosaltres defensem la seva inclusió com a beneficiaris del sistema perquè precisament som uns acèrrims defensors que aquest sistema ha de ser un servei públic de salut, universal i gratuït, a on la situació econòmica de cadascú no tingui incidència en el dret a accedir i a ser tractat en el món, en el sistema de salut; un servei públic on tots contribuïm en funció de les nostres capacitats i a on tots, en un moment donat, podem ser atesos en funció de les nostres necessitats —és així—, i a on, en aplicació d'aquest principi, d'aquest principi tan bàsic, el subfinançament que en un moment donat pugui existir, un cop introduïm, hàgim introduït elements de reducció de la despesa basats en una major eficiència i una major racionalitat en el sistema, aquest subfinançament que pugui existir no es cobreixi a base d'aportacions individuals sinó amb el repartiment equitatiu d'aquest finançament.

Per tant, si basant-nos en aquests principis detectem que hi ha un col·lectiu que ha estat accedint al sistema, però no gratuïtament, sinó que ha estat pagant en concepte d'aquesta universalització, per tant, que ha estat *copagant* el sistema, el servei, més enllà de la seva contribució fiscal, som partidaris de donar-li entrada gratuïta, perquè entenem que ja està contribuint a la bossa comuna mitjançant el pagament dels seus corresponents impostos.

Perfeccionar aquest sistema i que tots paguem en funció del que tenim realment —i aquí estem en un país en què encara hi ha molta feina a fer, no sempre el que tenim és el que declarem— i que aquest entramat complex que és el sistema de salut sigui eficient i just són, segueixen sent objectius a assolir, però sempre amb la perspectiva del manteniment d'un bon servei públic de salut que no es deteriori i que atengui els interessos del conjunt de la població, que ningú no s'apoderi d'un sistema que és i ha de ser de tots i per a tots.

Per tant, nosaltres donem suport a assumir que des del Departament de Salut s'assumeixi el sobrecost que significa atendre aquests nous col·lectius que fins ara pagaven i que amb la nova llei deixaran de pagar.

I a més estem a favor que es renunciï als ingressos que significa deixar de percebre aquest pagament, a banda d'assumir el sobrecost del nou servei. Pensem que és un acte de coherència en la línia del que deia abans. Per tant, així estan situades les coses.

Dit això, però, sí que vull aprofitar per introduir un element de reflexió que no ha sortit, i m'és més còmode no posar-ho en boca meva sinó en boca d'una altra persona amb qui l'altre dia parlava, un professional del nostre sistema de salut, que va tenir importantíssimes responsabilitats en la sanitat de Catalunya. Saben què deia? Doncs, que l'increment de la universalització que s'està produint ara, que és conseqüència de les legítimes demandes i pressions, legítimes, hi insisteixo, dels col·lectius afectats que pagaven aquesta universalització i volen deixar de pagar-la, legítimament, ell venia a dir que era una reveladora mostra del fracàs de l'atenció privada. Són paraules literals. I per què? Doncs, deia que perquè fins i tot les persones que tenen assegurança privada volen acudir a la pública quan tenen malalties greus, quan necessiten les millors tecnologies i la millor qualitat en l'assistència i quan es tracta de tenir dispensació de medicaments. Parem-nos a pensar en el que això significa.

És cert, doncs, es constata que la privada, és veritat, satisfà requeriments de privacitat, de confort, de major temps de visita, de menors llistes d'espera, però quan els seus usuaris tenen problemes de debò compten amb la pública. Si no, no ens estarien demanant amb insistència entrar en el sistema públic.

Això ho dic jo, ho diu el meu grup, però com que sempre ens hem de justificar que no som extremistes radicals, he volgut sustentar-ho en l'opinió, en les paraules d'algú que ja els asseguro que no és una persona desconexedora del nostre sistema de salut, perquè, com dic, va tenir importants responsabilitats en el sistema democràtic de salut de Catalunya.

Ens està bé, eh?, ens està bé que tots considerem solvent el sistema públic quan tenim problemes importants de salut. Vol dir que estem en condicions de salvar-lo i de millorar-lo, aquest sistema de salut, que ens el creiem, però penso que val la pena fer incidència en aquesta qüestió, a dir que es tracta de corregir i de no estimular una certa tendència a la polarització per classe social, que, si no vigilem, sí que es pot produir en el nostre sistema de salut.

Finalment, vull fer una última referència als col·lectius que sortiran beneficiats d'aquesta nova norma. No tindria sentit demanar –i així ho plantejo, perquè sé que, encara que no tots han pogut estar aquí, perquè hem canviat l'hora del debat, estaran pendants del que nosaltres opinem sobre aquest tema–, no tindria sentit plantejar que aquests col·lectius, que han demanat formar part del sistema públic de salut i de forma gratuïta, facin també un reconeixement de les bondats d'aquest sistema públic? Perquè si han demanat entrar-hi, entenc que és perquè els interessa, perquè consideren que els pot donar unes bones prestacions.

I, en canvi, és veritat que són col·lectius que tradicionalment no s'han caracteritzat per aquesta defensa del sis-

tema públic. I ho dic jo, que formo part d'un d'aquests col·lectius, com a advocada, i per tant crec que ho puc dir. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No són col·lectius tradicionalment defensors d'aquest sistema públic. Per tant, em plantejo si no és una bona oportunitat ara...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...per demanar-los aquesta defensa del sistema públic, aquest reconeixement de la necessitat de finançar-lo entre tots de la manera més equitativa i mantenir la seva qualitat i les seves característiques essencials de servei públic, universal i gratuït. No a tot arreu poden dir el mateix. Ara, als Estats Units s'està produint una autèntica batalla per arribar a un nivell molt per sota del que nosaltres ja tenim.

Per tant, ens felicitem de la universalització, creiem que s'han de corregir segurament alguns aspectes de redacció per fer...

El president

Senyora diputada!

La Sra. Clavell i Nadal

...més entenedora la norma i continuarem treballant en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, la verdad es que la oportunidad de las fechas es idónea para plantear este debate; la *consellera* y otros parlamentarios se han referido al contraste de modelos entre la protección social europea y la protección social, en principio, en uno de los países más avanzados del mundo, como es Estados Unidos. Realmente, no sé si Obama ha hecho, o no, un favor hoy aquí; desde luego, no lo estaría pensando, pero sí que le ha dado actualidad al debate.

El modelo de protección sanitaria en España podemos decir que es el de una pirámide invertida. Empezó teniendo derecho muy poquitos a la prestación sanitaria, luego fueron creciendo, y cada vez más. Y si lo vemos, la *consellera* ha hecho una buena evolución histórica; es decir, efectivamente, la regulación de la Ley general de la seguridad social, fundamentalmente, en el año 74, que es cuando se viene a vincular la prestación sanitaria con el requisito de la filiación y el alta, y a su vez el concepto de beneficiario, es decir, hay un grupo de determinadas personas que están acompañadas con el trabajador que está dado de alta y también tienen derecho a ello, y eso se vinculaba al modelo de cotización, al modelo de

cuota, de forma que la aportación o el mantenimiento del sistema fundamentalmente dependía de las cotizaciones que realizaban empresarios y trabajadores.

Ese modelo cambia radicalmente, como todos sabemos, a partir de la aprobación de la Ley general de sanidad –la *consellera* también ha hecho referencia a ello–, y la sociedad demanda la universalización de la prestación de asistencia sanitaria, de forma que ya no queda dependiente tanto, aparentemente, de la existencia de un contrato de trabajo, es decir de la afiliación y del alta, sino fundamentalmente del derecho subjetivo a la asistencia sanitaria.

Es más, en ese momento se produce el elemento clave, que es la separación entre el modelo de financiación de la prestación sanitaria; ya no es la cuota sino que pasan a ser los impuestos. Eso también supone una mejora y un saneamiento de la seguridad social, que, en definitiva, esa es una de las razones también fundamentales por las que se procede a la reforma del modelo de financiación de la sanidad. Es decir, la sanidad no depende ni jurídica ni financieramente de la seguridad social; eso es, ahora mismo, evidente.

Un paso siguiente..., es decir, pasamos del concepto «trabajador», «afiliado», al concepto «titular del derecho», que se da, según la Ley general de sanidad, a los españoles y extranjeros, con un único requisito: que tengan su residencia en el territorio nacional.

En el año 86 se produce, por lo tanto, un cambio drástico: lo que es la verdadera universalidad del derecho a la asistencia sanitaria en todos los casos de pérdida de salud.

La Ley de cohesión y calidad del sistema nacional de salud establece un concepto todavía más abundante en la universalización, que es el concepto de igualdad efectiva y el concepto de seguro universal y público, que a mi parecer son los elementos realmente claves.

Antes me refería al concepto de pirámide invertida. Es decir, desde muy pocos ahora somos muchos, porque yo creo que ahora, con la aprobación de la Ley de extranjería en el año 2000, cambia el modelo. Ya no es ni siquiera el ciudadano, el sujeto del derecho, es la persona. Es decir, lo trascendental es que por ser persona ya tienes derecho a la asistencia sanitaria, y eso nos convierte realmente en un sistema excepcionalmente protector: los menores de edad extranjeros, aun cuando estén ilegales, o las embarazadas, aun cuando estén ilegales en España, según reconoce la Ley de extranjería..., a veces la aplicación práctica de eso no siempre se cumple, pero en aspectos de derechos, tienen derecho a la asistencia sanitaria; es decir, la persona. Yo creo que este es el elemento clave que ha contribuido a la reforma que hoy pretende el proyecto de ley mediante la universalización casi absoluta de la asistencia sanitaria en Cataluña.

Por ser persona no tienes derecho a pagar porque en principio el modelo del que partimos es universal y gratuito. Sin embargo, sabemos que esto no es así, y, tanto los informes del Síndic de Greuges como los propios informes del Defensor del Pueblo han venido reclamando la necesidad de establecer modificaciones legislativas

que hagan llegar a todos los colectivos, a todas las personas, el derecho a la asistencia sanitaria.

Aquí se han referido algunos otros intervinientes a colectivos excluidos en estos momentos, a pesar del mandato de la ley, y de ahí la bondad del proyecto de ley, en cuanto que amplía la cobertura.

Y por eso este parlamentario dará apoyo y el grupo al que pertenece dará apoyo a la tramitación, lógicamente, de esta ley, y no hemos presentado enmienda a la totalidad.

Sin embargo, a mí me gustaría, digamos, elevar la visión del debate y no dejarlo solamente en el término del ámbito catalán sino en las consecuencias que puede tener la falta de una regulación general en esta materia. La *consellera* ha hecho referencia a ello.

Para mí es imprescindible una trascendental modificación de este modelo que pasa por la reforma de la Ley general de sanidad y por la reforma de la Ley general de la seguridad social. Me parece absolutamente absurdo, en estos momentos, que la tramitación y el reconocimiento del derecho a la asistencia sanitaria en el sistema nacional de la salud los realice en estos momentos el Instituto Nacional de la Seguridad Social, por cuanto ya ha quedado evidente que ya no es una prestación del sistema ligada a los conceptos de afiliación, alta y cotización de trabajadores –aparentemente..., aun cuando luego, en la práctica, sabemos que es así–, de forma que eso debe producirse de manera inmediata, a mi juicio, mediante la reforma de la Ley general de la seguridad social.

También, a mi juicio, se debe suprimir el reconocimiento del derecho a la asistencia sanitaria a través del concepto de «beneficiario» de un titular. Todos sabemos las conflictividades que eso genera en muchas ocasiones y que es conveniente que eso se lleve a cabo.

¿Quién debe ser competente para reconocer la prestación de asistencia sanitaria, es decir, al titular? Pues, en estos momentos, en un marco de descentralización como en el que nos encontramos, creo que debieran ser las comunidades autónomas las que procedieran a reconocer integralmente, totalmente, a los titulares del derecho a la prestación sanitaria; no solamente a la protección a la salud, sino a la prestación sanitaria. Con lo cual es conveniente tener un instrumento, que es la tarjeta sanitaria individual, que se extiende por parte de las comunidades autónomas, que se da con carácter general, es decir, a todos aquellos colectivos que tienen derecho a la prestación sanitaria, y que eso se realice por parte de las comunidades autónomas. Pero de una manera coordinada, coordinada de manera que tenga eficacia en todo el territorio nacional, y además, lógicamente, pues, fruto de los convenios con el extranjero, en el extranjero.

Porque el absurdo máximo se produce cuando las personas cuyo derecho les vamos a reconocer en esta ley por esta comunidad autónoma, y no lo harán, el reconocimiento, a través del INSS, pues cuando se desplacen a otra comunidad autónoma comprobarán que los efectos de esa tarjeta sanitaria en la que se les reconoce el derecho a la prestación sanitaria no tienen eficacia en

otras comunidades autónomas. Puede ser, y de hecho se produce. De forma que, si bien reconoce aparentemente en la Ley general de sanidad que todos los españoles y extranjeros residentes en España tienen derecho a la prestación de asistencia sanitaria, resulta que si es reconocida por una comunidad autónoma y no por otra, pues, probablemente el sistema nacional de salud, aun cuando el ciudadano reúna todos los requisitos, no le reconocerá el derecho a la asistencia sanitaria en otras comunidades autónomas. Ese es un aspecto que me parece nuclear y que debe ser resuelto de una manera inmediata.

Por ello, la solución parcial que se da en esta ley es conveniente y, desde luego, con independencia de los aspectos a completar, a los que se han referido el diputado señor Batalla y la diputada señora Pajares, y que este diputado comparte, es fundamental también alzar la visión y completar en un marco general, en un marco de reformas legislativas completas, la reforma de la Ley general de sanidad y la Ley de la seguridad social.

Hay un aspecto que creo importante que debe ser incluido en el contenido de la norma, uno fundamental, que es el hecho de que se incluya también como parte de la ley el derecho a la tarjeta sanitaria individual, es decir, que haya un apartado que lo conforme. Y después también un aspecto que no se contempla, que es el aspecto presupuestario, de manera que también se diga que en los presupuestos de la Generalitat se debe contemplar anualmente, lógicamente, pues, el gasto complementario que supone lo que hoy aquí se va a iniciar en la tramitación legislativa.

Por lo tanto, una buena iniciativa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...que debe, desde luego, completarse en un marco general.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la

consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la conveniència de fer un debat sobre el model energètic (tram. 317-00338/08)

Per formular la primera té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat, passen avui ja disset dies de les nevades que van haver-hi a Catalunya, amb les conseqüències que han tingut, tràgiques també per a moltes persones: comerciants, persones físiques, empreses..., en definitiva, bona part de la ciutadania que ha patit aquesta crisi. I lògicament avui, a data d'avui, encara estem esperant que algú del Govern ens vingui a explicar en seu parlamentària com es va gestionar aquella nevada, i esperàvem lògicament del president que ho hagués fet. Nosaltres sabem i molts ciutadans saben que vostès van triar la televisió en comptes del Parlament, no amb molt d'èxit, pel que s'ha vist, perquè no va ser un passeig sinó una entrevista, però en qualsevol cas nosaltres, senyor president, creiem que el que hauria d'haver fet el seu Govern, i vostè en primera instància, és venir en seu parlamentària i donar explicacions d'una crisi que han patit milers i milers de ciutadans a Catalunya; i que la pateixen, perquè aquí anem ara al debat real que hem de fer.

Nosaltres, des de Ciutadans creiem, president, que aquí al Parlament hauríem de parlar i de solucionar problemes dels ciutadans de Catalunya, i no crear-ne de nous. I jo li pregunto des del nostre grup si vostè creu que és convenient que en el Parlament de Catalunya es produeixi un debat seriós, constructiu, sobre el model energètic a Catalunya, sobre quines energies i quina suficiència energètica tenim, sobre les infraestructures d'energia que s'estan debatent amb mocions, al carrer, en definitiva aquests últims dies. I per tant, president, li demanem quina opinió té vostè de fer un debat en aquest Parlament sobre el model energètic de Catalunya, no per ara, ni per d'aquí a tres mesos: un model energètic per als propers vint anys, perquè l'energia, com vostè sap, no es pot treballar a curt termini, sinó a llarg termini.

Per tant, quina opinió li mereix al president poder formular un debat seriós en aquest Parlament, i sobretot que el lideri vostè com a govern, que no intentin evitar aquest debat que a la ciutadania sí que li importa.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, segurament vostè no té tota la informació, però el Govern ha demanat comparèixer. Ho han demanat tres consellers; fins i tot un conseller havia demanat comparèixer aquesta mateixa setmana. No ha estat possible; això, òbviament, està en mans de les comissions respectives. En qualsevol cas, sàpiga vostè que el Govern ja ha demanat comparèixer, i, per tant, estem a disposició del Parlament per donar totes explicacions.

I mentrestant el que fem és treballar –treballar. I en aquest sentir ahir, precisament, el Govern va aprovar un decret per ajudar els ajuntaments, per ajudar els propietaris privats, entre altres coses, a netejar els boscos, i també per implementar plans d'ocupació per assegurar, entre altres coses també, la neteja dels elements que són més essencials pensant en la campanya d'estiu i en possibles incendis.

Això és el que hem fet: fer els nostres deures i, evidentment, demanar comparèixer davant d'aquesta cambra quan ho consideri pertinent.

El president

El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, gràcies, senyor president. No ha contestat a la pregunta que li he fet i la torno a formular: estaria vostè d'acord que en aquest Parlament, liderat per vostè i pel Govern, féssim un debat sobre el model energètic? La sensació que tenim és que no, perquè vostè ni respon. Que no possiblement perquè alguns diuen que no a unes coses i altres que sí. Sempre sabem el que no vol el seu Govern: no volen la MAT, no volen Ascó... Però què volen? Perquè, clar, és molt fàcil dir que no, però què volen? Com podem tenir suficiència energètica a Catalunya? Què faran vostès per controlar...? Està molt bé tirar les culpes a les elèctriques. Què ha fet el Govern per controlar les elèctriques? Quines auditories ha fet? Perquè sí, són empreses privades, però hi ha una responsabilitat d'aquest Govern que vostès estan eludint tirant pilotes fora.

Miri, aquí podem parlar segons el seu Govern de les vegueries, de prohibir o no els toros, de qualsevol debat sobre la independència i sobre les consultes; però d'energia, del que necessita la gent, els comerciants, per treballar cada dia, vostès no en volen parlar. La realitat és que a aquest Parlament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...el tripartit –acabo, senyor president– ens porta problemes que no importen a la ciutadania, i els problemes

reals, com són l'energia i la suficiència energètica, vostès ha quedat palès que no volen abordar-los...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Rivera Díaz

...perquè no tenen una posició conjunta de govern.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment que al Parlament es pot parlar de tot. I vostè segurament no ha estat molt atent, però en més d'una ocasió hi ha hagut interpellacions i, per tant, debat sobre temes relacionats amb l'energia. Si més no, vostè sap també que és en aquesta legislatura que es va aprovar una important llei que tot just porta un any en vigor. Per tant, no és qüestió ara de dir que aquí no s'ha parlat precisament d'energia, en el marc de les nostres competències, en el marc de les nostres obligacions, i amb aquesta ambició que òbviament tenim també de desenvolupar, també en aquest camp, les previsions de l'Estatut.

I per tant es pot parlar de tot en aquest Parlament; fins i tot avui parlarem d'una moció subsegüent a interpellació al Govern sobre la realitat social dels catalans, una qüestió molt interessant que vostè ens porta una vegada més. Sobre això sí que hem tingut ocasió de parlar en més d'una ocasió, però també sobre energia. I òbviament que en les compareixences que ha demanat el Govern es parlarà d'energia, i es parlarà del que hem fet i del que estem fent, i de quines són les obligacions de les elèctriques, i quines han complert i quines no. De tot això tindrà vostè ocasió, si vol, de parlar.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els problemes de subministrament elèctric arran de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00342/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor president, d'ençà del 8 de març –i avui ho tornàvem a sentir– que en aquest Parlament ens fem ressò de les conseqüències de la nevada excepcional que va patir Catalunya. De forma molt especial hem estat pendents de Girona i dels efectes

precisament d'aquesta manca de llum, de la manca de subministrament elèctric, que ha afectat –i també ho sentíem de nou– la vida de molta gent, dels comerços, de les botigues, de les empreses, dels centres de treball, de les escoles, i molt especialment també del sector turístic. De fet ens fem ressò també que, en boca dels seus alcaldes, el món local ho ha fet palès en un manifest que encara a dia d'avui rep adhesions.

Els efectes han estat..., els efectes totals o l'abast total d'aquesta apagada no els sabem encara, i d'aquí que sigui imprescindible conèixer precisament el resultat d'aquest expedient que la Generalitat ha obert a les companyies prestadores del servei elèctric, per acabar avaluant finalment fins a on arriben els efectes d'aquesta manca de llum. Però mentrestant –vostè ho deia ara mateix– hi ha qui ja treballa, i el Govern ahir mateix aprovava ajuts que van en la línia de pal·liar algunes de les conseqüències que més directament poden afectar, per exemple, els boscos de la zona de Girona, de la zona que ha estat més afectada, i per tant en la línia de la prevenció d'incendis.

La nevada ha estat excepcional, sí, però probablement la xarxa elèctrica a Girona ha patit i ha sofert més enllà del que li tocava només pels efectes de la neu. Vostè mateix i el president del Govern espanyol afirmaven que amb una segona connexió de molt alta tensió a Girona la situació s'hauria resolt abans. Vostè deia i hem sentit aquests dies que l'actual línia de tensió Vic-Juià ha estat operativa en vint-i-quatre hores, però el cert és, president, que la resta de la malla de baixa i d'alta tensió també a Girona mateix ha trigat massa a estar en servei, i s'ha posat de manifest que hi ha mancances evidents en aquesta malla. Però, president, de fet algunes d'aquestes conseqüències trigaran encara a estar restablertes del tot.

Una de les màximes que vostè ens repeteix és que el Govern de la Generalitat no pot ser aliè a allò que afecta el país, i en un cas així, tampoc. Per això cal que des de la Generalitat tinguem més capacitat de planificar, de controlar i prevenir i exigir, si toca, sobre les nostres infraestructures i els prestadors dels serveis que acaben rebent els ciutadans i ciutadanes. Ni que estigui en mans d'operadors privats ni que siguin competències de l'Estat ha de ser un fre perquè la Generalitat pugui dir i decidir la seva, que ja no és un dret, sinó, diríem, un deure de la mateixa Generalitat.

Vostè ho deia: aquest Parlament va fer un...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...pas –sí– aprovant la llei de la prestació elèctrica..., la garantia del subministrament elèctric, i ahir un pas més...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...–acabo, president– amb les allegacions a portar el cementiri nuclear d'Ascó. Volem saber, senyor president, la seva opinió en aquest sentit.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, 754 municipis es van veure afectats per les nevades del passat dia 8 de març, molt especialment els municipis de Girona, que van patir una apagada durant dies, fruit essencialment de l'excepcionalitat de la nevada, i també, diguem-ne –ja ho veurem, això, o no–, de l'estat de la xarxa elèctrica.

Són molts, els recursos humans i econòmics que s'han mobilitzat, tant pel Govern –he fet referència al decret que ahir es va aprovar–, com també per l'empresa prestadora del servei, i ara evidentment que el principal objectiu és tornar les zones afectades a la normalitat. I com a govern, doncs, exigirem, vigilarem, vetllarem i demanarem el màxim a les empreses prestadores d'aquest servei, perquè els treballs de recuperació de la xarxa elèctrica a Girona siguin una realitat i que episodis com els viscuts aquests dies no tornin a passar.

Dit això, crec que cal dir també amb tota claredat que el Govern va exigir aquesta diligència per part de les empreses des del primer dia, i així ho demostren algunes xifres: la mobilització de 350 grups electrògens, d'equips instal·ladors lliures pràcticament de tot Espanya, un total –xifres d'Endesa– de tres mil persones que van treballar en torns de dotze hores, especialment del dia 9 de març al 15 de març, malgrat, evidentment, els problemes de comunicació i de coordinació posats de manifest en l'actuació d'aquesta empresa, especialment els dies que van precedir la nevada, als quals ja vaig fer referència en la darrera sessió de control.

Per tant, és cert que hi ha gent que ha patit, i en aquest sentit, doncs, òbviament nosaltres ens solidaritzem amb ells i demanem disculpes en la part que ens pertoqui, però des del Govern es va fer el que estava en les nostres mans. D'això, que ningú en dubti.

Ara el que toca és assegurar els dispositius especials per a la campanya de turisme de Setmana Santa –els generadors i les brigades es mantindran a Girona fins que la xarxa hagi superat aquesta situació de provisionalitat. I, pel que fa a les responsabilitats, vostès saben que es continua treballant en els expedients informatius, eh?, per saber si les causes han estat les condicions atmosfèriques, l'estat de la xarxa o altres factors, i d'aquí es deduiran les conclusions, d'acord amb la legislació, així com també per veure quines inversions caldrà fer per evitar aquestes situacions en el futur.

Dit això, si exceptuem els talls provocats per aquest temporal, la millora del servei els darrers anys també és una evidència.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I amb referència –i acabo– a la darrera qüestió que vostè em plantejava, òbviament la posició del Govern estarà en consonància amb l'acordat per aquest Parlament.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a afrontar els efectes de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00339/08)

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Honorable president, com vostè sap i ha dit, 220.000 abonats de les comarques gironines han estat sense llum gairebé una setmana. Nosaltres el que volem saber és quines accions va prendre el Govern abans de les nevades i quines prendrà ara per evitar situacions similars en el futur.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que ha fet el Govern, com vostè sap, va ser en el seu moment aprovar un pla de l'energia; el que va fer el Govern va ser en el seu moment presentar una llei de garantia del subministrament i de qualitat del subministrament, que va aprovar aquest Parlament, i després aplicar el que preveu aquesta llei respecte als plans d'inversió i respecte a altres preceptes que recull aquest, entre altres coses que vostè segurament coneix.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Miri, aquests dies, des de les nevades, vostès han culpat les companyies elèctriques, des del departament d'Interior s'ha acusat sense proves Endesa per haver utilitzat material en desús... Aquesta mateixa setmana, dilluns, vostè reclamava al president del Govern més competències per tenir més força sobre les companyies elèctriques. Però sap quina és la realitat, senyor president? La realitat vostè ara la deia, una mica, no? La realitat és que l'article 133 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència sobre la inspecció i control de les

instal·lacions elèctriques. La realitat, senyor president, és que l'article 3.1.d de la Llei 18/2008 –que no té un any, sinó que té algun temps més– del Parlament diu que «correspon al Govern de la Generalitat donar instruccions a l'empresa distribuïdora relatives a la millora de les instal·lacions de distribució». Per tant, sap quina és la realitat, senyor president de la Generalitat? Que vostès i el seu Govern no han fet els deures.

La pregunta que fem és per què no s'han donat instruccions a les empreses distribuïdores amb relació a la xarxa elèctrica de les comarques de Girona, amb temps, coneixent, com coneix tothom, la greu deficiència de la..., la precarietat d'aquesta xarxa elèctrica.

Nosaltres volem saber, senyor president, on són els plans anuals d'inversions que per llei han de presentar les empreses i que per llei el Govern de Catalunya ha d'aprovar. On són? Els han aprovat? Ens agradaria conèixer la seva opinió, no?

I el que ens agradaria, senyor president, és saber on està el seu Govern, perquè no val, únicament, que vostès actuïn una vegada s'ha produït una situació com aquesta; vostès han d'actuar abans.

Nosaltres, senyor president, no li demanem la lluna, no, més li demanem que compleixi la llei, que assumeixi les competències que ja té la Generalitat. Crec sincerament, senyor president, que no és demanar molt. No busqui responsabilitats fora del seu Govern. Com vostè deia fa uns dies, a qui es paga els impostos? A la Generalitat, no? Doncs, aquest és el tema, i punt.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, suposo que els culpables d'aquesta nevada històrica som nosaltres, de la caiguda de més de mil torres, ho suposo, i dels milers i milers i milers d'arbres, també; s'ho ha oblidat vostè, eh?, ho afegeixo jo.

Miri, el que hem fet és fer la nostra feina. I evidentment que la Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric s'està aplicant pel que fa referència a les inversions, pel que fa referència als plans d'inversió que ha presentat, que vostè tindrà ocasió de comprovar quan el Govern, que ha demanat comparèixer..., doncs, en fi, aquesta compareixença es pugui produir. Es donarà evidentment la informació respecte als plans d'inversió, als plans de contingència, i es podrà comprovar que aquest Govern, respecte a aquest tema, ha estat diligent. Tindrà vostè ocasió de fer-ho.

I, després, tota la resta, escolti, és demagògia. Vostè en el fons el que està fent és defensant l'empresa, i jo ho puc entendre: vostès, aquesta empresa, que era pública, la van privatitzar i la van també posar en mans d'alguns amics, d'algun que després, com vostè sap perfectament, ha tingut un escó del Partit Popular fins fa quatre dies al Congrés. És normal que vostès defensin FECSA-Endesa; el Govern el que fa i farà és defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pla d'inversions d'Endesa per al 2010 (tram. 317-00341/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president, el 2006, com ja s'ha dit en aquesta sessió, es va posar en marxa el Pla de l'energia, vigent fins al 2015, amb una sèrie de plans d'actuacions; el 2008 es va aprovar la Llei de la garantia i la qualitat del subministrament elèctric, que preveu, com s'ha dit també en alguna altra intervenció, plans d'inversió anyals, preveu també plans de contingència i instruccions a l'hora de fer la feina. El pla d'enguany, el pla de 2009 que s'ha presentat, quina opinió li mereix?

I dic això perquè a l'hora de fer les inversions, a l'hora de tenir instruccions ho hem de saber fer compatible amb una decisió que ha pres la companyia, doncs, la companyia FECSA-Endesa, que com bé sabem ja no és de capital, ja no dic ni català, ni estatal, que té una participació important per part de la companyia Enel, que ara ha anunciat públicament que pensava no fer les inversions que tenia previstes de la mateixa companyia.

Això afectarà, si és en aquest cas, els plans d'inversió anyals, els plans que s'han de fer de manteniment i millora?, perquè parlem també de futur, no parlem només del que ha passat, parlem també del que pot passar. Si és així, és compatible?

Si no és així, vostè creu que haurem d'intervenir, a nivell català, però també a nivell d'Estat, per canviar la legislació? Perquè és evident que en el seu moment quan es fa la liberalització segurament no es va tenir en compte el concepte de servei públic; de fet, va desaparèixer.

No es tracta de buscar culpables, sinó de saber què s'ha de corregir. I és veritat que entre la nacionalització i la situació actual hi ha moltes gammes, i podem trobar punts en els quals, a partir de la intervenció i la decisió de les institucions, puguem garantir les inversions.

La sensació que té, i això ho diuen molts dels treballadors o extreballadors d'aquesta companyia, és que les prejubilacions, les subcontractacions de personal han acabat portant un baix nivell de qualitat al manteniment i la millora.

No sabem si el pla d'inversions és el correcte. Quina opinió li mereix, president, el pla d'inversions que han presentat per a enguany? Quina opinió li mereix i quines són les instruccions que s'han donat per poder millorar?

Però, ho repeteixo, la pregunta que ens hem de fer és si realment una companyia com FECSA-Endesa, que té uns beneficis de 3.400 milions d'euros l'any passat, en aquests moments està en disposició de fer no només les inversions, sinó fins i tot millorar molt la xarxa de distribució i ser capaç d'oferir un servei en condicions, i fer front també als plans de contingència, que també hi fa referència la llei que vam aprovar en aquesta cambra el 2008.

Però és compatible l'actitud de les companyies, que lògicament vetllen per donar beneficis als seus accionistes, és compatible amb el servei públic? I si no, prenguem les decisions que s'hagin de prendre, com a govern aquí, i, si cal, intervenir a nivell d'Estat.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que és important, abans d'entrar a respondre algunes de les qüestions, no?, que vostè em planteja, deixar clars alguns extrems d'aquesta matèria.

La situació que es va produir el dia 8 és molt excepcional i per això ha tingut conseqüències excepcionals. I jo crec que això ho hem de tenir molt present; passejant per les comarques gironines es veu, com vostè sap.

Aquest Govern, malgrat que la prestació del servei està en mans privades, com vostè sap, ha tingut i té una política energètica. Les xarxes elèctriques, com vostè sap, no es planifiquen, es construeixen i es mantenen en un dia; són fruit també d'una feina constant de molts anys. I per desgràcia la xarxa elèctrica catalana va estar abandonada durant molt de temps, com vostè sap i com reconeixen els experts.

Si parlem, per exemple, del pla Tramuntana, que té una inversió associada de 450 milions d'euros, li puc dir que el 93 per cent de les actuacions previstes al pla estan finalitzades, autoritzades o en tramitació. Que les dades demostren que el subministrament elèctric ha anat millorant, si exceptuem aquest tall. Per posar un exemple, l'any 2003 el temps d'interrupció equivalent de la potència instal·lada en mitjana tensió, que és l'indicador de qualitat del subministrament que s'utilitza, el TIE-PI, estava a tres hores; l'any 2009 està a 1,9 –una hora, nou minuts.

El Govern, a diferència possiblement d'altres governs, ha fet front al dèficit energètic, com vostè sap, amb solucions integrals, per solucionar algunes d'aquestes mancances a què vostè feia al·lusió. Es va aprovar la Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric, que preveu inversions i plans de contingència que l'empresa ja ha realitzat o ha presentat en compliment de la llei. Hem aprovat, es va aprovar el Pla d'energia, que preveu també l'increment de la generació elèctrica, especialment, com vostè sap, de les energies renovables. I evidentment en aquest procés, doncs, Endesa a Catalunya està fent una inversió, diguem-ne, de l'entorn de 470 milions d'euros en noves subestacions, en millores de les existents i en noves línies.

Certament que té els problemes a què vostè ha fet referència. Aquesta empresa, com moltes altres, ha subcontratat, i això a l'hora de respondre a una emergència comporta problemes, com hem pogut veure, de comunicació, de coordinació, més que substancials, que caldrà evidentment revisar. Per això hi han, entre altres coses, uns expedients oberts dels quals s'hauran de desprendre...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...una sèrie de recomanacions.

I això és el que farem una vegada que els expedients estiguin conclosos, i evidentment el Govern en donarà compte al Parlament, com no pot ser d'una altra manera.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a afrontar les destrosses als boscos provocades per la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 317-00340/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, el meu grup vol també preguntar-li sobre un altre dels efectes catastròfics de la gran nevada del dia 8. De llavors ençà hi ha hagut temps per valorar els efectes negatius de la tempesta i començar els treballs de recuperació. I a hores d'ara sembla ja molt clar que als boscos de Girona, l'Alt Maresme, Osona i el Vallès Oriental la tempesta ha deixat un rastre d'enorme devastació i que cal actuar amb urgència per evitar mals majors.

Deixi'm parlar-li, com a exemple, de les Gavarres, d'aquest massís antic de formes arrodonides que Josep Pla anomenava «elefantíques». Vostè, president, ho ha pogut veure. Tot i que en alguns casos no s'ha pogut accedir encara del tot a les finques afectades, en una primera valoració queda clar que la nevada ha afectat els arbres joves però també els arbres adults. En alguns boscos la pràctica totalitat de les alzines, els suros i els pins estan trencats, arrencats de soca, amb els capçades trencades o partits per la meitat, i les restes de la desfeta s'han afegit a un sotabosc que en alguns casos estava ja molt embardissat.

En les primeres hores i dies, bombers, agents rurals i ADF varen fer una excel·lent tasca d'auxili a la zona. Els ajuntaments, ho hem dit a bastament, varen complir amb escreix les seves funcions. Ara, però, la feina a fer és una altra i cal començar a fer-la de forma immediata, no en va hi ha encara a la zona memòria viva del gran

incendi de 1928, el que Joaquim Ruyra relata en el seu llibre *Entre flames*.

Evidentment que els afectats ja han començat a treballar. Li posaré l'exemple de la gent de can Riera, de Montnegre, al cor de les Gavarres, on viuen la Quimeta Bou i el seu fill en Sendo. La setmana passada se'ls omplien encara els ulls de llàgrimes quan veien la destrossa que havien patit les alzines centenàries que flanquegen el camí que mena a casa seva. La Quimeta deia a tothom que va arribar fins allà per ajudar que en els seus vuitanta anys no havia vist mai una cosa així, i deia també: «No sé pas com ens en sortirem.» Dos caps de setmana de treball i l'esforç dels amics han tornat l'alegria a la cara de la Quimeta.

La cultura de pagès no és la d'esperar que l'Administració ho arregli tot; a pagès la gent no es queda esperant que l'Administració els tregui les castanyes del foc. Els propietaris sols o organitzats en les ADF han començat a treballar. A banda i banda dels camins comença a haver-hi ja piles ordenades de troncs que esperen ésser recollits.

Però la feina és ingent i és impossible que els propietaris i les administracions locals...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Bosch i Codolà

...ho assumeixin –acabo, senyor president– sense suport de les administracions superiors.

Per això, senyor president, sabent que el Govern ha estat conscient de la situació i ja...

El president

Senyora diputada!

La Sra. Bosch i Codolà

...ha pres mesures, li preguem que ens expliqui quines són aquestes mesures.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, tal com vostè ha pogut comprovar, perquè em consta que és una diputada que ha trepitjat el territori, els municipis afectats, el nostre país va patir una intensa nevada, de manera molt especial en les comarques de Girona; un fet excepcional que va comportar que molts nuclis urbans quedessin sense subministrament elèctric durant dies i que va provocar importants destrosses en els nostres boscos i zones forestals, amb més de 145.000 hectàrees afectades, entre altres.

I arran d'aquesta situació el Govern ha decidit aprovar un decret en la sessió d'ahir i destinar 21,5 milions d'euros per paliar aquests danys. En aquest sentit, hem

obert una línia d'ajuts per als ajuntaments del país que han hagut d'assumir despeses extraordinàries, principalment aquells municipis que van patir la manca de subministrament elèctric durant més de vint-i-quatre hores i van haver de llogar generadors per prestar serveis bàsics, despeses extres per al personal de reforç o lloguer de maquinària per netejar carrers.

Per una altra banda, s'implementaran també, amb una convocatòria, plans d'ocupació a nivell local per a la neteja de boscos, camins i lleres, la qual cosa implicarà la contractació de l'entorn d'un miler de persones per a treballs d'arranjament de vials, tallada de vegetació i tractament de les restes vegetals.

I no podem oblidar que una gran part de les zones afectades coincideixen amb àrees de risc d'incendis, i per aquesta raó hi haurà intervencions en les infraestructures prioritàries per a la prevenció dels incendis dirigides a les franges perimetrals, als camins, als accessos de punts d'aigua, lleres i torrents.

I també hi haurà..., en el decret hi ha una convocatòria de subvencions perquè els propietaris forestals, els propietaris privats, puguin desenvolupar la feina de neteja dels seus boscos.

Com ja he dit abans, també es vigilaran els treballs de recuperació, no?, de la xarxa elèctrica i els dispositius especials habilitats per a la campanya de turisme de Setmana Santa, fins la superació de la provisionalitat d'aquestes línies elèctriques.

Per últim, crec que també cal destacar que el Govern de l'Estat va aprovar el passat divendres també un real decret que recull tot un seguit de mesures urgents també a les quals es podran acollir especialment privats i administracions públiques, administracions locals.

Per tant, el que hem fet és prendre decisions ràpides, sumar esforços entre els diferents governs i destinar recursos per minimitzar els efectes d'aquesta excepcional situació, preveient també els riscos futurs.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la pujada de l'impost sobre el valor afegit i la lluita contra la morositat (tram. 317-00343/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ahir a Madrid es van produir dues votacions importants, una en el Senat i una en el Congrés. Concretament en la del Senat, es va aprovar una proposta a partir de la qual, per majoria, s'intenta aturar la pujada de l'IVA de cara al proper semestre, i en el Congrés es va aprovar una proposició de llei, que crec que és de

gran transcendència en el terreny econòmic, que és la lluita contra la morositat, i concretament per escurçar els terminis de pagament tant de les administracions com de les empreses entre elles.

Són dos temes que realment crec que són molt importants en aquest terreny econòmic, que és un terreny d'enorme preocupació en aquest moment i a més a més transversalment en el conjunt de la societat: el primer, perquè apujar impostos, ho hem dit moltes vegades, en plena situació de dificultats econòmiques, no porta enlloc, vaja, sí que porta, porta a retardar la recuperació econòmica, i el segon, el tema de la morositat, perquè el que es pretén és que l'Estat espanyol i en aquest cas també Catalunya passin a ser països, diguem-ne, normals europeus, on les administracions paguen ràpid i les empreses, entre elles, també paguen de pressa. I aquesta és una mica la finalitat d'aquestes dues propostes.

A Madrid ahir aquestes votacions es van aprovar, tot i que li he de dir que el tripartit, doncs, havia dit que no sempre a Catalunya; sempre que havíem intentat aprovar coses similars a Catalunya la resposta va ser que no. Ahir finalment a Madrid es va aprovar. I li he de dir que dintre de les forces polítiques del tripartit, doncs, n'hi va haver unes que hi van votar a favor, conjuntament amb nosaltres i altres formacions, i d'altres, la seva, que es van quedar sols votant que no.

Per tant, la pregunta que li faig és si vostè pensa rectificar i fer que el tripartit se sumi també a la iniciativa de Convergència i Unió i el Partit Popular sobre l'IVA i la morositat, perquè finalment hi hagi una majoria important de Catalunya en la línia d'aquests objectius.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè treu a col·lació un debat que tot just fa un parell de setmanes que vàrem celebrar aquí. I respecte al tema de l'IVA, vostè sap que el que s'ha aprovat és una recomanació que no és vinculant cap al Govern –és una recomanació no vinculant per al Govern i vostè ho sap. Perquè allà on es va plantejar en el seu moment, els que defensaven, com vostè, aquesta posició no la van guanyar quan es van discutir els pressupostos. Per tant, nosaltres el que som és coherents, crec, cadascú amb les seves posicions, amb les posicions quan es va votar aquest tema de veritat a finals de desembre al Congrés dels Diputats.

I pel que fa referència a la morositat, també es va discutir aquí. I jo m'alegro que al Congrés dels Diputats la comissió corresponent, doncs, hagi avançat en la línia que tot just vàrem votar aquí. Vostès el que passa... I, per tant, jo celebro, no?, que per una àmplia majoria aquestes mesures que pretenen reduir la morositat, que s'han d'aplicar de manera progressiva..., per cert, no trenta dies i demà, com vostè va proposar aquí, en el debat –com vostè va proposar en el debat. De manera progressiva. Miri, aplicant el que va aprovar la comissió, quan entri en vigor, que serà després de l'estiu, les administracions hauran de pagar a cinquanta-cinc dies,

perquè això dels trenta dies és en el 2013. Vostès a Madrid van demostrar una flexibilitat a l'hora de negociar que aquí, que són oposició, no la van voler mantenir. Aquesta és la situació veritable. Per tant, mirin qui té contradiccions, perquè potser són vostès a casa seva.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarro

Senyor president, hi ha una realitat que vostè no pot amagar i és que vostès es van quedar sols, el Partit Socialista sol votant en contra de la morositat i de l'IVA. I aquest és el tema que hi ha. Sols –sols–, es van quedar sols. Jo només li dic una cosa, escolti'm, perquè no es tracta d'organitzar ara una picabaralla aquí que no té cap sentit. Jo només li dic una cosa: encara hi són a temps –encara hi són a temps–, perquè més val tard que mai. I, per tant, pugin al carro de la majoria d'aquest Parlament, de tots els altres partits que diuen no apujar l'IVA i lluitar contra la morositat i escurçar terminis i no es quedaran tan sols com a Partit Socialista, que em sembla que és una manera eficaç no només de sumar majories, sinó de defensar els interessos de Catalunya.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies. A vostè o li falla la memòria o pretén enredar-nos. Les propostes de vostès aquí van ser derrotades, la de l'IVA i la de la morositat. La de l'IVA, que va ser derrotada al desembre, perquè el que hi ha ara és una recomanació del Senat, que té els efectes que té, vostè ja ho sap.

I, pel que fa referència a la morositat, vostès van presentar una proposta aquí i a Madrid n'han negociat una altra, que és més possibilista, més progressiva. I per això també les formacions polítiques del Govern allà hi hem donat suport. (*Remor de veus.*) Però allà vostès van... (*Remor de veus.*) Sí senyor... Repassi la intervenció del portaveu socialista, el senyor la Rosa, diputat per Lleida, precisament favorable a l'acord que ahir va prendre la comissió... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...perquè no era el d'aquí. Vostès pretenen enredar; allà mostren la cara amable –i acabo–, aquí el que pretenen exclusivament és enredar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i no negociar. Aquí no hi ha negociació. Aquesta és la veritat, senyor Mas.

El president

La següent pregunta... (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

Pregunta

al Govern sobre el seguiment i el control de l'expedient de regulació d'ocupació de Nissan (tram. 310-00403/08)

La següent pregunta, en aquest cas al Govern i en nom del Grup Mixt, la formula la il·lustre senyora Carmen de Rivera. (*Pausa.*) Senyora diputada, sí, pot intervenir.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí, gràcies, senyor president. Buenas tardes, señora *consellera*, la pregunta que le hacemos esta tarde versa sobre el expediente de regulación de empleo aprobado el mes de julio pasado de 698 trabajadores de la empresa Nissan. Concretamente queríamos que la *consellera* Serna informase sobre qué seguimiento se ha hecho desde el Departament de Treball y sobre los problemas habidos respecto de los trabajadores incluidos en la lista de afectados, sobre las denuncias por discriminación sindical y las horas extras que viene efectuando esta empresa, que han sido ampliamente denunciadas tanto por el comité de empresa como los trabajadores que constituyen la Plataforma de Despidos Nissan.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula la honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern ha enfocat tota la seva activitat per canviar la situació que teníem fa quinze mesos: una empresa que no tenia pla industrial i una empresa que volia acomiadar més de 1.300 treballadors. En aquest moment l'empresa té un pla industrial, que s'està seguint, i té un seguit de productes nous que s'estan fent gràcies a l'acció de govern.

I, per altra banda, de les hores extres, aquest Govern el que ha fet és mediació entre les parts, s'ha retirat l'últim ERO de suspensió de contractes i es treballa amb tota la normalitat en l'empresa Nissan.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, *consellera*, por su respuesta. Y yo le quería decir que, respecto de la plantilla, antes del 2009, el número de trabajadores en Nissan era de 4.200. En la actual plantilla son 2.800 trabajadores. Pero respecto al expediente y a la política que se ha seguido desde el Departament de Treball de seguimiento y control –porque no olvidemos que hay 698 trabajadores en la calle–, es que se plantean dudas sobre la necesidad de

ese expediente, del número tan elevado de trabajadores que se puso en la calle, ya que en estos momentos –y lo sabemos nosotros y nos preguntamos si lo sabe el Departament de Treball–..., es que se están trayendo trabajadores de Ávila a trabajar a la planta de Barcelona y se está forzando un turno los sábados para hacer horas extras. Y, lo que es más grave, que se ha firmado de alguna manera..., la lista de trabajadores afectados se firmó en blanco y esto ha dado lugar a sentencias de nulidad dictadas en el juzgado de lo social por discriminación sindical. Para entendernos: que si no estás afiliado a ciertos sindicatos, te ponen en el expediente porque la lista de alguna manera se hizo sin la aceptación concreta de nombres y no atendiendo...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Rivera i Pla

...a los criterios.

Por todo ello, *consellera*, le instamos a que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Rivera i Pla

...controlen por favor más los expedientes y su seguimiento.

Gracias.

El president

Senyora consellera...

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, respecte al que li preocupa que treballin treballadors d'un altre centre de treball de l'empresa Nissan a la Zona Franca, al centre de treball de Zona Franca, li he de dir que en aquests moments té tot l'acord de totes les forces sindicals, fruit de les dues mediacions que es van fer entre l'empresa i la representació sindical. El 4 de febrer es va signar un acord.

El que vostè deia de la política de seguiment d'aquest expedient de regulació d'ocupació. Li hem de dir: el seguim.

El tema d'incloure o no unes llistes en l'expedient de regulació d'ocupació, com vostè sap, senyora diputada, no és obligatori. El que sí que és obligatori és que es determinin quins són els criteris d'afectació i si l'empresa ho ha fet malament afortunadament tenim una jurisdicció social que està revisant aquesta afectació indeguda o no de les llistes.

Miri, el que ens preocupa a nosaltres i en el qual estem treballant és càrrega productiva, 45.000 unitats d'un nou model que abans no es feia. I, segon, garantir que cent cinquanta i dos-cents treballadors que tenen expectatives de tornar a l'empresa, de reingrés a l'empresa, es pugui fer al més aviat possible. Aquesta és la voluntat

del Govern i continuarem treballant amb totes les empreses en aquesta via, amb les empreses del sector de l'automoció i amb totes les empreses subministradores i amb totes les empreses que necessitin suport d'aquest Govern. Ho hem fet i només li dic que compari la situació que teníem fa quinze mesos al sector de l'automoció i totes les accions portades per aquest Govern per canviar absolutament la situació que en aquests moments té aquest sector, que és molt important en ocupació i en PIB al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la construcció de la variant de la carretera N-260 al pas per Gerri de la Sal (tram. 310-00407/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Conseller Nadal, hi ha un conflicte a Gerri de la Sal; vostè ho sap, vostè hi passa sovint. Pancartes al balcons, negre sobre blanc de llençol: «Variant amb entrada nord, ja. Salvem el Compte.»

Què succeeix? Després de quinze anys de gestions al Pallars Sobirà per superar el coll d'ampolla, la travessia angosta del poble de les Salines i el monestir benedictí, la gent no volen el túnel variant? De cap de les maneres. L'Ajuntament de Baix Pallars, l'Associació de Veïns El Pedrís, la gent de Gerri, Peramea, Bretui, Montcortès, Cortscastell, Pujol, Balestui, Sellui i Ancs estan desconcertats, estan carregats de raó i ningú no els escolta.

La variant que ha licitat el Ministeri de Foment condemna aquests pobles a no disposar d'accés nord; tan sols s'hi podrà accedir per l'entrada procedent de la Pobra de Segur. Aquest fet arruïna econòmicament i demogràficament Gerri de la Sal, els pobles del Pla de Corts i la Vall d'Ancs.

Senyor conseller, què n'opina, de tot això? Vostè voldria que al seu poble li fessin una variant que comportés que l'ambulància d'urgències i els Bombers arribessin vuit minuts tard per sempre més? Vostè està d'acord que Gerri de la Sal passi de ser d'un coll d'ampolla a un cul-de-sac?

El president

L'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo vull més que ningú o igual que tots els veïns de Gerri de la Sal que aquesta variant es faci com abans millor. Vostè sap

que el ministeri la va licitar el 18 de desembre de 2009 per 45 milions d'euros. I vostè sap que en la resolució que ha fet el Ministeri de Foment a l'hora d'aprovar els estudis informatius i el projecte ha llegit, escoltat i contestat en el mateix expedient les alegacions de tots els veïns que vostè esmenta, que recull les que pot i que no recull les que no pot. Ara, així i tot, com que a mi m'agradaria que, sobretot per als vehicles que vénen de Sort, és a dir, del nord cap al sud, poguessin entrar directament a la carretera de la Pobleta o poguessin entrar directament pel nord a Gerri de la Sal, farem un intent d'última hora per veure si això es pot corregir. Però no serà fàcil.

El president

Senyor diputat, té la paraula

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor conseller. Agraït pel to i per la voluntat. De totes maneres, vostè, senyor conseller, no pot pas permetre que el Ministeri de Foment actuï al Pallars o a Catalunya com si fos el seu *rancho*. Tot això té un cert regust de conflicte del tercer carril del túnel de Viella. Recorda la ministra Álvarez? Un enginyer de camins de la Diputació de Lleida –tan sols n'hi ha un– va convèncer un tarter d'enginyers que poblen el Ministerio de Fomento, al Paseo de la Castellana, a Madrid, i es va resoldre la problemàtica.

Conseller, Madrid retalla les inversions de Foment a Catalunya i quan hi inverteix –és el cas de Gerri de la Sal, 54 milions d'euros comptant els impostos– ho fa contra el territori i, en aquest cas, contra Gerri de la Sal, poble al qual escapcen un futur turístic merescut pel seu notable patrimoni. Què hem de fer, conseller Nadal? Hem de tornar a demanar a l'enginyer de la Diputació de Lleida que viatgi a Madrid amb l'AVE? O tal vegada vostè, com a representant del Govern, com ha dit –i de-mano que sigui així, conseller Nadal–, ha de fer-se ressò de l'opinió de l'Ajuntament de Baix Pallars i dels seus pobles per fer formar el Ministeri de Foment?

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Miri, el que hem de fer és no enganyar la gent sobretot, no fer demagògia i intentar trobar solucions positives. Vostè, senyor diputat –diputat-alcalde en aquest cas, mai tan ben dit–, sap perfectament que el projecte alternatiu que ha presentat l'ajuntament i que intenta una solució té una frase peculiar del seu autor, que diu: «Donades les condicions, molt restrictives, de l'espai en aquest punt, he de dir que se m'haurien de permetre algunes llicències com a projectista.» És a dir que la flexibilitat que demana el projectista entra en contradicció amb les mesures de traçat, de seguretat, i amb les característiques que ha de tenir aquesta carretera. I, per tant, separem els problemes.

El nucli del Compte són dos cases, dos habitants empadronats, una deshabitada, i l'altra amb alguns creixements probablement no emparats en cap llicència d'obres. Per tant, el problema del nucli del Compte probablement és el més aparatós, però el menys significatiu. I, en canvi, és més important el problema de l'accessibilitat amb relació, venint del nord, a aquestes carreteres secundàries, però molt importants pel seu contingut turístic.

Si és possible, intentarem que es pugui fer, però vostè sap millor que jo que estem parlant de passar per aquí.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...estem parlant de passar per aquí. I vostè sap, perquè és geòleg, a part d'alcalde i diputat...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...és molt més complicat del que algú es pensa i del que algú explica.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'augment de l'impost sobre el valor afegit (tram. 310-00408/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor conseller, quina és l'opinió del Govern sobre l'augment de l'IVA el proper 1 de juliol?

El president

L'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

Senyor diputat, jo crec que m'he llegit atentament l'Estatut, estic segur que vostè també, i que s'equivoca de parlament, ni aquest Parlament té competències normatives sobre l'IVA, ni aquest Govern, per tant, ha pogut prendre cap decisió en aquest sentit. Li recordo que estem en la sessió de control del Govern, i jo espero que vostè es prengui seriosament el joc de les institucions. Aquí no venim a fer de tertulians. Tot i així, espero que ara tingui l'ocasió de fonamentar més en la

lògica de les nostres institucions, de les regles del joc de les nostres institucions el seu comentari per tal de jo poder-li fer avinent quin és el capteniment del Govern de la Generalitat.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor conseller. Li he demanat no què faria vostè respecte a l'IVA, ja ens ho pensem, sinó quina era l'opinió que a vostè li mereixia aquest increment de l'1 de juliol. I per què li demano exactament quina és la seva opinió? Doncs, curt i ras, perquè l'hem sentit manta vegades, senyor conseller Castells, explicar que vostè està en contra de l'increment a 1 de juliol de l'IVA. L'hem sentit tantes vegades, que ens ha semblat oportú donar-li una oportunitat, com no, perquè vostè s'expressi precisament al Parlament. No és que li demanem exactament què farà vostè, sinó quina és l'opinió del Govern i en particular la seva.

Abans el president del nostre grup parlamentari parlava d'unes votacions ahir, al Congrés i al Senat, que veiem amb esperança. Però recollim l'opinió pràcticament unànime, més enllà de la seva, de la societat civil a Catalunya i a Espanya respecte de l'increment d'aquest impost. No coneixem, en l'excepció de l'economista Recarte, ni un sol tècnic, ni un sol economista, per cert, ni un premi Nobel d'aquests que vostè va rebre atentament fa ben poques hores, que plantegin la possibilitat i la necessitat de l'increment de l'IVA. Més enllà, hem sentit la Comissió Europea advertir el Govern espanyol sobre el fracàs que significarà per a la recuperació de l'economia espanyola l'increment de l'IVA. Més enllà encara, jo vaig arribar a sentir el president Montilla en una ocasió, que va dir solemnement «en època de crisi probablement no convé l'increment d'impostos». Així mateix. Paraules assenyades, les del president Montilla, les seves, les dels economistes, les dels premis Nobel, i les d'un seguit de persones que els adverteixen: «Prendrem mal!»

Bé, quan vam tenir l'oportunitat de preparar la reunió passada amb els agents socials, no en vaig trobar ni un, ni patronal ni sindicats, que no estigués a favor de justament de plantejar la necessitat que aquest IVA no s'augmenti en data 1 de juliol.

Pregunta: Seria tan descabellat, seria un despropòsit tan gran que ens poguéssim posar tots d'acord perquè aquest IVA no s'incrementi?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Seria tan difícil que tanquéssim files tots els grups parlamentaris i tots els agents socials per demanar...

El president

Senyor diputat. Senyor Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo president..., senzillament que aquest IVA s'ajorni la seva pujada i es combatin els efectes negatius de la pujada?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Ens agradaria conèixer la seva opinió, senyor conseller?

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor diputat. Jo he escoltat la meva opinió en la seva boca. Vostès estan opinant sobre la meva opinió i invocant la meva opinió, mai la meva opinió havia estat tant una opinió d'autoritat respecte a aquesta matèria. És veritat, l'han utilitzat una mica esbiaixadament, m'ho ha d'acceptar, vostè.

Sap què passa, que des del Parlament de Catalunya hem de tractar d'ajudar a fixar opinió, a fixar projecte, projecte d'allò que convé al conjunt del país. No utilitzar el Parlament de Catalunya per tal de tirar-nos els trastos pel cap en qüestions en les quals, escolti'm, està simplificant problemes complexos. És convenient reduir el dèficit públic? Sí. I vostè m'ho acceptarà i ho accepta tothom. És convenient també fer el possible per sortir com abans millor de la recessió? Sí. I és complicat, és veritat, reduir el dèficit i, a la vegada, lluitar contra la recessió. I aquest és el problema amb què ens trobem! I és el problema que es troba la ministra i el Govern de l'Estat, i és un problema complex que no es pot simplificar. I, per tant, el que hem de fer és intentar reduir el dèficit, sabent que probablement la reducció del dèficit és contraindicada per tal de sostenir l'activitat econòmica en aquest moment, que és el que diuen els premis Nobel, i tenen raó, perquè retirar els estímuls fiscals abans d'hora, i és evident que pujar els impostos va en contra de mantenir estímuls fiscals, pot tenir un efecte contraproductiu. I aquesta és la complexitat, i per això el que s'ha de fer és trobar mesures i aplicar-les en el temps, que a la vegada que permetin reduir el dèficit, que suposo que vostè, un liberal de pro, comparteix, que hem de reduir el dèficit, ens ajudi a lluitar a contra la recessió.

I si vostè mira, de tots els impostos en els quals hi ha un cert marge, l'IVA és probablement el més apropiat...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...perquè el tenim baix, i perquè estem en un any –ara acabo, senyor president– en què tindrem encara una inflació molt i molt baixa.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la igualtat en les empreses
(tram. 310-00404/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, president. Consellera Serna, aquestes darreres setmanes hem reflexionat especialment sobre igualtat d'oportunitats i sobre els drets de les dones. De nou hem posat de relleu que el 50 per cent de la població no gaudeix d'igualtat real. No obstant, com altra cara de la moneda, hem compartit els guanys que entre tots i totes hem aconseguit en l'àmbit dels drets, el protagonisme de les dones a l'educació i a la formació, tenim les dones més ben formades de la història d'aquest país; la presència en augment de les dones en la política i també en el món laboral i en el món empresarial. Un cert orgull de país, però certament no n'hi ha prou.

El nostre grup considera que igualtat és compartir, considerem que cal un compromís cert perquè dones i homes comparteixin a parts iguals la feina, les responsabilitats familiars, les responsabilitats polítiques i cíviques, el compromís i la recompensa, compartir i compartir-ho tot.

Considerem que cal una acció transformadora i belligerant cap a aquells que consideren que podem acceptar aquesta injustícia per qüestions culturals i de costum. Creiem que per avançar per la igualtat calen dues qüestions. En primer lloc, impuls polític. En segon lloc, capacitat d'incidir en la nostra societat cap a aquest canvi que es diu igualtat real. Ens sembla especialment oportú recordar-ho en aquests moments, fer-ho quan estem vivint en una crisi econòmica i de valors que no hauria de suposar cap pas enrere de les polítiques públiques d'igualtat. Ens sembla oportú dir ben clar que aquesta societat no pot perdre el talent femení, puix que va en detriment de la cohesió social i la competitivitat.

En definitiva, nosaltres diem: «Més igualtat d'oportunitats, major competitivitat; més igualtat i més beneficis per a la globalitat de la societat, per al futur i per a l'economia del país.» Consellera, l'encadenat d'accions de la seva conselleria a favor de la igualtat en el treball ha estat clar i continuat al llarg de tota la legislatura. No obstant, nosaltres creiem que en aquest moment històric, aquest encadenat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Arcarons i Oferil

...s'ha de consolidar –acabo–, esdevenir potent i comptar amb l'esforç i amb el compromís de tots els sectors.

Us volem preguntar, com voleu consolidar aquest impuls polític?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, com vostè diu, aquest Govern hem pres un compromís importat per impulsar la igualtat d'oportunitats entre homes i dones en el mercat de treball, tots els dies de l'any, tots els anys, ahir, avui i demà. I el compromís dels governs de progrés per la igualtat vénen fins i tot abans de la Llei orgànica per a la igualtat efectiva d'homes i dones del 2007. I la crisi, senyora diputada, senyors diputats, no és una excusa, sinó el contrari, ens reafirma en la necessitat que el nou model de competitivitat s'haurà de fer necessàriament amb les dones i el seu talent.

Som un govern pioner en la promoció, la igualtat i la lluita contra les discriminacions en el mercat de treball de les dones. Avui encara tenim menys taxa d'atur les dones, però un atur de més llarga durada. Són les dones més formades, però tenim menys salaris per a treballs d'igual valor, menys dones ocupen llocs de càrrecs de decisió, i el Govern treballa per poder reduir totes aquestes discriminacions. Més enllà d'accions formatives i informatives per a més de tres mil empreses, cursos de direcció per a dones, projectes d'emprenedoria per a dones, hem facilitat a moltes empreses que elaborin plans d'igualtat i contractin agents per a la igualtat. Més de 460 empreses que donen ocupació a més de cent mil treballadors i treballadores s'han beneficiat d'aquestes actuacions.

I aquest Govern també treballa per la igualtat, i quan parla d'igualtat parla d'equilibri de temps de treball i temps de vida, perquè la manca de conciliació afecta homes i dones, però a qui discrimina és a les dones. Portem més d'un any treballant amb trenta-tres empreses que ocupen més de 4.300 persones treballadores que se n'han beneficiat. I hem demostrat que el 81 per cent de les empreses diu que hi ha més productivitat, que s'ha reduït un 20 per cent l'absentisme, i que aquesta nova organització del temps ha beneficiat el 84 per cent de les empreses.

Aquest Govern vol treballar i continuarà treballant amb tota la seva energia per la igualtat d'oportunitats. Aquesta crisi encara ens dona moltes més raons per continuar treballant per la igualtat d'oportunitats de les dones, qualsevol reforma de canvi de model i de la sortida d'aquesta crisi que ens preocupa i ens ocupa no es pot fer sense el 50 per cent de la societat que representem les dones.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a paliar les pèrdues provocades per la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 310-00405/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'illustríssim senyor Alfons Quera. Té la paraula.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, en la nevada de certa intensitat que va caure a les comarques de Girona el passat 8 de març, vàrem patir la destrucció completa, en tan sols unes hores, de centenars de línies d'alta, mitjana, i baixa tensió. Molts municipis vàrem estar molts de dies sense llum i, conseqüentment, calefacció, telèfon, aigua. Les cambres de comerç, en una primera valoració que van fer, estimen que un total de 22.000 empreses s'han vist afectades per la manca de subministrament, que han causat pèrdues per més de 100 milions d'euros. Els que vivim al nord del país hem estat perjudicats al llarg del temps de la deixadesa del manteniment de les línies i de la falta d'inversió endèmica de l'empresa de distribució Endesa elèctrica. Ho constatava el portaveu de la Delegació de Girona del Col·legi d'Enginyers Industrials, quan manifestava fa uns dies que tot apunta, deia, que les torres no estaven en bon estat de manteniment, perquè a mesura que s'envelleixen, deia, convé renovar-les.

Cent cinquanta alcaldes i alcaldesses hem donat suport a un manifest on demanem, entre altres coses, que les companyies elèctriques assumeixin la responsabilitat que ha comportat la manca de subministrament elèctric durant tants dies i les conseqüències que se'n deriven. I és important aquest punt, perquè no ha nevat prou per parlar de catàstrofe. Ha fallat senzillament el sistema elèctric, les subestacions i les xarxes de mitjana i baixa tensió.

Per altra banda, els diferents sectors econòmics afectats han expressat la seva preocupació davant una possible declaració de zona catastròfica, que en cas que s'acceptés invalidaria les reclamacions contra la companyia per causa major.

Conseller, ens consta que des del dilluns de la nevada el departament ha estat en contacte permanent amb els sectors afectats de la zona i que el divendres dia 12 vàreu anar, conseller, al territori per mantenir diverses trobades amb representants del món turístic, empresarial...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Quera i Carré

...i comercial. I és per tot això que li formulem la següent pregunta: quines mesures té previstes el departament per paliar les pèrdues del temporal de neu en àmbits que afecten la seva conselleria?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Efectivament, com vostè ha dit, per la part de l'àmbit de turisme, comerç i indústria ens vam posar en contacte amb les patronals afectades des del primer moment, des de la Secretaria de Comerç i Turisme, des de la Direcció General de Turisme, parlant amb tots els ajuntaments i les patronals afectades, i com a departament tutor o mentor de les cambres de comerç ens vam reunir amb elles –Cambra de Girona, Cambra de Palamós, Cambra de Sant Feliu de Guíxols–, per vehicular una mica les seves demandes amb relació a la possible reclamació davant de les companyies per danys i perjudicis.

En aquest sentit, com es va fer en una altra ocasió, les cambres de comerç s'han ofert per assessorar les empreses afectades en el seu procés de reclamació. En aquest sentit, les cambres tenen un punt d'assessorament per tal que aquestes empreses afectades puguin presentar aquestes reclamacions. I, en tot cas, és evident que hi ha per un cantó el paper o la reclamació davant de la companyia d'assegurança; se n'enviarà còpia a les respectives cambres de comerç perquè aquestes en facin un seguiment, i també les empreses que vulguin presentar directament la reclamació ho podran fer-ho a través de les cambres. En tot cas, hi ha el formulari que poden despenjar de la web de les cambres de comerç.

Al marge d'això, òbviament, estem treballant des de sempre i, per tant, hi continuarem en el sentit que la campanya de Setmana Santa no ha de ser afectada..., ja la normalitat ha tornat, la campanya de turisme no ha de ser afectada per aquestes nevades. I estem treballant amb tota la gent del sector turístic de la Costa Brava –ja hi treballàvem– per posar en marxa el Pla estratègic del turisme de la Costa Brava; treballar per presentar en el marc dels programes estatals, com els qualifica..., per un pla propi per a la Costa Brava, i continuem amb una tasca que és l'estructural, que és la que serveix per, evidentment, dinamitzar el turisme, que és continuar amb les certificacions de turisme familiar, turisme esportiu, d'estacions nàutiques, i posar en valor tot el turisme cultural, com el que properament significarà la inauguració del camí de Sant Pere de Rodes - Sant Jaume, passant per Montserrat.

En tot cas, aquests són temes estructurals. El sector ha presentat també una demanda per la possibilitat que Endesa faci front...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...a les despeses d'una campanya d'imatge, i això ho farem arribar, òbviament, aquesta demanda de les cambres de comerç, a la companyia.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la gestió i el funcionament dels serveis de protecció civil després de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 310-00402/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Interior, han passat ja quinze dies del temporal de neu que ens va portar el caos a una part important de Catalunya, i en aquest moment que el país, doncs, comença a recuperar la normalitat és lògic que comencem a pensar com abordem el futur i com intentem resoldre tots aquells problemes que se'ns han generat de cara al futur. Però nosaltres també creiem que hem d'esmerçar una mica de temps a parlar de com han funcionat els mecanismes de prevenció per part del Govern de la Generalitat, i concretament per part del Departament d'Interior. I des d'aquest punt de vista permeti'm que des del Grup Popular el felicitem per la seva actuació.

I el felicitem perquè vostès, els responsables del Departament d'Interior, han atribuït responsabilitats, doncs, miri, als meteoròlegs, per una suposada manca de previsió; a França, pel col·lapse a la frontera; a les elèctriques, per l'apagada; als ciutadans, perquè es van quedar tancats en el transport públic; als nens i nenes, perquè van voler anar a l'escola; als pares dels nens i nenes, perquè van voler anar a buscar els fills a l'escola...

Clar, després que tot el món sigui responsable menys els responsables del Departament d'Interior, ens agradaria saber quin és el parer del Govern respecte als mecanismes de prevenció adoptats.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en dos minuts i mig no li puc fer un balanç global de la gestió de Protecció Civil. He de dir-li que en aquest sentit tres consellers —el conseller Nadal, el conseller Castells i jo mateix— hem demanat comparèixer en aquest Parlament i que em sap greu que, tot i que estava convocada per demà passat la meua compareixença, s'ha anul·lat perquè a algun grup de l'oposició no li ha semblat correcte l'explicació urgent, perquè, si no, demà passat hauríem tingut l'explicació en la comissió de règim interior.

Què és el que hem fet des del punt de vista de Protecció Civil? (*Remor de veus.*) Fonamentalment, treballar en tres àmbits: en l'àmbit del preavís i de l'avís de la incidència, en l'àmbit de la resposta a l'emergència i en l'àmbit de la normalitat...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

I, miri, en vint-i-quatre hores o en trenta hores, una part importantíssima de la incidència estava normalitzada. De la xarxa viària hi havia només..., des de la xarxa viària bàsica hi havia un problema, que era la Jonquera, i precisament perquè les autoritats franceses havien tancat un carril. Vam fer una gestió amb el Ministeri de l'Interior, i es va obrir. I des del punt de vista de la xarxa ferroviària només hi havien dues incidències: la línia Vilassar-Mataró per l'onatge i la línia Portbou-Girona pel tema de la tensió.

Teníem un problema, un problema importantíssim, que era la xarxa elèctrica. Vostè sap perfectament, perquè ho ha dit el president i ho ha dit el conseller d'Economia, que hi ha obert un expedient d'informació que pot donar lloc a un expedient sancionador.

Que hem fet coses insuficients i millorables? Segur. Fonamentalment dues: la necessitat de millorar la comunicació i la informació, especialment des del punt de vista —algun alcalde m'ho deia ahir— de la densitat de la informació, dels continguts de la informació, i una altra, de revisar els protocols per tal que l'operatiu sigui més àgil i més eficaç. Però, hi insisteixo, tot això, he demanat una compareixença per explicar-ho en detall i perquè vostès puguin opinar.

El president

El senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, honorable conseller. De totes maneres, jo li havia demanat pels mecanismes de prevenció. Les conseqüències que va portar el temporal les hem conegudes. Miri, entre d'altres, 180 carreteres afectades per la neu, 34 de tallades, 166.000 alumnes sense classe, 600 rutes de bus escolar suspeses, cotxes atrapats, d'altres abandonats, serveis d'autobús, tramvia i rodalies i de trens, ferrocarrils, aturats, 700 persones tancades a trens, hospitals aïllats...

Ens dona la impressió —ens dona la impressió— que mecanismes de prevenció i la prevenció per part del Govern no han acabat de funcionar: els sindicats denunciaven que els parcs de bombers entraven en alerta o cridaven l'alerta a les 12:30 del dilluns dia 8, quan ja estava nevant en una part important del país; fins i tot que vehicles dels Mossos d'Esquadra no tenien l'equipament amb cadenes adequat i suficient per poder atendre...; el director general de protecció Civil estava tancat en un tren; el conseller estava a Mallorca; el senyor Boada, el secretari general del departament, a la

una demanava que no es truqués al 112. Creiem que aquesta és una prova de la manca de previsió del seu departament, honorable conseller.

I per acabar li voldríem preguntar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...què més ha de passar, què més ha de passar perquè vostè, honorable conseller, i el president de la Generalitat s'adonin que aquesta responsabilitat...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

...que se li ha assignat a vostè li va gran.

Gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Vostè està fent molta demagògia. Li diré: el senyor Mora, el director de Protecció Civil, a quarts de vuit estava en el seu despatx presidint el comitè tècnic; ell i el senyor Boada. Van quedar atrapats en un tren..., va quedar atrapat no per la neu, sinó per una avaria del tren, i va sortir a les sis del matí, i a dos quarts de cinc de la tarda el consell assessor va ser presidit per mi mateix. Per tant, hi ha hagut absolutament presència dels dirigents i dels directius de Protecció Civil.

Des del punt de vista del preavís, miri, des del divendres es va fer preavís, el dissabte es va fer preavís, el diumenge fins i tot per TV3 va sortir, el dilluns al matí molts mitjans de comunicació ho col·locaven en portada, i es van enviar faxes, correus electrònics i SMS a consells comarcals, ajuntaments, empreses de serveis, ACESA...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

I simplement dir-li, perquè és molt important, que cap hospital va quedar aïllat, senyor diputat.

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels objectius de la Plataforma d'Acció de Beijing en polítiques de gènere (tram. 310-00406/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Honorable consellera, fa tot just dues setmanes es va celebrar la reunió de la Comissió de les Nacions Unides sobre la situació jurídica i social de les dones, on vaig tenir la oportunitat d'assistir, conjuntament també amb una delegació del Consell Nacional de Dones de Catalunya, i evidentment amb representants del Govern i vostè mateixa. Una comissió que revisava i feia balanç de la implementació dels objectius de Beijing.

Aquesta conferència del 95, sota el lema «Mirar el món amb ulls de dona», va marcar un abans i un després en les polítiques de gènere, i també ha marcat l'acció d'aquest Govern. Però malauradament, quinze anys després, queda molt camí per recórrer i massa objectius per complir, especialment veient la situació de les dones arreu del món.

Ahir precisament, les representants del consell que van comparèixer a la Comissió de Dones van mostrar preocupacions que des del nostre grup parlamentari compartim. Les que vam ser allà vam poder constatar que hi ha hagut passos enrere en els discursos i en els continguts. Els estats i governs posen massa accent en els progressos, amb una manca d'autocrítica, i perden així també la capacitat transformadora de les polítiques. La feminització de la pobresa, la violència vers les dones, l'oblitz en les polítiques de desenvolupament dels drets sexuals i reproductius, les desigualtats de les dones en el mercat de treball, són qüestions que encara són molt presents i alarmants per caure en l'autocomplaença. Però, a més a més, en el context actual de crisis múltiples, la crisi alimentària, econòmica, energètica, i també la invisible crisi de la cura de les persones, s'estan posant en risc també els avenços aconseguits.

Des de casa nostra hem fet molta feina; per això les dones de molts països, i també els governs, podem ser un referent. Però precisament aquesta situació ens obliga a ser més exigents. Tenim una responsabilitat des de Catalunya, cal fer més i més ràpidament, perquè la difícil situació de moltes dones ens fa d'esperonar a liderar una transformació que encara està pendent. I cal fer-ho des del conjunt del Govern. La transversalitat s'ha de visualitzar des de l'ICD, és veritat, però cal anar més enllà en la responsabilitat de totes les àrees; més enllà, com per exemple amb pressupostos en perspectiva de gènere, a impulsar decididament la coeducació, avançar en un model productiu que posi en valor la cura dels treballs reproductius. També per avançar des de Catalunya per un sistema públic que garanteixi els recursos efectivament per accedir de forma gratuïta i universal i garantir els drets sexuals i reproductius de les dones.

Per això, consellera...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ortiz Castellví

...ens agradaria saber quina és l'agenda del departament i del Govern per tal de donar impuls a les polítiques de dones.

El president

Té la paraula la honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'avenç de la situació de les dones no es pot fer d'una manera aïllada des dels països. És per això que calia analitzar el que ha passat i cal analitzar el que ha passat en aquestos primers quinze dies de març en el marc de la cinquanta-quatre sessió de la Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona, de la seu de les Nacions Unides, a Nova York. En aquesta reunió es van revisar els objectius establerts l'any 95, fa quinze anys –fa quinze anys–, en el marc de la IV Conferència Mundial de Nacions Unides sobre les Dones, i es van avaluar i definir quins són els objectius i les àrees estratègiques que cal continuar treballant, que cal continuar avançant per millorar la situació de les dones en els propers anys.

Si recordem la cimera que va tindre lloc fa quinze anys, es van aprovar una declaració i una plataforma d'acció, que aquesta declaració i aquesta plataforma d'accions comportaven o ens animaven a potenciar i a promoure i a fer la promoció de les dones en tots els àmbits, i crec que van suposar per primera vegada que la comunitat internacional disposés d'una agenda per la igualtat d'oportunitats entre dones i homes i un conjunt d'accions concretes pels governs, per les comunitats internacionals i per les ONG que es comprometien a realitzar.

El Govern de la Generalitat, conjuntament amb les representants del Consell Nacional de les Dones, que és un òrgan consultiu de l'Institut Català de les Dones, també de Fecafamm, vam participar en el fòrum de les ONG, i també en totes les reunions que s'activaven des de l'agenda dels estats. Es va presentar un document, aquest document «Cap a la plena ciutadania de les dones», a on s'exposava que Catalunya disposa de polítiques per a les dones compromeses amb els termes que es van determinar l'any 95 a Beijing, i especialment pel que fa a les polítiques de transversalitat i al foment de la participació de les entitats de dones en el conjunt d'aquestes polítiques.

Jo vull posar en valor que aquestes dones representaven 345 entitats de dones de Catalunya que participen, totes elles, activament en el desenvolupament de les polítiques del Govern de la Generalitat.

És precisament des d'aquesta participació activa de les dones a Catalunya que de manera conjunta amb el Govern...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...de la Generalitat –sí, ja acabo, senyor president–, nosaltres vam acceptar i vam renovar aquest compromís respecte a mirar amb ulls...

El president

Honorable consellera!

La consellera de Justícia

...mirar el món amb els ulls de dona, que era el lema de la quarta conferència.

El president

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de marques comunitàries.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de marques comunitàries (tram. 270-00010/08)

Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, em proposo intervenir per defensar la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de marques comunitàries. La proposta és molt simple: en definitiva, el que es pretén és que s'atribueixin a un dels jutjats mercantils de Barcelona i a una de les seccions de l'Audiència Provincial de Barcelona les competències per conèixer en primera i segona instància i d'una manera exclusiva tots els litigis i recursos que promoguin a l'empara del que estableix la normativa europea sobre la marca, els dibuixos i els models comunitaris. A aquests efectes, el jutjat de secció determinat es denominaria «jutjat» i «tribunal marca comunitària de Catalunya», respectivament.

De fet, això ve perquè fins l'any 2003 tots els litigis en aquest sentit es substanciaven a Barcelona i a l'Audiència Provincial. A partir de l'any 2003, i a conseqüència de la Llei concursal, el que es va fer és crear un sol tribunal de marca comunitària, i aquest tribunal va tenir la seva seu a Alacant.

Si seguim una mica la història d'aquesta proposta, els vull recordar que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar el 5 de febrer del 2008 una proposta

de resolució en aquest sentit davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, proposta a la qual els tres grups que donen suport al Govern van presentar una esmena; una esmena en el qual, en lloc d'implementar o crear un jutjat i una secció, es deia que «s'atribuís» a un jutjat mercantil i a una secció de l'audiència aquesta competència. Aquesta esmena va ser acceptada, i es va aprovar una resolució, publicada el 18 de setembre del 2008.

A continuació, el 24 de febrer del 2009, va haver-hi el control de compliment per part del Govern; control de compliment que es limitava a comunicar al Parlament que «no se sap en quina data concreta» el Departament de Justícia havia comunicat al Govern de l'Estat, a través del Ministeri de Justícia, la seva voluntat d'impulsar durant la present legislatura la modificació normativa per atribuir a un dels jutjats mercantils de Barcelona i a una de les seccions de l'Audiència Provincial les competències per conèixer en primera i en segona instància «tots els litigis i recursos que promoguin a l'empara del que estableix la normativa europea sobre la marca, els dibuixos i els models comunitaris». També deia que havia manifestat al Ministeri de Justícia, amb motiu de la tramitació del Projecte de Llei orgànica per a la reforma concursal, la seva preocupació per l'atribució a Alacant d'aquestes competències. I, en definitiva, proposava al ministeri la modificació de la llei que, deia, s'estava tramitant –parlem del 18 de febrer del 2009– per tal de preveure la constitució de jutjats i tribunals de marca comunitària en l'àmbit territorial de Catalunya.

Bé, el calendari, com els he dit, va començar amb la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió el 5 de febrer del 2008, amb l'esmena dels grups que donen suport al Govern l'11 de març del 2008, amb la resolució publicada el 18 de setembre del 2008 i amb el control de compliment del 24 de febrer del 2009. Ha passat, per tant, un any. I en aquest any el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va preparar, va elaborar aquesta proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, i avui, un any després, se substancia.

Ens sorprèn l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern, ja que en seu de comissió de justícia es va acceptar l'esmena i es va aprovar, jo diria que per unanimitat, o com a mínim pels grups que donen suport al Govern i pel grup que havia presentat la proposta de resolució. No entenem l'esmena a la totalitat, i entenem que alguna explicació molt clara ha de tenir quan els mateixos grups demanaven que s'atribuís realment aquesta competència a un jutjat i a una secció de l'Audiència de Barcelona.

Per tant, esperaré a saber les raons per les quals s'ha presentat aquesta esmena a la totalitat, i en un segon torn donaré la meua opinió respecte a la presentació d'aquesta esmena. Jo crec que és important que aquest projecte, aquesta proposta, es tiri endavant, ja que, en definitiva, és Catalunya, de totes les comunitats autònomes, la que més assumptes d'aquest tipus té i en què fins l'any 2003 era competent. No té gaire sentit, quan la normativa europea preveu la possibilitat no que es creï un sol òrgan a nivell de tot l'Estat, sinó que se'n

puguin crear més d'un, no té sentit que Catalunya no pugui tenir, com tenia fins l'any 2003, un jutjat i una secció de l'audiència que pugui ser competent en aquestes matèries. Per tant, ho deixo aquí, per escoltar amb molt interès els motius, les raons que han donat els tres grups que donen suport al Govern per presentar aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Lúcia Santos. *(La Sra. Santos i Arnau intervé sense fer ús del micròfon.)* D'acord; em comunica que parla en nom també dels tres grups. *(Pausa.)* D'acord, gràcies, senyora Santos. Endavant.

La Sra. Santos i Arnau

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable diputada, doncs, amb molt de gust li donaré les raons que crec que justifiquen la nostra posició. Surto aquí en nom dels tres grups que donem suport al Govern, doncs, per defensar l'esmena a la totalitat que hem presentat i, per tant, per mantenir el rebuig a la proposta que fa el Grup de Convergència i Unió.

Miri, deixant de banda que la seva proposta segurament afecta més la Llei de demarcació i planta que no pas la Llei orgànica del poder judicial, i que la matèria de demarcació i planta correspon bàsicament als governs –de fet, l'Estatut remarca encara més aquesta..., diguem-ne, aquesta condició, i la competència també o la participació del Govern de la Generalitat–, cal dir que el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya participa en la comissió institucional creada per a la determinació i estudi de la nova Llei de demarcació i planta. Una llei que respon a la necessitat que l'organització judicial s'adapti a les necessitats geogràfiques i a les situacions *reals* –ho subratllo– de la societat. I d'això es tracta, i a la llum d'això, justament de tenir en compte aquestes situacions reals de la societat, a la llum d'això ho argumentaré.

Però deixi'm fer una primera consideració que per si sola, al meu entendre, ja en justifica el rebuig. Perquè vostès el que ens proposen és que presentem una proposició de llei a la Mesa del Congrés dels Diputats. Doncs bé, el seu grup, Convergència i Unió, ja va presentar una proposició no de llei al Congrés dels Diputats «para instar al gobierno a impulsar la implantación de órganos jurisdiccionales de marca comunitaria en Barcelona», idèntica en sentit objectiu i tenor a la que avui aquí es presenta, i que va ser rebutjada per la Comissió de Justícia del Congrés en data 7 de juny de 2006. Poc abans, a la setena legislatura del Congrés, és a dir, el 2002, Convergència també va presentar unes esmenes al Projecte de llei de reforma de la llei concursal, també per demanar tribunals de marca a les comunitats autònomes. També va ser rebutjada.

La pregunta, doncs, seria quin paper –no se si dir-ne «galdós»– volen fer jugar al Parlament de Catalunya portant aquesta proposta, clarament rebutjada diverses vegades, al Congrés dels Diputats, i per què. És que hi ha un canvi de circumstàncies substancial o no tant, però un canvi de circumstàncies, en aquests tres anys i mig, que puguin fer pensar en un canvi de criteri? Doncs, entenem que no.

Mirin, vostès justifiquen la seva proposta bàsicament amb tres arguments. Primer, que el Reglament de la Unió Europea sobre marca comunitària, tot i la dicció molt restrictiva de l'article 91, no obliga a establir una única seu. Segon motiu amb relació a això, que la sola raó d'establir els tribunals de marca amb jurisdicció a tot Espanya a Alacant no té res o més fonament que el fet que allí està situada o hi ha la seu de l'Oficina d'Harmonització del Mercat Interior, l'OAMI. Ni el nom de la cosa, «harmonització», ni la situació dels tribunals són banals per a l'opció adoptada. Perquè la l'OAMI té jurisdicció en tot el territori de la Unió Europea i té competència exclusiva per conèixer les accions de nul·litat i caducitat d'una marca europea. I vostès hi afegeixen un altre argument, que entenc que segurament deu ser el seu argument força, i és que justifiquen la necessitat en una possible..., diguem-ne, la necessitat de diversificar i de tenir seus també a Catalunya, en el fet que es pot produir un greu perjudici als particulars i empreses que amb seu a Catalunya hagin de litigar amb relació a marca comunitària.

Doncs bé, és cert que la dicció del Reglament de marca comunitària no exclou la possibilitat de més d'un tribunal, efectivament. Però també és cert que la formulació que fa l'article 91 és fortament restrictiva i que els termes del reglament deixen ben clara la voluntat del legislador comunitari que siguin els mínims possibles, els indispensables, els tribunals que s'estableixin per tal de protegir la marca comunitària, i fer-ho a través d'òrgans de la màxima especialització i que garanteixin la màxima unitat de criteri, la doctrina més uniforme per a una millor seguretat jurídica.

I això ho han entès així la majoria d'estats de la Unió. És cert que Alemanya, que Portugal, que Itàlia, en tenen diversos; però són els únics tres estats que tenen més d'un tribunal amb dues instàncies. La resta, la resta d'estats de la Unió, tenen un sol tribunal amb dues instàncies: Bèlgica, Txèquia, Dinamarca, Estònia, Grècia, Espanya, França, Gran Bretanya i Irlanda del Nord –dues illes–, Irlanda, Lituània, Letònia, Luxemburg, Finlàndia, Malta, Holanda, Àustria, Polònia, Eslovènia. Diguem-ne, la resta de països, tots tenen un sol tribunal, una sola seu amb dues instàncies.

Pel que fa als perjudicis per a les persones i per a les empreses, no ho sabem veure, no ho sabem veure enlloc. Quina és la realitat social i jurídica que ho pugui justificar? Per començar, estem parlant sols de tribunals de marca comunitària –sols de tribunals de marca comunitària–, perquè a les marques espanyoles la competència continua residenciada en els tribunals de primera instància de la ciutat seu, en aquest cas, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Són, doncs, dos sistemes que coexisteixen, i, per tant, amb relació a

la marca espanyola la competència la tenim en primera instància a Barcelona.

Però quin és l'abast del perjudici, quan estem parlant no de pobres o indefensos justiciables o litigants, sinó d'empreses i persones que actuen en defensa d'una marca, de la seva marca comunitària, normalment a través de despatxos especialitzats, habituats a desplaçar-se i litigar allà on convingui? De què parlem, doncs?

Però és que, a més, de quin volum de litigiositat parlem?, quants casos?, quina quantitat d'afers? Doncs, bé, del 2004 al 2009 han entrat als tribunals de marca comunitària, és a dir, els situats a Alacant, 253 casos en total, en cinc anys, 253 casos; una ràtio de 50,6 assumptes per any o de 4,2 casos per mes.

Per cert, vostès tampoc acompanyen..., és cert que no tenen l'obligació de fer-ho, però vostès ni tan sols fan un plantejament, ni es plantegen el cost d'una operació com aquesta per una litigiositat tan migrada. És cert que demanar no costa res, o potser sí. Doncs, amb això crec que els arguments de la nostra part han quedat exposats, confio que de manera prou clara.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora Santos, de veritat que no entenc els seus arguments, perquè per mi cauen pel seu propi pes amb la votació a favor de vostè en la Comissió de Justícia. O en aquell moment vostès estaven enganyant-nos o en aquell moment vostès estaven donant llargues al tema dient: «Això no passarà», i ara queden molt bé defensant que a Catalunya..., perquè a més van fer una esmena que deia: «No, que no es creï un jutjat, que s'atribueixi a un jutjat.» Jo els vaig dir: «D'acord», perquè en definitiva és un tema que afecta més els jutjats mercantils i com que a Catalunya tenim molts jutjats mercantils, no hi havia problema. Per tant, no entenc les explicacions ara per dir que no estan d'acord que es tiri endavant aquesta proposta.

Vostè m'ha recordat que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid va presentar el 2006 una proposició no de llei, rebutjada; va presentar esmenes a la Llei concursal del 2002, rebutjades, però això no vol dir un paper galdós, això vol dir defensar les competències de Catalunya, això vol dir que no és que hi hagi hagut un canvi substancial, va haver-hi un canvi: el 2003 aquestes competències van passar a Alacant, per decisió d'un govern en aquell moment.

El reglament comunitari no diu en cap cas que sigui un sol tribunal, diu que sigui un nombre limitat de tribunals. En aquell moment jo vaig estar en la discussió a Madrid, en el ministeri, i per això li ho puc dir en primera persona; la preocupació enorme d'aquell ministre en aquell moment era: «Oh, és que totes les comunitats

ho demanaran», que és sempre la resposta que dona Madrid quan la Generalitat de Catalunya demana una nova competència: «Oh, és que totes les comunitats ho voldran.»

Bé, doncs, si ho volen totes les comunitats, passa alguna cosa? La realitat és que cap altra comunitat autònoma ho ha demanat, i que és factible i és possible. No s'ha volgut donar. Jo crec que no es tracta de si han entrat 253 assumptes, és igual, amb això em dona vostè una altra raó: no dona tantíssima feina. Per tant, si a Catalunya d'aquests 253 en toquen el 40 per cent, més o menys, segur que els jutjats mercantils, que ara estan reforçats, podran perfectament portar-los a terme. I per tant és un tema que no només volen les empreses, els comerços, l'economia de Catalunya, els despatxos d'advocats..., també els jutges, perquè consideren que és un tema prou important perquè es pugui continuar portant des de Catalunya.

El cost efectiu és molt petit, eh?, perquè si s'adjudica a un jutjat mercantil i a una secció de l'Audiència de Barcelona, que em sembla que és la secció quinzena, els cost és el mateix que tenen ara. Per tant, es podria haver acompanyat d'una memòria econòmica, però hi hauria dit això: cost efectiu, zero. Per tant, aquest no seria el problema.

A mi el que em sorprèn, sincerament, senyora Santos, és que en una data determinada, que és el 6 de maig de 2009 i el 5 de febrer del 2008, vostès ho aproven en la Comissió de Justícia; se suposa que estan d'acord que es demani i s'insti el Govern de l'Estat. La consellera insta..., no sé com entén ella la instància aquesta, perquè, de fet, l'únic que fa és una carta per comunicar la importància que seria per a Catalunya mantenir les competències aquí; per tant, ella ho diu, i en el control de compliment diu clarament la importància que té la indústria i el comerç a Catalunya i la tradició jurídica en aquesta matèria, per tant ella mateixa ho diu, ella mateixa diu que la mateixa audiència provincial compta amb la secció quinzena especialitzada en matèria de marques i patents, i que, per tant, seria molt important que Catalunya recuperés aquestes competències.

Jo entenc que el problema el tenen vostès, que un dia diuen «sí» i un altre dia diuen «no», o que aquí a Catalunya diuen «sí» i a Madrid els vint-i-cinc diputats queden amagadets dintre dels altres diputats del PSOE. Sincerament, no entenc..., bé, la seva postura sí que l'entenc, no entenc la postura del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ni la postura del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, perquè ells també van aprovar aquesta proposta de resolució, van estar d'acord a reclamar aquestes competències i resulta que avui aquí firmen l'esmena a la totalitat. I jo em permeto pensar que no saben ben bé el que signaven, perquè, sincerament, si en una comissió de justícia s'aprova per unanimitat, com és que avui presenten una esmena a la totalitat, recordant-nos que nosaltres ja ho hem presentat tres vegades; tres, quatre i deu vegades si és necessari, senyora Santos, perquè si algun dia, que crec factible i aviat, tornem al Govern de la Generalitat, li asseguro que l'any següent tenim tribunal de marques comunitàries a Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí; gràcies, president. Breument; breument perquè creiem que pràcticament el debat està clar. No correspon al nostre grup parlamentari fer la defensa de la proposta de resolució, sinó posicionar-nos envers aquesta.

Avancem que creiem encertada la proposta del Grup de Convergència i Unió. Creiem que és encertada tant des de la vessant jurídica com des de la vessant que afecta l'activitat econòmica i empresarial. I a aquests dos termes ens referirem més endavant.

Però creiem important situar el context. El Consell de la Unió Europea, mitjançant dos reglaments, que no cal citar, ja han estat citats, promou un desenvolupament harmoniós de les activitats econòmiques en el si de la comunitat i una expansió contínua i equilibrada d'un mercat que ofereix condicions anàlogues a les existents en els mercats nacionals, a fi d'evitar obstacles a la lliure circulació de mercaderies i a la lliure prestació de serveis.

No obstant això, el dret comunitari no substitueix ni vol substituir els drets de marques dels estats membres, ja que efectivament no és justificable obligar les empreses o els particulars que registrin les seves marques com a marques comunitàries, els seus signes distintius, per aquelles empreses que no desitgin una protecció en aquest nivell o a escala comunitària de les seves marques, també coneguts com a actius intangibles.

En aquesta línia, s'estableixen als diferents estats els tribunals de marques comunitàries, essent potestativa dels estats la designació dels tribunals de primera i segona instància, i designant, l'Estat espanyol, que aquests tribunals tindrien les seves seus en cada tribunal superior de justícia de cada comunitat, en primera instància, i, en segona, davant de l'audiència provincial on pertanyi la capital de la comunitat. En el nostre cas, a Barcelona, com així va ser fins a l'any 2003.

És a partir del Reglament número 12/2003, del Consell de la Unió Europea, d'11 de desembre de 2002, on s'atribueix als jutjats mercantils la competència per a dirimir els litigis relatius a marca comunitària, i s'aprofita a l'Estat espanyol la reforma de la Llei orgànica del poder judicial per designar els jutjats mercantils i l'Audiència Provincial d'Alacant com a tribunals exclusius de marques comunitàries. I tot a raó de la Llei orgànica 8/2003, de 9 de juliol, per a la reforma de la Llei concursal, on s'aprofita i es modifica aquest apartat de la Llei orgànica del poder judicial.

Aquesta atribució, certament, no és gratuïta, ja que Alacant és la seu de l'OAMI, del Registre de marques, dibuixos i models comunitaris, dels signes distintius, OAMI, que va obrir les seues portes l'any 1996 als ciutadans i a les empreses d'àmbit europeu que volguessin fer efectiu el registre en àmbit, ho repetim, comunitari, el registre.

Allí es dirimeixen les impugnacions o les nullitats, però no els litigis –però no els litigis. I aquesta és una diferència, il·lustre diputada senyora Santos, important i que s'ha de remarcar: Alacant té la seu de l'OAMI, o sigui, de l'oficina de registres de marca comunitària o de signes distintius, i aquest fet és important. L'atribució de la competència, creiem que no va ser fruit de l'atzar, evidentment, sinó que responia al fet que en la mateixa localitat estava ubicada, ho repetim, l'OAMI, i que és l'òrgan competent de promoció i administració de les marques, dibuixos i models en l'àmbit de la Unió Europea.

El fet que en la mateixa localitat hi estiguessin ubicats els jutjats competents i l'oficina administrativa esmentada es va justificar en aquells moments per raons d'eficàcia, fàcil comunicació entre els òrgans i el coneixement i identificació d'un únic òrgan judicial competent en aquesta matèria per als professionals implicats, especialment procuradors, advocats i agents de la propietat industrial.

Discrepo profundament, senyora Santos, discrepo profundament que hi ha grandíssims despatxos especialitzats en aquests temes; discrepo profundament. I també lamento que ho posi com un exemple. Escolti'm, si el peix gran es menja el *chiquitín*, el *chiquitín* desapareix. I si aquesta és la seua línia de pensament, bé, en aquests aspectes, doncs, jo, senyora Santos, discrepo profundament. Si hi ha grans despatxos especialitzats, jo li puc garantir que n'hi ha de petits que també ho estan i que ho volen continuar estant –i que ho volen continuar estant.

Ara bé, la pràctica professional és una altra cosa –és una altra cosa–, i és aquí on volem posar l'accent, ja que les lleis estan per resoldre i solucionar els problemes als ciutadans i no per crear-ne de nous. A les grans multinacionals que tenen aquests grans despatxos, potser no, però hi ha molta petita marca que té registre comunitari, senyora Santos, molta marca, petita marca, d'empreses nacionals, catalanes, estatals, que tenen registre comunitari. Qui no surt a fora avui no sobreviu. En això crec que estarà d'acord amb mi.

I és cert que la pràctica –la pràctica– ha donat lloc a una saturació, en primer lloc, dels jutjats mercantils d'Alacant, i a la pràctica ha donat lloc a forçar a unes despeses extraordinàries les petites i mitjanes marques per defensar els seus interessos, perquè no és el mateix per una empresa de Lleida, de Barcelona, de Tarragona haver d'anar a dirimir un litigi a Alacant que fer-ho a la seu de Barcelona. I no és el mateix per una empresa de Lugo, tampoc és el mateix. Per la gran multinacional, potser sí, senyora Santos, aquí hi puc estar d'acord, però per la petita i mitjana empresa això és un problema, és un problema afegit, una despesa afegida.

I en aquest context –en aquest context– entenem el sentit de la proposta de Convergència i Unió, i per això la recolzarem.

Allò que volia la llei orgànica, que era simplificar i dotar d'eficàcia, no s'ha assolit; això és una realitat. I la possibilitat que existeixin més jutjats que els corresponents a la província d'Alacant que coneguim de les pre-

tensions en matèria de marques comunitàries pot ser una solució òptima per descongestionar aquell i facilitar, ho repeteixo, als justiciables, a la petita, a la mitjana, a la gran empresa o a la persona física –física–, l'accés a resoldre els seus litigis.

Cal afegir, també s'ha dit, que la normativa comunitària utilitza l'expressió «designar en el seu territori un nombre tan limitat com fos possible de tribunals nacionals de primera i segona instància», la qual cosa obre la porta al fet que, a més a més dels jutjats d'Alacant, n'hi hagi d'altres arreu de l'Estat espanyol i especialment a Catalunya, a on els litigis són molt més importants, si més no en nombre, que a la resta de l'Estat.

Són motius, tots aquests, que faran que nosaltres donem suport, ho repeteixo, a la proposta de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Señores diputados, he asistido a este magnífico debate entre la señora De Gispert, la señora Santos y el señor Montanya con gran interés. Yo no estuve en todos estos antecedentes, en todas estas resoluciones que se votaron, pero sí entiendo, por una parte, el motivo y la motivación expresada por la señora De Gispert, y, en su contestación, también, y en su apoyo, el señor Montanya, porque a mi también me ha sido trasladado por parte de la comisión del colegio de abogados de marcas que precisamente ellos, todos los abogados de Barcelona, catalanes, están interesados en que aquí se pudiera abrir un juzgado.

¿Por qué? Pues por lo mismo que han dicho mis compañeros diputados, por el número de asuntos que se llevan, por el número de empresas que hay aquí también interesadas en esto. Coincido en que no son los grandes despachos. Precisamente en derecho de marcas hay muchos pequeños despachos y medianos que están especializados en esto. Precisamente han sido abogados de despachos pequeños con los que yo he hablado, y que representan a marcas.

Sin embargo... Bueno, y por último, entiendo un argumento definitivo, que ha dado la señora De Gispert, que es el acercamiento de la justicia al justiciable.

Pero, no obstante, también he escuchado atentamente lo que ha dicho la señora Santos, y yo entiendo un motivo importante, que es, o sea, el que no haya una dispersión de juzgados que suponga una dispersión jurisprudencial, y esa es precisamente la doctrina que apoya, se apoya desde el Parlamento Europeo.

Entonces, por todo ello, y que yo tengo que tomar esta decisión, va a ser, entiendo los puntos expuestos magníficamente por todos los diputados que lo han hecho, que Ciudadanos en este punto concreto se va a abstener.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Avisarem per a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 70 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpellació

al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques (tram. 300-00270/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

(Pausa llarga.)

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, senyor conseller, interpel·lem avui el Govern per conèixer quin és el seu capteniment pel que fa a la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques a Catalunya.

Quin és el motiu pel qual presentem avui aquesta interpellació? És evident; se n'ha parlat a bastament ja en aquesta sessió d'avui, plenària, i tot fa referència a la recent catàstrofe viscuda a Girona –no m'invento jo la paraula, l'han fet servir també diputats del seu propi grup en aquesta sessió, durant el dia d'avui.

Les nevades del dia 8 de març, previstes pel Servei Meteorològic de Catalunya, van provocar una autèntica catàstrofe. No m'hi referiré molt, m'interessa més que entrem en allò que fa referència a les seves responsabilitats, com a màxim responsable del Govern de Catalunya en matèria precisament energètica, però tots sabem el que ha tocat viure a Catalunya, però especialment a Girona, en el territori, pel que fa a les carreteres, els camins, els pobles –abans el diputat Santi Rodríguez ens ho recordava numèricament–, els serveis, la població, l'economia, les empreses, etcètera.

Hem viscut autènticament un cúmul de despropòsits per manca de previsió, deficient informació, reconegut per tothom, inclús pel mateix Govern: serveis d'emergència i protecció civil col·lapsats, descoordinació en

el pla d'actuació, manca de resposta i de suport, i els ciutadans han viscut un abandonament per part del Govern i un sentiment d'indignació per tots ells.

Això sí, hi ha hagut una actuació exemplar, la dels ciutadans i els ajuntaments gironins, que han respost i han reaccionat perquè saben que o depèn d'ells o no se'n sortiran, perquè el Govern no els ajudarà pas.

Cal dir que totes les mirades han estat fixades, des del primer dia, des del primer moment, en el conseller Saura, Departament d'Interior. Òbviament això és lògic, perquè les nevades provoquen un primer efecte. De totes maneres, ja hi estem acostumats; hem viscut de tot darrerament, en aquesta legislatura: qüestions d'ordre, gestions mal fetes de catàstrofes similars, ventades, sequeres, aiguats, focs, etcètera, una rere l'altre, ara les nevades, però sempre amb el mateix rerefons: no assumir mai cap responsabilitat.

Però la pitjor part ha vingut després, ha vingut quan s'ha produït la interrupció del subministrament elèctric i l'angoixant lentitud a assolir la plena recuperació del servei, que a hores d'ara encara no està del tot restituint.

Per això interpel·lem avui el conseller d'Economia, perquè en aquesta segona part de la catàstrofe s'ha guanyat a pols el títol honorífic de conseller absent. Senyor conseller, l'hem trobat a faltar a Girona. (*Remor de veus.*) Han vingut molts companys del seu Govern, però vostè ha donat una mica l'esquena als gironins. Fins i tot el senyor Boada...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor diputat. Si us plau... (Pausa.) Gràcies, gràcies. Pot seguir, senyor Millo; perdoni.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Fins i tot, deia, el senyor Boada li ho va haver de recordar, li va treure la pols de les orelles i la hi va posar al seu lloc, no? Per un moment vaig pensar que el senyor secretari general d'Interior l'hauria volgut interpellar, ell personalment, oblidant que està al Govern –no és pas diputat, oi?–, però això ja ho fem nosaltres, per això estem els del Grup Parlamentari Popular.

Dues coses abans de començar a situar la interpellació. En primer lloc, vull deixar clar que l'objectiu d'aquesta interpellació no és determinar responsabilitats de l'empresa subministradora. Això ja ho farà el Govern, és la seva feina, ha obert el corresponent expedient, veurem les conseqüències i esperarem després a veure quins són els resultats.

Vull tractar aquesta crisi des del punt de vista polític. Podem estar d'acord que es tracta d'una situació excepcional, però volem parlar, realment, de quin ha estat el paper del Govern de la Generalitat en la gestió d'aquesta segona part de la crisi, perquè entenem que cal assumir responsabilitats dels fets, sobretot per guanyar credibilitat com a govern, si és que encara n'hi queda alguna, però també com a país, perquè no ens podem resignar a acceptar, com passa normalment a Catalunya, que mai ningú no assumeix cap responsabilitat, i això

és el que fa aquest Govern des que governa. No és bo ni per a l'activitat del seu Govern ni per a la democràcia. És un tema important.

I en segon lloc, tot i acceptar l'excepcionalitat de la situació viscuda, això no treu que el Govern hagi de complir amb les seves obligacions. I és d'això que volem parlar. No s'hi val a desviar l'atenció i tirar pilotes fora, senyor conseller. I això és el que fan constantment des del Govern.

També els ho hem explicat abans, en la sessió de control. A vostè li sembla correcte, senyor conseller, que tot el que se li acut dir al president Montilla al senyor Zapatero és que necessitem més traspassos també en aquesta matèria per poder solucionar i evitar situacions com aquesta? Ja està? És tot el que pot dir el president de Catalunya? Amb això queda tot resolt i solucionat? Altra vegada l'excusa del problema competencial?

Li recordo que el president Maragall ja li va enviar al ministre d'Indústria Montilla l'any 2006 una carta per dir-li quina era la situació i que Catalunya, especialment Girona, no podia subsistir amb la deficient xarxa elèctrica que tenia; any 2006, president Maragall, carta adreçada al ministre d'Indústria Montilla. Posteriorment, el director general, l'any 2008, li va recordar al president Montilla que les coses continuaven igual. I el 2010 estem on estem.

No faré referència als aspectes del marc legislatiu, perquè també hi ha fet referència el president del nostre grup parlamentari al president de la Generalitat. Però, tant l'Estatut dels treballadors com la llei de l'Estat que regula aquesta qüestió, com la mateixa llei aprovada en el Parlament de Catalunya, sap perfectament, vostè, senyor conseller, que li donen competències, no tan sols per inspeccionar i sancionar, sinó que li donen competències precisament per donar instruccions a l'empresa distribuïdora sobre la millora de les instal·lacions de distribució, entre altres.

Per tant, aquesta interpellació, senyor conseller, la vull situar en tres àmbits, amb tres perspectives. La primera, amb relació a la precària situació de la xarxa a les comarques de Girona; un fet conegut des de fa molts anys, fa més de tretze anys que se'n parla, d'això.

L'actuació del Govern, davant de la precarietat d'aquestes línies elèctriques, quina ha estat? Ja li'n vam parlar en una interpellació feta pel nostre grup parlamentari l'any 2008. Precisament un dels arguments que justifica la necessitat de la interconnexió elèctrica amb França és la precarietat de la xarxa de les comunicacions gironines, en el sentit que es tracta d'una xarxa en antena, sense les redundàncies necessàries per garantir el subministrament elèctric en cas d'una avaria. Se sabia, això. L'abril del 2008, tant responsables de Red Eléctrica com d'Endesa advertien de la situació límit de la xarxa de la zona de la Costa Brava. I aquest mateix grup parlamentari, com li he comentat fa un moment, el va interpel·lar sobre aquest fet. Vostè, el juliol del 2008, aplaçava els problemes fins al 2010, i avui estem al 2010 i ens ha passat el que ens ha passat. Quines han estat les actuacions del Govern per garantir el submi-

nistrament elèctric a les comarques de Girona? Quines han estat?

També ens anunciava vostè en aquell moment, literalment deia: «Estem treballant per fer front a contingències en cas que es produïssin, en contacte amb les companyies, companyia distribuïdora, hi ha alguns plans estudiats, i en aquests moments en marxa per tal de mirar que si passés alguna cosa com aquesta que estic dient ara hi hauria una solució alternativa.» Parlàvem de les situacions viscudes el 2007, no? Doncs bé, conseller, ens agradaria saber quins eren aquests plans? Quines són aquestes actuacions? Què ha passat durant tot aquest temps que a Girona haguem patit el que hem patit?

I una referència a l'alta tensió, també se n'ha parlat avui aquí, però per nosaltres és important, la interconnexió amb França no només ha de resoldre l'intercanvi d'energia sinó fer arribar a les comarques de Girona una línia de quatre-cents volts, quatre-cents mil volts que, junt amb la interconnexió, permetria garantir la redundància de la xarxa i, per tant, garantir el subministrament; evitaria conseqüències tan negatives com les que hem viscut en aquests moments, no?

Conseller, ens agradaria saber quina és la posició del Govern amb relació a aquest tema, i el que és més important, la seva posició, la seva, com a conseller, és la que comparteix tot el Govern? Ho és o no ho és? És a dir, és la seva, és la del Govern o és la d'una part del Govern només.

I el tercer àmbit, el que fa referència precisament a l'actuació del Govern, ja he dit al començament que volíem centrar la interpellació sobre les responsabilitats del Govern en la gestió de l'aspecte competencial elèctric. El juny del 2006 es va crear l'Observatori de la qualitat del subministrament elèctric previst en el Pla d'energia 2006-2015, abans ens n'ha parlat el president Montilla, i, és clar, ens agradaria saber quin és el paper d'aquest Observatori i quin paper ha jugat aquest ens creat pel Govern, com tants altres, en el cas concret de Girona. També la Llei 18/2008 diu que «és obligació de les empreses distribuïdores complir amb les instruccions del seu departament relatives a l'ampliació i millora de la xarxa d'instal·lacions de distribució». Pregunta: què ha passat, senyor conseller, s'ha donat instruccions a les empreses distribuïdores amb relació a la xarxa de les comarques de Girona coneixent com coneixien la seva precarietat? S'han dut a terme aquestes instruccions que ha donat el departament suposadament? Si no s'han donat instruccions, per què el Govern no ha complert amb aquesta potestat que li dóna la llei? També la llei obliga les empreses distribuïdores a presentar al Govern els plans generals d'inversions i els plans anuals d'inversió, que el Govern ha d'aprovar. Això diu la llei que hem aprovat en aquest Parlament.

Volem saber, senyor conseller, si s'han presentat aquests plans. Volem saber si el Govern ha presentat aquests plans, els ha acceptat, els ha aprovat. I volem saber, sobretot, si el Govern els ha aprovat tal com venien o si hi ha presentat esmenes o modificacions, i sobretot, si els ha aprovat tenint en compte que no complien les millores que la xarxa de Girona requeria.

Volem que ens expliqui tot això, fixi's que el to és un to constructiu i positiu, volem saber quina ha estat la funció del Govern fins ara i a partir d'aquí parlem de les responsabilitats. També ens agradaria saber, senyor conseller, si al departament li consta l'existència del Pla d'actuacions davant d'incidències que parla la Llei 18/2008, de qualitat del subministrament elèctric, si aquest pla s'actualitza cada any o no, i, finalment, si el departament n'ha presentat esmenes o modificacions, o ha donat per bons els plans presentats per part de les empreses distribuïdores.

Vull insistir en la importància que trenquem d'una vegada per totes en aquest país el fet que en aquests moments ja s'ha convertit en normalitat: que mai el Govern és responsable de res. En aquest país passa de tot, abans algú preguntava què més ha de passar, espero que ja no passi res més perquè només ens falta, pràcticament, l'huracà o el terratrèmol –espero que no. Hem viscut de tot, però el que és sempre coincident és que el Govern mai té cap responsabilitat sobre res. És molt important que sapiguem si és així o no és així...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...el Govern ha fer el que havia de fer amb relació a les companyies sí o no? I si no és així, per què ha passat el que ha passat?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Te la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances senyor Antoni castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, és un honor tenir l'ocasió de poder parlar amb vostè d'aquesta qüestió, té una ocasió de parlar-ne aquí al Parlament, que és on toca fer-ho.

Miri, vostè diu: «Visca el to!» Home, el to vol dir que el to o la manera d'expressar-se, que no s'ha dedicat a insultar, no s'ha dedicat a xisclar, no s'ha dedicat a tirar coets o posar petards. No, home, és veritat. Ara, a vostè li sembla que és un to civilitzat i constructiu: «Hem viscut un cúmul de despropòsits per culpa de la falta de previsió.» Si vostè no sap que va haver-hi una nevada com no n'hi ha hagut en cinquanta anys, i unes condicions atmosfèriques absolutament excepcionals! No, no se n'ha assabentat. O sigui, tot el que ha passat aquí és per culpa de la imprevisió del Govern, de les companyies, no; ja ho ha dit vostè, les companyies, pobres, no tenen cap responsabilitat. O sigui, ni condicions atmosfèriques, ni companyies: Govern. Doncs, miri, ara en parlem d'això, m'entén? Perquè, miri, quan passa una cosa com aquesta i queden 220.000 abonats sense llum, el dia de la nevada, el dia 8, evidentment, ningú pot dir «estem molt satisfets», però tots hem d'aprendre a ser ponderats i a donar els missatges que corresponen, i evitar agafar i utilitzar una nevada per tal de dir «la

culpa és del Govern». Neva, hi ha una catàstrofe com no ha passat mai, culpa del Govern –culpa del Govern. Home, doncs, no, no és culpa del Govern.

Vostè em diu «conseller absent». Bé, vostè deu dedicar-se també a alimentar aquesta idea, no? Miri, sap què passa? Les prioritats del Govern són les que són i la feina del conseller ha estat guiada per aquestes responsabilitats, que eren u, restablir immediatament el servei, estar segurs que no s'endarreriria ni un dia respecte a les possibilitats que hi havia, és a dir, exigir, assegurar-se que les companyies feien el que havien de fer: tres-cents trenta generadors, grups electrògens –pensi que a Barcelona, en el moment de la gran apagada, en el moment màxim n'hi va haver cent quaranta, més tres-cents mini generadors; 1.380 efectius en el moment en què n'hi havia més. Això és el que havia de fer el Govern, parlar amb els responsables de la companyia per assegurar-se que no es perdia ni un segon i que es feia venir grups electrògens de tot arreu on era possible, de tot Espanya i, quan es van acabar els d'Espanya, de França, per anar al més ràpid possible, i que no es regatejaven esforços perquè hi hagués tots els efectius que feien falta. Això és el que va fer el Govern, és a dir, el conseller responsable. Va comparèixer qui havia de comparèixer, que era el director general quan tocava fer-ho, i aquest conseller quan ha tocat.

I, en segon lloc, segona responsabilitat: depurar responsabilitats, naturalment, i per això el mateix dia de la nevada –el mateix dia de la nevada– es va posar en marxa un expedient informatiu, que és el que calia fer. Perquè, sap què passa? El Govern parla actuant, no fent bullir l'olla, no dient a veure qui la diu més grossa, no explicant «no, és que aquell m'ha dit, perquè l'altra li ha dit, li ha semblat que passava per allà no sé qui i va posar un pal de no sé quines característiques. Ai, sembla que la cosina del seu germà passava per no sé on i tenien pals de més bona qualitat.» No, així no funciona Govern, m'entén? El Govern parla actuant, i espero que vostè estigui d'acord en això, no dedicant-se a anar especulant i anar a veure què passa. I per això hem obert un expedient informatiu.

Escolti'm, la causa de l'emergència, el detonant de l'emergència han estat unes circumstàncies excepcionals, és a dir, la nevada, evidentment que sí. Aquest cúmul de despropòsits que vostè diu que va portar la nevada, m'entén? Doncs, miri, tot aquest cúmul de despropòsits no s'hauria produït sense la nevada. Ara, l'afectació, la magnitud del que ha succeït hauria pogut ser diferent si l'estat de la xarxa, si les instal·lacions haguessin estat en unes altres condicions? Això és el que ha de determinar l'expedient informatiu –és el que ha de determinar l'expedient informatiu– no vostè venint aquí acusant no sé qui. Perquè, naturalment, vostè està donant per descomptat que les companyies elèctriques són culpables, és a dir, que l'estat no era l'adequat. Vostè està donant-ho per suposat, això.

I sap què passa? Que nosaltres hem d'adoptar una actitud que no pot ser ni de complaença, com la que ha adoptat vostè, en part, ni la de linxament, que és la que sembla que també adopta implícitament, tàcitament, perquè si resulta que tot això és conseqüència, del que

sigui, que la xarxa no era l'adequada, i que vostè ho dona per descomptat, quan a més, segon error del seu raonament, no és l'adequada perquè el Govern ha incomplert les seves obligacions en punt a la inspecció i a la garantia dels plans d'inversió. Doncs no, ni una cosa ni l'altra, i això ho direm quan tinguem l'expedient informatiu acabat i ho haguem pogut determinar. Llavors veurem si, punt u, les instal·lacions realment compleixen adequadament les garanties de seguretat donades les condicions atmosfèriques estàndard de la zona, que sap que són les que hi ha d'haver multiplicades per un coeficient de seguretat, primer factor; segon, si les condicions atmosfèriques que es van donar aquell dia superaven aquestes, que són les que estan dins del llindar de seguretat. Són les dues qüestions clau. I vostè no condemni abans de jutjar, no condemni abans que s'hagi produït tot el procés que s'ha de produir, que és el que estan fent, amb una irresponsabilitat digna de millors resultats. Home, ja n'estan obtenint de resultats, perquè aquest és un país que encara sembla que hem de considerar que es produeix una nevada com no es produeix en cinquanta anys i això no té conseqüències. És clar que en té —és clar que en té—, i vostès ho saben. El que hem de veure és si, a més, hi ha responsabilitats d'un altre tipus. I això és el que estem en aquests moments fent, és el que ens toca fer.

Vostè diu: «Mirin, és que vostès no han complert amb les seves obligacions abans.» És clar que les hem complert, durant l'emergència i abans de l'emergència. Nosaltres, a resultes de la gran apagada del 2007, precisament —i vostè ho sap perquè n'hem parlat aquí en aquesta casa—, vam adoptar un conjunt de mesures molt serioses, jo vaig explicar un pla d'actuació ja respecte de les instal·lacions elèctriques el 9 d'abril del 2008 i el mateix any, el 2008, s'aprovava la Llei 18/2008, de 23 de desembre, de garantia i qualitat. Aquesta llei establia un conjunt d'obligacions, sobretot importants en dos punts: plans d'inversió i inspecció i control de la inspecció.

Doncs, miri, li donaré les dades: plans d'inversió, s'estan complint, vol dir examen, obligació de les companyies de presentar el pla d'inversió en unes dates determinades de l'any anterior, cap al mes d'octubre, avaluació per part de l'Administració i correccions, si s'escau, per part de la companyia, i després execució del pla d'inversions. Això, no es preocupi, tindrem temps de parlar-ne amb tot luxe de detall quan fem la compareixença que jo he sol·licitat. I s'està fent, per descomptat que sí, compliment del plans fins al punt que la realització de la inversió està sent superior a la previsió dels mateixos plans d'inversió, els anys 2008, l'any 2007, i ara tenim el de l'any 2009 en curs, curs d'anàlisi, d'avaluació encara, perquè s'ha acabat ara fa quatre dies l'any 2009. I la inversió mitjana per any del període 2004-2009 és de 436,34 milions d'euros, per any, quan en els anys anteriors 2000-2003, la inversió mitjana era de 215,2 milions per any. És a dir, més del doble de la inversió que es feia abans.

O sigui que l'Administració està complint amb l'exigència que es presentin plans d'inversió? Sí. Els analitza? Sí. S'aconsellen correccions? Sí. Es controla si es compleixen? Sí. S'estan realitzant? Sí. A satisfacció?

Fins ara, sí. Ara, ara haurem d'arribar a la conclusió que se n'han de fer més? Escolti'm, doncs, miri, sempre s'aprèn del que succeeix, m'entén?, malament faríem si no aprenguéssim d'una experiència com aquesta.

Segona qüestió: inspeccions. Vam establir també l'obligació que cada tres anys fossin inspeccionats tots els punts de la xarxa, n'hi ha seixanta mil, vol dir vint mil per any, i després l'Administració ha de controlar que s'ha fet aquesta inspecció. S'està fent? S'està fent. Miri, l'any 2008 es van inspeccionar —perquè la inspecció sap vostè, suposo que ho sap, que l'ha de fer la companyia, la inspecció—, se'n van inspeccionar 19.261, de punts, d'aquests 19.000, 4.479, l'any 2008, van ser després reconeguts, revisats, per part de la Direcció General; es va fer un control de la inspecció, és a dir, amb auditories posteriors, per un volum de 1.267 punts concrets, xifra molt elevada, estem parlant de, escolti'm, pràcticament el 5 per cent, 6 per cent del total de punts inspeccionats, que és molt, dels quals es van derivar deficiències, gairebé totes lleus, i gairebé totes, totes corregides. De manera que és clar que s'està seguint, i atentíssimament. Escolti, no és cap mèrit, a veure si m'entén, perquè només faltaria que després de les experiències que hem tingut, aquesta Administració no es prengués aquest tema seriosament. Malgrat això ha succeït el que ha succeït, i no descartem que hi pugui haver suficients motius de negligència, d'irregularitats, d'incidències atribuïbles a les mateixes companyies quan hem obert un expedient informatiu. Quan el tinguem podrem dir el que hàgim de dir. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Un segon, senyor president, acabo...

El vicepresident primer

Senyor conseller, sí, per acabar.

El conseller d'Economia i Finances

No voldria fer-ho sense fer una..., me la guardo per a després, una referència a alguna de les qüestions que s'han parlat amb relació especialment a la interconnexió amb França.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor diputat, el senyor Millo, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. He tingut la impressió, especialment en la primera part de la seva intervenció, que no m'estava contestant a mi. Jo he fet una intervenció em penso que..., a part de no insultar, que no ho faig mai —vostè ja ho sap—, home, puc ser contundent en el contingut, però jo no he insultat en cap moment. Però sobretot el que no he fet és el que vostè m'ha dit que he fet; m'ha dit que jo l'he acusat de no sé quantes coses, i jo li demano que rellegeixi la intervenció que jo he fet —són deu minuts escassos—, i en cap moment l'he acusat de re. Li he fet un munt de preguntes, això sí; li he fet un munt de preguntes, de les quals me n'ha

contestat ben poques. Però acusacions, no n'he fet cap —no n'he fet cap.

Sap què hauria estat el millor que hauria pogut fer quan ha pujat aquí? El primer —el primer—, hauria estat començar demanant disculpes, demanant perdó a tots els ciutadans, especialment als gironins, que han patit durant aquests dies, gairebé quinze dies, més de quinze dies —més de quinze dies, eh?—, la manca de subministrament elèctric, amb tot el que això ha suposat: a persones, famílies, empreses, botigues, etcètera. Això hauria estat bé. Ara, acusacions, jo no n'he fet cap.

El que volem saber i vostè no ens contesta... Perquè vostè és el responsable de la política energètica de Catalunya, i com a tal cal que ens expliqui a tots, almenys a aquests 220.000 ciutadans que han quedat afectats tot aquest temps, què ha passat, per què ha passat això —per què ha passat això. Vostè constantment va cap a un lloc on jo li he dit que la interpellació no era aquesta, no? Vostè tota l'estona ens porta a l'expedient —a l'expedient. I jo pregunto: per què hem d'esperar l'expedient informatiu per saber què hauria d'haver fet el Govern? O sigui, l'expedient informatiu ens dirà què havia d'haver fet el Govern abans? És que jo li estic preguntant què havia hagut de fer el Govern, en funció de les seves competències, per evitar que a Girona la catàstrofe hagués tingut les conseqüències, la dimensió que han tingut les conseqüències. Perquè jo ja ho entenc, que és excepcional. Si li ho he reconegut a la primera intervenció, no cal que m'ho digui després, ja li ho he reconegut. Ara, vostè, amb tanta excepcionalitat que vostè li dona, sap què està fent? Està eximint de responsabilitats la companyia elèctrica. Que li quedi clar, eh? Vostè ho està fent. (*Veus de fons.*) No, no, vostè, vostè ho està fent. Vostè està parlant de la gran excepcionalitat, m'està parlant que això no ha passat en cinquanta anys. No és ben bé així, em sembla, eh? A Girona no és ben bé així. No, no, no: el 86 n'hi va haver una de molt forta, ja. I van caure torres, les mateixes, van caure. A prop de casa meva van caure les mateixes torres, l'any 86, que han caigut ara, les mateixes; les van reposar per unes altres d'iguals.

Ara, la pregunta que jo li faig és: en funció de les competències que vostè té, com a responsable màxim del Govern en aquesta matèria, que li dona l'Estatut, que li dona la llei elèctrica catalana, etcètera, ha donat les instruccions que havia de donar durant aquests anys perquè es fessin les millors en la xarxa a Girona? He preguntat: a Girona s'han fet aquestes millors? Jo he preguntat si... Vostè ha parlat de les inversions en general, dels plans d'inversió en general; no ha concretat. Sí o no? És ben fàcil. Si s'han fet, s'han fet; si no s'han fet, no s'han fet. Si el Govern no les va demanar, no les va demanar. Pot donar instruccions, no ho va fer?, o sí que ho va fer? És això, el que li demanem.

Si vostè diu: «Sí, s'ha fet, i a més a més a satisfacció.» Caram, aleshores vol dir que es va fer molt malament, perquè si «a satisfacció» vol dir que després cau tot i estem quinze dies per recuperar la llum, vol dir que alguna cosa no es va fer bé. Jo demano una mica d'humilitat, reconèixer que alguna cosa poder no s'ha fet bé. O si

s'ha fet tot bé, aleshores no és responsabilitat de ningú; tornarem a estar al país de les meravelles, no? És a dir, aquí mai res és responsabilitat de ningú.

I li he parlat, a més a més, li he preguntat sobre un tema molt concret, no?, el tema de l'observatori. Funciona, aquest observatori? Perquè la informació que jo tinc és que es va constituir i prou, i res més. Aquí anem creant coses, organismes, agències i històries d'aquestes, que després no funcionen per a re. Poder estic equivocant, no?, però si és així, ens ho expliquin.

I després també li he parlat d'una cosa que em sembla que és important, que és el tema de la línia de molt alta tensió. Jo el considero a vostè un defensor d'aquesta infraestructura, que fa tretze anys que se'n parla. I vostès el que fan és donar-ne la culpa als ajuntaments que no estan d'acord amb el traçat, o donar la culpa a no sé qui, etcètera. Escolti, però hi ha una voluntat verdadera del Govern de tirar això endavant? És cert que el consens en el territori és imprescindible; no em surti amb el tema aquest, ja ho sabem això, no?; però clar, un govern que no té consens internament, com li pot anar a exigir consens al territori?, si es trobaran al territori la gent representada en el Govern, en els diferents colors, dient coses diferents. És a dir, es reproduïx en el territori el debat que hi ha dintre del Govern. Home!, no tirin pilotes fora —no tirin pilotes fora. Aquí, en aquests bancs, en aquests moments..., ara no hi són, no?, però hi ha persones que opinen diferent.

És del tot necessari, conseller, que ens expliqui quina és la seva posició sobre la construcció de la MAT, si com a responsable de la política energètica de Catalunya donarà suport i impulsarà la construcció d'aquesta línia, o seguirà callat per no molestar i no enfadar els seus socis de Govern i, per tant, posant per davant dels ciutadans i les necessitats energètiques de Catalunya els interessos partidistes d'alguns. Aquesta és la pregunta, i això és el que volem saber. Ho repeteixo: faig preguntes, no formulo acusacions, perquè no ho faig mai abans de jutjar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... Senyor diputat, no, si jo ja li ho he dit, que vostè no ha insultat. He dit que el contingut de la seva intervenció era un contingut carregat de posicions extremistes, de posicions maximalistes, d'afirmacions sense fonament. I acusacions..., home, acusacions, depèn. Jo no em sento acusat. Ara, la crítica, hi ha un punt en què comporta un grau de donar responsabilitats, digui'n així —digui'n així.

Sí que li he dit que vostè condemnava sense deixar que abans hi hagués el judici. És una metàfora, entén? No hi ha un tribunal que jutja. Però sí que en el tribunal de l'opinió pública estan condemnant sense jutjar; al

Govern, per descomptat, perquè vostè no s'ha atrevit a fer-ho amb la companyia elèctrica. Però, naturalment, hi ha un col·laborador necessari, que es diu, m'entén?, quan vostè acusa el Govern. Vostè diu: «El Govern ha fallat –diguem-ho així– per no haver vigilat l'estat de la xarxa.» Sí, però com que resulta que l'estat de la xarxa és responsabilitat de la companyia, vostè està també responsabilitzant-ne la companyia.

Miri, no em faci dir el que no dic. Si en alguna cosa a mi no em trobarà mai és en l'autocomplaença; em sembla que n'he donat proves més que suficients. Ni d'aquelles coses en què podem treure pit; imagini's quan resulta que hi ha un desastre com 220.000 abonats sense llum. Com vol que jo vagi dient que això és el país de les meravelles, home? Per favor! Ara, si hi ha algú més en aquesta cambra –espero que no– que ho hagi interpretat així, ho deixo clar: no considero que això sigui el país de les meravelles, ni que aquest sigui un d'aquells episodis que vas exhibint en una campanya electoral. L'exhibiran vostès, en tot cas, no? Però no l'exhibirem, segur. No és un d'aquells moments en què un diu: «Ho veus, que bé que han anat les coses?» Evidentment.

Ara vostè diu: «Per què ha passat, això?» Doncs, escolti'm, segur, per la nevada, que és el detonant; això, segur. Ho veu?, per una causa exògena, per tant. A diferència del que va ser l'apagada del 2007, miri què passa, que no era una causa exògena. I a més –i no ho descartem– perquè hi hagi també responsabilitats, problemes amb l'estat de la xarxa; per això hi ha un estudi informatiu. Simplement li dic això. Oi que és senzill, entendre-ho?

Vostè em diu: «Vull que em digui avui per què va passar.» Home, diu: «I no té res a veure amb l'estudi informatiu.» Vaja, deu ser que no ens hem explicat; no sap vostè per què serveix un expedient informatiu, miri. Doncs, serveix precisament per a això, com va succeir l'any 2007. I tractarem també de ser molt diligents a l'hora de fer-ho, m'entén?, com vam fer el 2007, que l'apagada era el 23 de juliol i a finals de setembre, no sé si va ser el primer d'octubre, en teníem ja aclarides les circumstàncies, que van donar lloc que després es fes un expedient sancionador. De manera que aquesta és la situació.

No, no, és clar que li ho he explicat: que tenim els plans d'inversions, que s'estan complint les disposicions normatives a l'efecte, les que vam aprovar en aquesta cambra, les que van ser fruit de la iniciativa d'aquest Govern, en ordre a assegurar que la inversió, és a dir, allò que s'ha de fer de nou, i el manteniment, o sigui, la inspecció de la xarxa, es feien adequadament, cosa que fins llavors no succeïa suficientment. No teníem ni la certesa que aquests seixanta mil punts de la xarxa fossin inspeccionats, ni després en rebíem el resultat, ni hi havia un control de la inspecció suficient. Això és el que hem après dels errors.

I per descomptat que s'havien de fer uns plans d'inversió, i que s'havien de seguir de prop. I jo li puc dir: això s'està fent raonablement bé. Ara, malgrat això, ha succeït el que ha succeït, i per això estem fent un expedient informatiu. I que les coses han millorat? Naturalment

que sí. No es preocupi, tenim una compareixença; allà tindrem ocasió de parlar en detall de tot el que vostè vulgui, amb més estona que ara, naturalment –entre altres, tindrè més estona jo. Però que els plans d'inversió han anat raonablement bé ho diu que el TIEPI, que és l'indicador clau –«Com va, la xarxa? –Miri el TIEPI–», doncs miri, ha passat de 2,55 l'any 2003 a 1 l'any 2009, i a les comarques de Girona, més o menys igual. Els les podria dir totes, però ara, per no perdre temps, doncs, no els les diré, però a totes, més o menys, amb indicadors similars. Bé, aquesta és la realitat. Per què ha estat possible, això? Doncs miri, perquè s'han fet millor les coses des del punt de vista de la xarxa.

I ara em deixarà que acabi. Si d'alguna cosa vostè no em pot... –no li diré «acusar»–, no em pot responsabilitzar és de no haver fet el que hem de fer i dit el que hem de dir amb relació a la MAT. La MAT s'està fent, primera qüestió; val la pena que ho tinguem en compte. Vostè..., sembla com si estiguéssim aquí deliberant: «L'hem de fer, no l'hem de fer...» S'està fent. Aquest Govern, a través dels seus responsables... –la resta és fer bullir l'olla–, els seus responsables, s'ha posat al capdavant d'aquest tema, perquè políticament ho ha de fer. No tenim necessàriament competències administratives. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I per això –acabo, senyor president–, el divendres abans a la gran apagada de Girona, a la seu del departament tenia lloc una reunió, com n'anem fent cada sis mesos, de coordinació per aquesta qüestió entre el Govern de Catalunya –a través del Departament d'Economia i Finances–, Red Eléctrica Española, Endesa i el secretari d'Estat –del Govern de Madrid– d'Energia, per veure com anaven aquests treballs. Miri, el Govern de Catalunya té suficient autoritat i, en aquest cas, capacitat de lideratge per convocar aquestes quatre entitats –empreses, administracions– i veure: «S'està fent el que s'ha de fer?»...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Efectivament. I ara acabo, senyor president –realment, si em permet..., ara sí–, amb relació a la MAT.

Miri, també, no simplifiquem el debat. Amb la MAT hauríem evitat tot el que ha succeït? No. Amb la MAT l'afectació del que ha succeït hauria estat menor? Sí, hauria estat menor; la dimensió, l'afectació i la durada. De manera que el que no pot ser és que ningú tregui la lliçó, després d'aquesta experiència, que la MAT no fa falta. No, no, si per alguna cosa serveix aquesta experiència és per dir: «La MAT fa falta.»

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació

al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 300-00271/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març del 2010, que la presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Parteixo, conseller, de dues consideracions prèvies que informen el tipus d'interpellació que li vull fer. Tot respectant i creient molt interessant la del diputat Millo, jo li faig un altre tipus d'interpellació; crec que vostè ho constatarà.

I què tinc en compte? U, que a vostè li hem demanat compareixença al Parlament perquè parli del Pla estratègic de l'energia en data 4 de desembre del 2009, i l'estem esperant; aquest és un debat, l'estem esperant, és un debat. I vostè ha sol·licitat la compareixença, que es produirà després de Setmana Santa, per fer aquest balanç molt més extens, de la qual ja vostè avui ha fet algun tipus de pinzellades, i nosaltres això ho donem per bo. Li faig, doncs, una interpellació que té en compte aquests dos elements, i es vol centrar en preguntes específiques, que jo demanaria que vostè ens contestés; en la mesura en què pugui, naturalment.

N'estalvio els fets. Tenia una primera pinzellada dels fets, però n'hem parlat tant, i tan a bastament, que ens podem saltar dues pàgines de la interpellació no parlant de fets. Ja estan clars. Vostè a més els ha repetit, i la gravetat dels fets és objectiva, no cal donar-hi tombs. Podríem discutir si aquesta és una nevada extraordinària o és una nevada infreqüent, però això seria un matís; i, per tant, passem directament al que li volem preguntar.

Primer punt: polèmica o política respecte a les revisions. Vostè avui ha donat unes dades aquí que personalment dono per bones, conseller. Però vostè no hauria d'estar sorprès de cap diputat que avui l'interpelli dient: «Conseller, s'han fet adequadament les revisions?» Dit d'una altra manera: les RPR s'han portat fins a la darrera conseqüència? Per què no hauria d'estar sorprès? Doncs, conseller, perquè l'han interpellat des del seu propi Govern. Ho ha d'entendre... (*El conseller d'Economia i Finances intervé sense fer ús del micròfon.*) No, fa així, volent dir: «Home, això és menor.» És menor que des del seu propi Govern l'interpellin posant, semblant..., diu «s'han excusat», però semblant aquest dubte de si veritablement les revisions s'han fet o no!

Però fixi's bé, per no tenir una polèmica vana, buida, vostè dona unes dades i li demanem concretament una cosa, les aporta, si vostè és tan amable, en seu parlamentària. O sigui, no cal que discutim, li donem per bones aquestes dades, però un element: les haurà de portar en seu parlamentària i les haurem de veure, tot

pensant que, indiscutiblement, doncs, deu ser veritat el que vostè ens diu. Però veient com d'insòlit és que l'oposició li hagi de preguntar sobre la política de revisions en funció que és des del seu mateix Govern que li posen el ditet a l'ull.

Segon punt, la política de reposició. És a dir, jo el que vull és una resposta concreta, és el que volen els gironins, a saber: tenim garanties de reposició suficient per a la Setmana Santa que ve i per al proper estiu, sí o no? I amb quines condicions tindrem aquesta reposició? Dit d'una altra manera, que els ciutadans de Girona, gironins i gironines, tinguin la seguretat que no patirem problemes d'aquesta naturalesa en cap cas, perquè no hi hauran condicions meteorològiques tan extremes durant Setmana Santa i durant l'estiu. Aquesta, per a nosaltres, és una qüestió, creiem –creiem– que important, que no resol, compte!, com he sentit dir a alguna companyia, diu: «Tindrem a punt els grups elèctrics.» Bé, d'acord, però això no és per mi parlar de política de reposició com la que s'ha de fer. Vull saber la seva opinió, sense cap mena de... sap, subterfugi, diu: «Escolti'm, sí, o crec que no, o crec que anirem pel bon camí.»

Tercera pregunta concreta: vostè creu que el reglament de l'any 68, que veritablement permet que avui Endesa doni una explicació concreta de per què han de fer el que han fet, mereix ser canviat o no? Pregunta concreta, la tercera: hem de canviar o no aquest reglament i, en la mesura que és un reglament espanyol, podem complementàriament prendre iniciatives a Catalunya per modificar aquest reglament o fer propostes en l'àmbit de l'Estat per modificar seriosament el reglament i que no ens agafi en fals quan es produeixi una situació d'aquestes característiques? La seva opinió.

Quarta pregunta. Llei de garantia del subministrament elèctric. Conseller, vostè pot afirmar, de la manera que m'ha semblat que vostè afirmava, que les inversions programades, amb els plans d'inversions com estaven previstos, s'han realitzat a Catalunya durant l'any 2009? Fixi-s'hi bé, no li demano si les companyies elèctriques han invertit durant tots aquests anys a Catalunya, i si vostès hi estan a sobre, i si vostès hi tenen control; li demano una cosa molt més concreta –i vostè ens haurà de dir sí o no, si vostè és tan amable, és clar: han fet les inversions que vostès tenien previstes i acordades?

Dit d'una altra manera, jo recordo una polèmica –i vostè, a més, hi va ser particularment bel·ligerant– respecte a quant costaria la Llei de garantia de subministrament elèctric a una companyia com Endesa. La companyia va informar que això costaria 3.500 milions d'euros, i vostè va dir: «Home, per Déu, de què estan parlant? Si això ens vindrà a costar finalment entre 700 i 900 milions d'euros, en deu anys.» I nosaltres vam donar per bona aquesta xifra, no era una xifra polèmica.

Pregunta concreta, any 2009, la inversió que correspon entre aquests 70 i 90 milions d'euros s'ha fet o no? Perquè, quan nosaltres preguntem tímidament a les companyies em sembla que no tenim la mateixa resposta que avui ha aventurat aquí d'una manera molt contundent. Fixi's bé el que li dic, no parlem d'inversions generals, no, concretament, d'aquests 700 que finalment resultava

que aplicaven a les companyies per la Llei de garantia de subministrament elèctric, la part que correspon a l'any 2009 s'ha fet, sí o no? I si no s'ha fet, que és el que nosaltres sospitem, les raons per les quals vostè creu que no s'ha fet.

El manteniment, vostè creu que el pla específic..., sisena pregunta, el manteniment de la xarxa de Vic, mitjana i baixa tensió, vostè creu que s'ha fet correctament, sí o no? Dit d'una altra manera, hi ha un pla específic, sí o no, per al manteniment? Nosaltres tenim dubtes seriosos després d'haver parlat no amb els obrers de les companyies que anaven a veure què és el que havia passat i com ho havien d'arreglar, sinó amb gent més significativa que expressa dubtes respecte a aquesta qüestió. Vostè creu que el manteniment s'ha fet, sí o no?

Setena pregunta, vostè creu que és correcte, conseller, que veritablement demanem al Govern espanyol una definició de catàstrofe i això va en contra dels interessos de les empreses gironines, sí o no? Li ho pregunto, si vostè..., si té l'oportunitat d'il·luminar-nos amb la seva resposta. Ens convé que hi hagi una situació d'aquestes característiques? Dit d'una altra manera, conseller. Fixi's que assenyat és tot plegat: convé als gironins i a les gironines, amb relació al tema de les assegurances i al tema de les indemnitzacions, aquesta declaració, sí o no? Expliqui'ns-ho. No es molesti perquè li preguntem, senzillament ens ho explica. Convé o no convé? Quina opinió en té vostè? És a dir, si això, d'alguna manera, pot ajudar o no els gironins a tenir indemnitzacions correctes o no. Si d'alguna manera això pot ajudar la companyia a pagar les indemnitzacions, sí o no. És un problema opinable, i li demano a vostè que ens expliqui quina opinió en té vostè particularment.

I el moll de l'os de la qüestió, vaig sentir l'altre dia, per la meua sorpresa, que el president Montilla feia una avaluació del president Zapatero dient el següent: «He demanat al president Zapatero més competències en aquest àmbit.» Val, interessant. Vostè, senyor Castells, que alguna influència deu tenir sobre el president Montilla sobre aquestes qüestions, ens pot dir quines competències han demanat de més? Vostè que és un home que marca la política energètica d'aquest país, com no pot ser d'una altra manera, i que em consta que el president Montilla li presta a vostè molta atenció, ens pot dir quines competències li han demanat vostès al president Zapatero perquè les traspassi a Catalunya i no haguem de patir el que hem estat patint fins ara?

Una altra qüestió que em sembla fonamental des d'aquest punt de vista, que és la problemàtica de fons. Tenim, conseller, una valoració seriosa de què és el que està passant que jo crec que respon, conseller, en part de les preguntes que jo li he dit i que no li poso jo el dit a l'ull a vostè al mapa polític energètic espanyol respecte al pagament de la distribució, respecte a les primes i el que està passant a les companyies? I jo li faig una suposició, no deu ser, conseller, que enlloc de..., hi insisteixo, eh?, d'esbatussar-nos nosaltres hauríem de plantejar-nos seriosament què passa que permet que les companyies no tinguin la capacitat de fer les inversions que volen fer, i que vostè desitja que facin, i que tots volem que facin perquè hi ha problemes específics

amb la política energètica espanyola, senyor conseller, no deu ser això?

Dit d'una altra manera, darrera pregunta: com interpreta vostè un fet que a mi em sembla determinant, l'anunci, divendres passat, de la venda –obligats per llei, no cal dir-ho– de la xarxa de transport de FECSA-Endesa a Red Eléctrica i les implicacions que això té, per llei, obligats: 1.700 milions per tot Espanya. Jo he preguntat a les companyies: «– Escolta, però això com ha estat possible?» Diu: «– Oh, ens hi obliga la llei.» «– Quines implicacions té?» De moment, silenci.

Pregunta al conseller –la darrera que li faig avui–, senyor conseller, vostè això, lligat al tema de la política energètica espanyola, de les dificultats que ens trobem, de la normativa de què parlàvem, del reglament que parlàvem, de les competències que demanava, vostè d'això té una visió de conjunt que ens permeti il·luminar i saber què passa?

Finalment, hi havia una...

El vicepresident segon

Honorable diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president –acabo, president. Finalment, dir-li el següent, home, un té la percepció, conseller, però vostè això em dirà si és veritat o no: aquesta història de la companyia Endesa, una companyia privada que té la llibertat de fer el que li convé fer, que hem viscut amb una autèntica estupefacció a Catalunya, avui ja en mans d'una companyia italiana, abans possiblement en mans d'una companyia alemanya, abans d'Acciona, quan hi havia la possibilitat de Gas Natural i els seus companys de Govern, els seus companys de Govern..., sí, home, sí...

El vicepresident segon

Honorable diputat, se li esgota el temps

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, només preguntant-li, vostè té alguna cosa a dir a això, conseller, o no? Perquè li recordo que qui governa –qui governa– a Espanya són els companys seus del Partit Socialista Obrer Espanyol, i alguna cosa potser ens pot il·luminar amb la seva resposta.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells. (*Veus de fons.*)

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, senyor president. Honorable senyor diputat, bé, vostè entendre que m'interessin moltíssim els seus plantejaments, però jo no vinc aquí a passar un examen, no? Vostè ho entén això, no? (*Veus de fons.*) Digui'm sí

o no, bé, jo li donaré la meua opinió respecte a les qüestions realment de fons que vostè ha suscitat, i algunes molt interessants d'altra banda, jo crec que en algun moment, en algun moment fins i tot ha posat l'accent en els temes importants, no?, quan ha estat capaç de vèncer la seva tendència natural a aprofitar-ho tot per dir «la culpa és del Govern», no?

Escolti'm, té raó, avui allò important és dir als ciutadans que el servei està restablert i que està garantida la seva normalitat, que això és el fonamental. I que per Setmana Santa, és a dir, la setmana que ve, les coses han de funcionar normalment fins i tot estalviant les molèsties dels generadors, unes molèsties que hi són, molèsties acústiques, molèsties de fums, molèsties de contaminació, no? Naturalment també tenim la tranquil·litat que mentre el servei no està restablert del tot, d'una manera ja al cent per cent normal, haurem de tenir-los en reserva per a les situacions que es puguin produir, que esperem que no es produeixin.

De manera que jo donaria un missatge de tota tranquil·litat, de seguretat. I, a més, la impressió que tenim, per les dades de què disposem, és que la temporada turística, la temporada..., la setmana de Setmana Santa, des del punt de vista del turisme pot ser francament satisfactòria, que contribuïm tots no creant un alarmisme que no es correspon amb la realitat –això és alarmisme–, a poder empitjorar-ho. Perquè no és veritat i perquè no ens convé.

Revisions, suposo que revisions, inspecció i manteniment es deu referir bastant al mateix, no? Home, no faci avantatgisme, no? «Oh, és que hi ha hagut algú del Govern que ha dit...» Això no... Vostè té més categoria que això, home, no cal que aprofiti declaracions de qui sigui, anava jo a cedir també ara, veu?, anava a picar, a utilitzar un adjectiu, si no cal, escolti'm. Jo he dit el que havia de dir i ho he explicat abans, no? Per descomptat que portarem tot el que calgui, per això tenim una compareixença, escolti, per poder-ne parlar tan a fons com calgui i poder posar totes les dades sobre la taula. Jo ho he fet, tant en l'aspecte de la inversió com en l'aspecte de la inspecció que fan les mateixes companyies i el manteniment, perdó, i el control de la inspecció que l'hem de fer nosaltres.

Vostè em diu: «En el moment en què es produeix això no li queda el dubte de dir “però vol dir que es van fer totes les revisions que s'havien de fer?”» Escolti, i quin es pensa que va ser la meua primera reacció, si no aquesta mateixa? És a dir, vull que ens mirem a fons tot això que m'heu estat ensenyant durant aquests tres anys, perquè realment tenim la certesa que allà no van sortir defectes greus que són els que ara han petat? I ens ho mirem, ens ho havíem mirat ja durant aquests tres anys, és clar. Perquè, escolti'm, precisament per això vam fer la Llei de garantia i qualitat del subministrament i per això ja vaig dir, ja ho he dit abans, no?, que vaig presentar un pla de mesures abans ja que s'aproves la Llei, perquè no podíem esperar, en aquests dos punts essencials que són: la seguretat que tots els elements de la xarxa que són seixanta mil, no tots amb el mateix grau de risc, evidentment, eren degudament inspeccionats, que la informació que ho eren la podríem tenir puntualment, que teníem els resultats de la inspecció i

que després es feia el control de la inspecció, i s'està fent, escolti'm, s'està fent.

Ara veurem, amb l'expedient informatiu, si resulta que aquí hi ha esclatxes que no havíem tapat suficientment, doncs tal vegada sí, escolti, per això l'estem fent. Perquè, si de l'expedient informatiu es derivés que hi havia elements d'aquesta xarxa que efectivament no estaven en l'Estat apropiat, vol dir que tot i fer la inspecció i fer el control de la inspecció, doncs hi ha esclatxes, evident, i haurem de veure com ho fem. És que així anem progressant, sap?, donant passes, pensant que hem posat suficients tanques per evitar coses que no vagin, i descobrint després que segueixen havent problemes. I hem de seguir donant passes, miri.

Ara, jo el que li puc dir és que en el grau de coneixement que tenim i amb la informació de què disposem, s'han aplicat adequadament les mesures que vam adoptar, aquest Parlament les va adoptar, escolti, va fer la Llei de garantia i qualitat, tant en punt la inspecció, és a dir, la inspecció i el control de la inspecció, el que vostè diu «revisions, inspecció i manteniment», com en punt a la inversió.

Vostè em demana la inversió de l'any 2009. Miri, també li donaré totes les dades precises, incloses les de Girona, que em demanava abans el senyor Millo, en la compareixença, les donarem totes. I estem encara al mes de març, de manera que estem encara acabant de veure exactament les dades que ens han donat de realització del 2009 si es corresponen exactament a la realitat, si tenim dubtes, que ens els aclareixin, etcètera; que estàvem en aquest procés, no?

El que li puc dir és que, d'acord amb les primeres avaluacions que tenim, l'any 2008 es va complir amb escreix, és a dir, es va invertir més del que s'havia previst; l'any 2009 s'ha complert bastant satisfactòriament, entorn del 90, 95 per cent. Això són les primeres dades que tinc, que és una xifra raonable. Això és el que li puc dir ara.

Escolti, però, ja li dic que estem encara avaluant-les, analitzant-les. No sé si aquestes dades que ara li dono podran ser objecte d'alguna modificació, alguna correcció en les setmanes a venir. Però sí, el que no es pot dir és que s'hagi produït, diguem-ne, un incompliment escandalós, com semblava vostè apuntar. No, les dades que tenim no apunten cap aquí. M'entén? De manera que això és el que jo li puc dir.

Declaració de catàstrofe. A veure si ens entenem en aquesta qüestió també... El que ha fet el Govern és tractar que l'incident que s'ha produït a Girona pugui entrar, pugui ser acollit per la Llei que aprova el Parlament espanyol ara, el mes de març. Això no implica la declaració de zona catastròfica. És important que ho tinguem en compte. De manera que el que hem fet és: hi ha una llei que permet gaudir d'un conjunt de beneficis als afectats? Sí. Aquesta llei pot tenir efectes contraproductius en algun aspecte? No. Aprofitem-la, perquè permet beneficis amb unes cotitzacions socials, exempcions fiscals, etcètera; de manera que val la pena aprofitar-ho.

És veritat el que vostè assenyala en un punt important: la declaració de força major. Però això està encara a

expenses de tot plegat, no dependrà d'aquesta llei. I sí que és probable també, seria possible que arribéssim a la conclusió que aquí hi ha una doble causa concurrent i que sense les dues no s'hauria produït la magnitud i el grau d'afectació que s'ha produït. Podria passar. Un fet extern, exogen, de caràcter excepcional –no vull utilitzar la paraula «força major», que és la nevada, per descomptat–, però, a la vegada, que no hagués produït els efectes que ha produït sense un factor intern, que és l'estat de la xarxa. Podria passar –podria passar–, per això hi ha un expedient informatiu; no descartem que això pogués esser així. És a dir que amb les condicions atmosfèriques en què es va produir tot plegat, si l'estat de la xarxa hagués estat un altre, d'acord amb les obligacions que tenia, potser, tal vegada les afectacions haurien estat menors. Això no ho descartem, per això estem fent l'expedient informatiu. I, si això fos així, en aquest cas tampoc no es podria dir: «Les companyies...» Naturalment..., escolti'm, les companyies recorren en qualsevol cas. Entén? De manera que també en aquest cas recorrerien. Però, evidentment, hi haurien arguments molt forts per dir «hi ha una part de responsabilitat», malgrat que hi hagués el factor extern, amb la tipificació que vostè vulgui. I òbviament s'hauria d'actuar d'acord amb aquest plantejament.

Els temes de distribució. Vostè ha tocat un punt important, efectivament, que és la retribució de la distribució. És clar, és un tema molt important. Miri, nosaltres tenim competències en distribució, en tot, des de la llei del 2007, de l'Estat, eh?, que nosaltres tenim competències i les estem exercint. Escolti, per això la Llei de garantia i qualitat diu el que diu, i disposa el que disposa. Per això fem la inspecció, el control de la inspecció. Llevat en un punt, que és la retribució, la tarifa –en això no en tenim. És un punt important, efectivament.

I vostè toca un punt sensible, efectivament, quan diu: «Ateses les circumstàncies actuals d'un dèficit tarifari monumental degut a les primes a les renovables hi ha una pressió molt gran, si no s'apugen les tarifes, si no es modifica la retribució, que fa que les companyies tinguin dificultats, a vegades, per finançar la inversió que haurien de finançar.» Ja ho sé que això és el que diuen les companyies, escolti'm. Ara, també li haig de dir una cosa: vostè repassi i veurà que si s'han produït –jo no ho sé– retallades a algun lloc, no és a Catalunya. A Catalunya no se n'han produït. I no se n'han produït, doncs, probablement per un conjunt de circumstàncies. Escolti, tampoc no vull dir que tot sigui mèrit del Govern. Probablement perquè el Govern en aquesta qüestió ha estat molt exigent, molt vigilant, molt pendent que les coses es facin ben fetes, no hi ha altres comunitats que tinguin lleis com la que tenim nosaltres, ni un dispositiu com el que tenim nosaltres; probablement perquè venim d'un dèficit històric important, i probablement també perquè a Catalunya es van produir unes circumstàncies –l'apagada del 2007– que van fer que aquesta fos una qüestió absolutament imprescindible. Ara, la realitat és que a Catalunya la inversió que s'està fent és fonamentalment la inversió que s'hauria de fer.

Moltes gràcies, senyor president. No em dona temps el president –vostè ho veu– per poder atendre aquesta últi-

ma qüestió, sens dubte interessantíssima, quant a la política de concentració empresarial en el sector energètic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Punt per punt, senyor conseller. La primera és aquest recurs retòric –retòric– que vostè utilitza tot sovint per dir-li: «Home, vostès indiscutiblement en cada condició, a peu i a cavall, ataquen el Govern.» És..., s'ha convertit en vostè en una tendència irrefrenable. Ho diu... (*veus de fons*), sí, ja té una mala consciència, surt a la tribuna, i ho diu: «Vostès...» (*Veus de fons.*) Conseller, només he fet preguntes, de veritat. Si vostè..., jo crec que, a més objectivament, quan consideri d'aquí a una estoneta la interpellació, veurà que hem fet preguntes. Diu: «Home, algunes una mica malintencionades.» D'acord. Cap crítica. De moment cap crítica perquè tenim la confiança que ja arribarà el moment, si és que les hem de proferir, en el moment que ho hàgim de fer processalment parlant. De fet, li hem fet deu preguntes. Vostè n'ha contestades algunes i han quedat unes altres pendants. Ara veurem quines, i què en podem treure, d'això.

Clar, vostè es mostra una mica molest quan jo li recordo, conseller, doncs, un episodi penós i insòlit, protagonitzat aquesta vegada per Iniciativa per Catalunya. Diu: «Home, Teixidó, si vostè està per sobre de tot això.» Jo sí, vostè no... (*Veus de fons.*) Jo sí, però vostè no. Ara, jo què comprenc, conseller? Que està tan acostumat que això passi..., vostè aquesta convivència, sap?, es veu obligat a portar-la... –i jo ho comprenc, té la meua simpatia personal en aquest sentit–, està tan acostumat que això passi... –un dia és una cosa, un dia unes altres, es van acumulant, etcètera–, i arriba un moment que diu: «Escolti'm, més val que no ho considerem.» I, si ho diu d'aquesta manera i amb aquest esperit tan esportiu, doncs, jo li ho accepto. Escolti, d'acord, doncs, miri, això és el que ha passat, però li he volgut explicar que quan li fèiem aquesta pregunta parlamentària era perquè en el si de les files governamentals aquesta era una pregunta que es feia.

Tres. Vostè diu..., jo accepto el principi, però vostè també m'acceptarà la matisació. Diu: «Progressem quan millorem.» Efectivament –efectivament. Però, senyor conseller, i vostè dirà «és veritat» –ja veurà com dirà «és veritat»–, això no satisfà, no consola, no ajuda, no dona satisfacció a la gent que pateix els esdeveniments. Jo ja admeto que probablement vostès a mesura que milloren progressem tots, però expliqui-li això a l'alcalde de Lloret, que està aquí present, i a la gent que ha patit aquest fenomen. Jo ja l'entenc a vostè com a governant i vostè ha de mostrar sensibilitat davant d'aquesta cambra per dir: «Però jo això sé que és insuficient per a la gent que ho ha patit, i de quina manera ho ha patit.»

Cinc, el tema de la declaració de catàstrofe. Jo crec que ha donat vostè una resposta, conseller, que per mi és satisfactòria. I veu que és fàcil que ens entenguem quan parlem de coses en concret. Vostè dóna una argumentació. Només li he fet avinent una qüestió que em sembla que vostè també té present: que desitja, com nosaltres, que les indemnitzacions es paguin a la gent, i que desitja, com nosaltres, que la gent en tregui partit, i desitja, com nosaltres, donar satisfacció al patiment de la gent. I li diem: «Compte» –i hem vist que aquí hi ha un problema gran– «que les companyies, com és natural i com és la seva obligació, maniobraran per a la catàstrofe o per a la força major.» I vostè m'ha dit: «És possible.» Doncs, ja està, no hi ha polèmica, ja m'ha donat una resposta. Veig que vostè està amatent, i no ens hem de donar cap coça per aquesta qüestió, no?

I entrem en els tres punts claus, dels quals dos no els ha abordat i un ha començat a donar la seva opinió, que és el següent: la tarifa per la retribució a la distribució. Aquest, conseller, és un punt clau. Fixi-s'hi, jo crec que podrà dir: «Estem d'acord.» Quan nosaltres parlem d'una reforma de la política energètica que forma part del desvetllament de tots els grups parlamentaris estem parlant, bàsicament, entre altres coses, d'això –fixi's si és important. I vostè diu: «Escolti'm, tenim competències» –diu– «però en aquest punt de la tarifa no.» Doncs, conseller, això..., alguna cosa haurem de fer al respecte. Si més no, tenir una visió de conjunt respecte a transport, distribució, prima, pagament, deute acumulat –brutal–, i què hem de fer al respecte de les companyies, sabent que l'usuari no carregarà una vegada més i en plena crisi amb justament el que hauria de carregar quant a increment de tarifes. Home, jo crec que aquest és un debat, senyor conseller, molt rellevant; no és el moment de tenir-lo avui, però naturalment volia tenir la seva opinió sobre..., aquesta era una qüestió important o no.

I, en aquest sentit, li preguntava –no m'ha dit res al respecte, potser m'ho diu ara–, quan el conseller Castells informa el president Montilla de quina és la situació, si el president Montilla demana competències al president Zapatero en aquesta línia o en quina. Jo, que em prenc seriosament..., no sé si hauria de fer-ho, conseller, però jo m'ho prenc seriosament quan veig el president del meu país que li demana al president del Govern espanyol..., diu: «Escolti, més competències en aquest sector.» Jo m'ho prenc seriosament, això. I dic: «Home, hi tinc interès.» Dic: «Home, a veure el president Montilla què li ha demanat al president Zapatero.» Perquè és molt important, en aquest marc que dic de política energètica, que crec que podem compartir la gravetat i la fondària del problema.

I dic: «Home...»

El vicepresident segon

Honorable diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Dic: «Home, això tindrà alguna importància.» I m'agradaria que vostè ens ho expliqués.

I, finalment... –tampoc li ho demano, només era un reflexió però si a vostè li ve de gust, doncs, ho fa–, home, tota aquesta trajectòria finalment respecte a com s'ha produït la política de concentració des de Catalunya estant és una mica peculiar. I, en aquest sentit, conseller, li demanava la seva opinió. És peculiar per com va començar tot i és peculiar per com ha acabat tot. I no ha deixat de ser peculiar que això passés quan ha passat i amb un president del Govern, com hem vist, que ha donat la benvinguda repetidament a tots els accionistes que Endesa ha tingut, menys als primers que van tenir la voluntat de formar part d'aquesta companyia.

I si vostè ens pot dir alguna cosa al respecte li ho agrairé, si ho deixa per a la compareixença també, i si no ens vol dir res, ni en un sentit ni en l'altre, doncs, tindrem l'oportunitat de seguir en el debat.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i finances, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè diu: «Home, és un trist consol dir que aprenem.» Diu: «Progressem millorant.» No, no..., jo el que he vist és que progressem aprenent dels errors, de les coses que no van, no? I és així. Vostè, que és un popperia, ho sap perfectament això, no? Progressem quan comprovem que les teories són falses, no? De manera que això és així.

Ara, en aquest cas, el que li puc dir és... –jo ho completaria una mica, no?–, jo diria: «Nosaltres constatem, mentre ho anem fent, que fem una aplicació correcta de les coses.» I arribem a la conclusió, quan hi ha alguna cosa que no va, que això no era suficient. Aquest és el problema. Perquè seria molt més fàcil si diguéssim: «No, és que ja hem vist que, escolti, és que no ho aplicàvem; hi havia una llei de..., no vam fer la Llei de garantia? Després la vam fer però no la vam aplicar, i després no vèiem ni tan sols que no l'aplicàvem.» Seria més senzill. «Ja ho havíem fet tot bé, però ara ho hem d'aplicar.» No, no..., és que vam fer una llei que en aquell moment vam pensar que era la correcta. Per cert, no resisteixo a dir-li: vostè ho sabia que..., que, si per vostè hagués estat, no hauríem tingut els instruments que tenim avui gràcies a la llei. Perquè vostè va posar..., va voler presentar unes esmenes que el que eren era suavitzar els requeriments respecte a les companyies elèctriques. Per exemple, allà on nosaltres dèiem «és una infracció molt greu incomplir el contingut dels plans d'inversió», vostè deia «que se suprimeixi aquesta lletra.» Nosaltres vam dir: «No, s'ha de deixar.» I ara tenim un instrument que, si no, no tindríem. Allà on nosaltres dèiem, i ho diu la llei, «és també una infracció greu incomplir els criteris de disseny», vostè deia «eliminem això, no collem tant les elèctriques –a l'elèctrica». Tant és així que algú deia: «No són les esmenes de Convergència, són les esmenes d'Endesa.»

M'entén? I allà on algú deia: «Incomplir els terminis de restabliment del servei.» Vostè deia: «Suprimim-ho, això, que no sigui una infracció greu.» No he resistit la temptació, m'entén?, de fer-ho; però és així, ho estem complint.

Ara, és suficient? Doncs, miri, ara ho veurem. Si l'expedient informatiu ens diu que malgrat això, malgrat fer el que fèiem hi havia escletxes, haurem de concloure que no era suficient. Però de moment no tenim motius per dir-ho.

Jo només demano..., m'agradaria que d'aquest debat sortís una posició, com a mínim en aquest punt, en la qual el Parlament pogués exercir un cert lideratge en un tema tan sensible, de dir: «Ni complaença...» Si algun govern ha demostrat... –parlen els fets, i els antecedents ens avalen–, és aquest, que complaença, cap! Les sancions més greus que s'han posat mai a unes elèctriques per part d'un govern autonòmic són les que hem posat nosaltres: a Endesa i a Red Eléctrica, 1 milió d'euros més a Red Eléctrica que a Endesa. De manera que ni complaença, ni linxament. Estarem d'acord, no, en això? Ni complaença ni linxament.

Reclamacions. Home!, hi estem d'acord. Escolti'm, em sembla que està clar, el que hem dit ens ho demostra: nosaltres pensem que s'han de fer. A més, estem actuant. No és que implícitament es derivi del que estem dient, no, no; és que estem actuant! És que està actuant l'Agència Catalana de Consum, està actuant el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa conjuntament amb les cambres de comerç, i estem fent que actui també la mateixa companyia, facilitant les reclamacions dels usuaris. És més, estem estudiant si nosaltres, Administració de la Generalitat, com a afectats, no hem també de presentar reclamacions, perquè vostè es pot imaginar el nombre d'escoles, d'hospitals –d'hospitals, pocs–, que n'han quedat afectats, o sigui, que hi ha hagut conseqüències també, des del punt de vista dels danys produïts, m'entén?, aquells que són reclamables. De manera que estem actuant.

Retribució de la xarxa de distribució. És un tema sensible, efectivament; crec que en som conscients. I a mi m'agradaria molt que poguéssim compartir plantejaments en aquesta qüestió, perquè és un tema que engloba el que és la concepció de la política energètica, efectivament: fins a quin punt la retribució de la inversió de la xarxa és la que hauria de ser i fins a quin punt no hauríem de plantejar –aquest és un punt essencial–, en matèria de distribució, tenir també competències en aquesta qüestió.

Vostè sap que va ser un dels punts sensibles en la llei, que es deia: «Escolti, vostès estan imposant obligacions d'inversió, i ara què fem? Què voleu que diguem al ministeri, que ens ho pagui amb la retribució global, això, que ens imposeu només vosaltres?» De manera que és veritat que aquí també hi ha un marge per tenir unes competències que avui no tenim.

I finalment, respecte a les lliçons que podríem treure tots plegats, no?, de... No, hi ha una altra qüestió que voldria comentar: Gas Natural i Endesa i l'episodi que es va produir en el seu moment. Home, jo crec

que el Govern de l'Estat, el senyor Zapatero, més aviat en aquell moment va veure amb bons ulls aquest procés. Després va succeir el que va succeir, perdoni'm, i autoritats, les que siguin, van posar totes les pegues i això va acabar com va acabar, enmig d'un despropòsit polític en el qual qui es va emportar la palma va ser el Partit Popular –em sembla que no ho discutirem això, no?–, amb declaracions d'aquelles que han passat a la història d'alguns dels dirigents del Partit Popular. Ara, és evident.

Però, miri, d'aquella història n'ha sortit una companyia catalana reforçada, no amb aquella operació, amb una altra posterior, i aquella Endesa que havia de ser espanyola que ha acabat sent italiana. Aquest ha estat el resultat. De manera que jo crec que, com a país, també podem dir alguna cosa.

I, finalment, em deixarà, per no deixar de parlar-ne... Vostè parla molt d'unes declaracions que va fer un alt càrrec de la Generalitat. No parla massa que aquest alt càrrec va fer una carta de rectificació i va dir: «Se m'ha interpretat malament, sóc perfectament conscient que les coses s'estan fent ben fetes, i m'atinc» –que segurament és el que hauria pogut ajudar que s'interpretés així ja des del primer moment– «al que digui l'expedient informatiu.» De manera que li brindo aquesta informació, que sens dubte vostè té però se li deu haver oblidat, per si creu convenient utilitzar-la en el moment en què li vagi bé.

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la situació econòmica general (tram. 300-00273/08)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica general. Per a la seva exposició, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Xavier Crespo.

(Pausa llarga.)

El Sr. Crespo i Llobet

President, honorable conseller, la meua interpellació anava dirigida especialment al conseller Huguet. Ara ve? M'espero? (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Endavant, endavant, senyor diputat.

El Sr. Crespo i Llobet

Bé, pujo a aquesta tribuna amb el propòsit de posar la mirada endavant i, un cop superada la tempesta dels darrers dies, exercir la responsabilitat que em correspon envers el turisme, esperant que la solitud viscuda

no continuï en l'acció que d'ara endavant esperen les destinacions turístiques de Catalunya, fonamentalment de la seva conselleria, en temes de turisme i promoció, però també d'altres conselleries vinculades, com la d'Economia.

Parlo de mirar endavant, de fer un exercici d'optimisme i esperança, desitjant una reacció des de la conselleria que el conseller Huguet encapçala, especialment vistos els nombrosos aspectes que no han funcionat, que han estat insuficients, i que, com ja li vaig dir setmanes enrere, malgrat la importància que té el turisme en el PIB català, vostès han permès que en la seva conselleria (*pausa*) –bona tarda, conseller Huguet– la paraula «turisme» i la seva traducció en l'economia catalana no tinguin la importància ni se'ls doni la rellevància que es mereixen.

Conseller, cal tenir en compte que, de vostè, com a màxim responsable i representant del turisme català, s'esperen dues coses: les que directament vostè pot fer i per les que vostè pot lluitar en nom del turisme català. El turisme de Catalunya espera la seva influència i suport estratègic per dinamitzar una economia que en moments difícils pot ajudar, per la seva transversalitat, a la creació de llocs de treball i a la consolidació de la paraula màgica perquè torni a rutllar amb normalitat l'economia catalana; parlem de confiança.

Senyor conseller, què pensen fer a partir d'ara? Què pensen fer per retornar la confiança al sector? Què pensen fer per dinamitzar el sector? Com pensen lluitar pel sector turístic?

Ja veiem que el Govern estatal creu que millorarà l'economia i l'atur –actualment 600.000 aturats a Catalunya– pujant la pressió fiscal i els impostos. Senyor conseller, ja que l'IVA el proper juliol s'incrementarà en dos punts i el reduït en un punt, pensa lluitar perquè el que afecta el sector turístic no sigui així?

Estem perdent competitivitat respecte a altres destinacions, però aquests 8.000 milions d'euros que es recaptaran fonamentalment de l'IVA a l'Estat espanyol, qui més els patiran i a càrrec de qui aniran és sobretot, fonamentalment, dels sectors turístics i dels seus clients.

Allò que es va anunciar el mes d'octubre, quan la Llei de pressupostos, i que serà realitat el juliol s'hauria de retardar fins a l'octubre o el novembre. O més encara, s'haurà de sol·licitar i lluitar –i vostè ho hauria de fer– per un IVA superreduït, un IVA del 4 per cent per a tot el sector turístic, que és un sector estratègic per a Catalunya i per a totes les destinacions turístiques catalanes.

En aquell moment, el mes d'octubre, potser va ser el pitjor anunci que podien fer per a l'economia i especialment per al sector turístic. Anunciar que tindrem destinacions, la propera temporada d'estiu, més cares que el que eren el darrer estiu, això ja és, als possibles clients que contracten amb temps, dir-los que n'escullin unes altres que siguin més econòmiques. Va ser una mala notícia, que no la va donar vostè, la va donar el Govern estatal. Però en aquest cas nosaltres li demanem que lluiti per aquest IVA superreduït del sector turístic del 4 per cent. Tot això generaria confiança, conseqüentment inversió i creació de llocs de treball. Hi ha estats,

com Alemanya, on realment hi han brots verds, que en el seu moment ja varen decidir baixar-lo al 4 per cent. Així mateix varen baixar l'IVA a un percentatge reduït Suïssa, Irlanda, Holanda i Islàndia.

Ara no és el moment d'entrar a parlar amb profunditat de tot allò que no hem fet, però sí que li enumeraré alguns dels temes que han quedat a mitges o que s'han portat malament, perquè cal que tots plegats fem una reflexió i apuntem a noves maneres de fer i de treballar.

Hi han diferents punts que nosaltres creiem que no s'han portat correctament els darrers temps. Hem tingut una promoció turística insuficient, una agència catalana de turisme que s'ha fet un maquillatge de l'anterior consorci de turisme de Catalunya, sense implicació real del sector privat. Tants anys per aconseguir-ho –nosaltres la vam recolzar, com a grup–, i finalment té un pressupost similar a l'anterior model.

El portal web. He de dir que vostè ja va reconèixer que en aquest concepte anàvem tard i malament. Catalunya, després gairebé de set anys, aquest portal web no és operatiu, a pesar de la despesa milionària invertida. El Pladetur, 6 milions d'euros, insuficients, i tampoc recolzat per un pla de crèdits tous a través de l'Institut Català de Finances.

Finançament de municipis turístics. Sóc conscient de la complexitat del tema, sóc conscient del repte que és abordar aquesta matèria, però donar l'esquena a les destinacions catalanes, als municipis turístics..., la resposta que en determinat moment va fer, que teníem instruments com l'IBI, doncs, crec que tampoc era ni en aquell moment la més correcta..., però al final, en allò que també era voluntat seva, han passat tants anys i no hem avançat en aquest tema.

Per últim, estan acabant les dues darreres legislatures i en aquells temes que no han aconseguit consens i/o han trobat moltes dificultats estan legislant per la via del decret, com és el cas del Decret d'habitatge d'ús turístic i el Decret d'allotjament turístic. Vostès s'han tret de sobre el 75 per cent de l'allotjament turístic de Catalunya, traspasant-lo a Habitatge, perdent la capacitat i la responsabilitat que haurien de tenir en el control de la qualitat del servei que s'ofereix a Catalunya i la impressió de la seva estada al nostre país que s'emporta el turista.

Li demano que en el mateix sentit que les cambres de comerç defensaran els interessos de l'empresariat català, i especialment el gironí, que els ajuntaments defensaran els interessos públics dels veïns i dels municipis, així com el mateix Govern de la Generalitat ho farà en les seves responsabilitats, així ho esperem tots..., a vostè el sector turístic de la Costa Brava, representat pel Patronat de Turisme de la Costa Brava - Pirineus, li valoraria d'una manera molt important les seves gestions d'influència, pressió i defensa dels interessos de la marca Costa Brava amb relació al lucre cessant i al perjudici de l'intangible, tot allò que no surt a les pòlisses d'assegurances i que no té factura però que sí que acaba provocant una pèrdua econòmica molt important les darreres setmanes en el sector d'allotjament, comerç i restauració, però sobretot en el futur de la destinació.

Per aquest motiu, vostè ha de liderar una aportació econòmica important els propers anys a través del Patronat de Turisme Costa Brava.

Les elèctriques també han provocat aquest perjudici intangible, però real, dels empresaris i la destinació, i l'única manera de rescabalar-lo és aquesta; jo li ho deixo sobre la taula. Jo he escoltat la seva intervenció de resposta al diputat del Grup d'Esquerra Republicana; crec que és un plantejament en positiu de cara al futur, i que, tal com li he dit, la seva influència, la seva pressió en aquest aspecte gairebé és el fonamental i el més eficient en aquest moment. D'altres que li n'he parlat ja ha quedat clar. L'IVA, sabem que no és una competència nostra, que al cap i a la fi el president Zapatero ho va deixar clar, però jo crec que vostè podria liderar-ho a Catalunya i s'hi afegirien moltes destinacions turístiques de l'Estat espanyol.

Aquest 4 per cent ajudaria a crear confiança, a crear que aquells «touroperadors» que van contractar amb un IVA que ara els apugem i que se l'haurà d'empassar l'empresari..., doncs, crearíem confiança, es mobilitzaria molt més la contractació, faríem unes destinacions que tenen la qualitat de la seguretat, de la sanitat, de l'entorn, de la cultura, de l'esport, de tot allò que estem treballant des de fa molts anys, però que necessiten aquell esperit, aquella alegria, perquè finalment un «touroperador» o un client, una família, decideixi prémer el botó de la contractació via internet o anar a la seva agència de viatges i acabar contractant Catalunya, acabar contractant Costa Daurada, Costa Brava i totes les destinacions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els incidents recents produïts a Girona - Costa Brava, evidentment, no obstenen perquè al marge d'aquests incidents ja tinguem una política de suport estructural al canvi i a la millora del model turístic català, de fa temps; evidentment, estem al final, com ha dit vostè, de la segona legislatura en què tinc aquesta responsabilitat.

Si em centro primer de tot en els esdeveniments, sap vostè que hem estat des del primer moment al costat del sector, des del primer moment posant-nos en contacte o telefònic o personal des de la Direcció General de Turisme, des de la Secretaria de Turisme i jo mateix en persona, al llarg de la primera setmana dels efectes de la nevada, no només amb el Patronat, sinó amb diversos representants: el senyor Escudero, el senyor Dotres, el senyor Cebrià, el senyor Ten, de la banda del Maresme, i també en el primer dia ho vam intentar amb vostè, però les comunicacions no funcionaven; més tard vam poder ja tenir més contactes.

Vam fer algunes intervencions –o intermediacions, perquè no ens tocava alguns casos directament fer-les, eh?–, quan se'ns va informar d'algunes situacions especialment complicades. En el cas de Lloret, es va fer

arribar la informació precisament al Cecat, al comitè d'emergències de Catalunya, on estava present en aquells moments precisament el senyor Vilalta, cosa que també va significar la informació *online* de la caiguda que s'havia produït a Calella, eh?, informant-ne directament nosaltres abans que arribés per una altra via, no?

Evidentment, doncs, vam tenir contacte amb els departaments que sí que tenen la responsabilitat de la gestió per mirar d'agilitzar... Es va arribar també a connectar amb els directors i amb el director general d'Endesa a Catalunya, on se li van manifestar les necessitats dels municipis en aquells moments. Vam fer diverses gestions puntuals, intermediació en casos concrets, de situacions de generadors que anaven a desplaçar-se i que vam aconseguir que estiguessin al lloc on tocava en moments determinats. I, òbviament, aquí van continuar una sèrie de reunions el dimecres, el dijous, el divendres, amb associacions de càmpings, associacions hoteleres, de l'Alt i el Baix Empordà, etcètera.

Vam estar en tot moment en contacte amb els centres de negocis de turisme a l'exterior, centres de promoció turística, per veure'n l'afectació. L'afectació exterior és escassa, eh?, i millor que així sigui. A la Gran Bretanya, alguna petita incidència. Hi va haver la carta de Tom Sharpe; jo en persona m'hi vaig presentar i personar, a la casa de Tom Sharpe, per mirar de llimar... En aquells moments ja estava una mica més calmat, ja li havia tornat la llum, i per tant esperem, en fi, que aquesta persona que ha alabat Catalunya torni a alabar Catalunya, no en quedi l'última imatge que va donar. I, per tant, això també és molt important, aquesta imatge exterior. I el que era important és demostrar que la reparació es podia abordar d'una forma ràpida.

Vostè ha parlat de turisme, però també hem fet accions sobre el comerç, eh? Al llarg de la setmana passada, la directora general de Comerç es va reunir amb tots els representants comercials de tot Girona, amb els quals van prendre una sèrie també de decisions. Per exemple, acordar una taxació mínima per facilitar la taxació dels danys a totes les empreses del sector, juntament amb les cambres de les tres demarcacions de Girona. I es va acordar, com he dit abans també, per no repetir-me, que nosaltres ajudaríem les cambres a tramitar totes les denúncies, tant les que arribessin directament a l'empresa, com davant de les asseguradores, com si havien d'arribar per la via judicial directa, eh? Per tant, ens vam posar al servei de tota aquesta política de reclamacions per part del sector.

Vostè en la seva intervenció ha aprofitat per fer, podríem dir, una reflexió general sobre la política de turisme. Ens repetirem, perquè ara ja, últimament, anem repetint algunes qüestions.

Sobre l'IVA, jo prenc nota i puc compartir amb vostè la necessitat de, com a mínim, una certa..., una moratòria enguany, com a mínim, eh? A partir d'aquí s'hauria d'estudiar si és aplicable un IVA reduït en alguns camps, i jo crec que això el que cal és fer-ho arribar, i ho faré arribar així, als grups parlamentaris de Madrid, a tots –als de l'oposició segur que vostè ja els ho farà arribar, els que esteu a l'oposició aquí–, i als tres que

donen suport al Govern aquí, per veure què es pot fer, perquè sabem que les majories allà no són necessàriament les majories d'aquí, eh? I, per tant, jo crec que hi ha un marge, però que no em pertoca, diguem-ne, discernir en quina línia es produirà aquesta confluència, però estic convençut que hi haurà acostaments amb relació al tema de l'IVA a Madrid. Per tant, això tindrà el meu personal suport.

Amb relació a la demanda —ho he dit abans— a Endesa perquè contribueixi als possibles danys i perjudicis d'imatge intangibles, crec que és una cosa que puc assumir. Una altra cosa és si me'n sortiré o no, però, evidentment, assumeixo en persona, eh?, la demanda davant de l'elèctrica d'aquesta realitat.

No em toca a mi entrar en el debat que s'ha produït fa uns moments sobre les circumstàncies i sobre el que ens va portar aquí. El que probablement és clar és que, en el millor dels casos, probablement la normativa s'hagi de modificar, la normativa de construcció. Per quina raó? El clima està canviant... —de les torres, el cablejat—, el clima està canviant i al Mediterrani, sense canvi de clima, no són extraordinaris els esdeveniments que s'han produït; és habitual que cada quatre o cinc anys hi hagi algun incident d'aquest tipus, sigui de nevada, sigui de ventada, sigui de pluja, sigui de secada. Per tant, el ritme d'esdeveniments meteorològics agressius en aquesta àrea mediterrània és d'un ordre de quatre, cinc anys. Per tant, si en una banda les normatives són dures —pensem en les normatives d'aigua, són duríssimes—, segurament ho haurien de ser a l'altra. Això ja és una impressió personal, tot i que em poso en terreny que no em toca, però és la meua opinió personal, que la dic aquí, eh?

En tot cas, tornant a turisme, des de fa molt temps estem promovent, evidentment, la qualitat del turisme a Catalunya. Avui mateix presentàvem la tasca que s'ha fet de categorització del turisme rural; fa tres anys es feia la normativa de turisme rural, avui hem presentat la categorització del turisme rural, qualitat.

S'estan certificant sistemàticament municipis de tot Catalunya i de la Costa Brava —en l'últim Fitur vaig donar encara dos o tres certificats a municipis— en turisme familiar, turisme d'oci, estacions nàutiques, etcètera. Això és aposta per la qualitat.

Estem ajudant el Consorci de Turisme a engegar el seu Pla estratègic per a les comarques de Girona per al període 2011-2015.

Hem apostat pel Pla de foment de l'Empordà, en el marc de les rutes del naixement de Catalunya, del Pirineu comtal, tot el que és Pirineu gironí, amb diverses intervencions a Castelló d'Empúries, a Besalú, etcètera, a Ripoll, però també a Girona, eh? —a vegades ho oblidem—, amb una important intervenció a Ripoll, que inauguràvem fa pocs dies a Sant Joan de les Abadesses un centre d'interpretació vinculat al Comte Arnau, que anirà seguit per un Ripoll vinculat al comte Guifré, i a Montgrony i a Gombren amb les altres històries vinculades a aquesta història de comtes i abats que diem, de la mateixa manera que circularà per aquell camí, el camí de l'abat Oliva, que unirà també amb la circumscripció de Girona, que és Puigcerdà, amb una instal-

lació a Llívia que farà d'enllaç entre el que és la zona sud de França i Ripoll i Vic. Per tant, intervencions del turisme cultural interior, que també és turisme; això a vegades ho oblidem, eh? D'aquí a pocs dies, a Sant Pere de Roda tindrem ocasió d'inaugurar el camí de Sant Pere a Sant Jaume, camí de vianants que ajuda a desestacionalitzar el turisme.

I, per tant, crec que amb la posada en marxa de l'Agència Catalana de Turisme..., que vostè diu: «Home, hem començat amb pressupost similar.» Sí, però és que la filosofia ha canviat, i per tant això ha de permetre millorar l'aportació privada... O sigui, hem posat les bases perquè sigui possible, abans no era possible, perquè ni els estatuts ho definien així. Ara es permet, a partir d'ara, per tant, s'obre la possibilitat que els privats, no només el sector turístic directament, sinó els sectors arrossegats pel turisme —les begudes, els transports, les instal·lacions culturals—, aportin diners a la promoció turística de Catalunya. Per tant, això, aquesta possibilitat, s'obre, i cada cop més, en la mesura que comercialitzem també algun producte a partir d'aquesta agència, serà possible ingressar fons per a la promoció turística, que ara només són fons públics.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

President... Bé, honorable conseller, li repetiré el primer paràgraf que vostè no havia pogut arribar..., perquè vegi el sentit de la meua intervenció. He dit: «Pujo a aquesta tribuna amb el propòsit de posar la mirada endavant i, un cop superada la tempesta dels darrers dies, exercir la responsabilitat que em correspon envers el turisme, esperant que la solitud viscuda no continuï en l'acció que d'ara endavant esperen les destinacions turístiques de Catalunya, fonamentalment de la seva conselleria, en temes de turisme i promoció, però també d'altres conselleries vinculades, com la d'Economia.»

Jo venia a dir amb aquest paràgraf que no hem d'oblidar el que ha passat, evidentment, però jo em centrava en el fet que hem de mirar endavant, i crec que la responsabilitat de vostè i meua —cadascú la seva— ha de ser, doncs, d'ara endavant veure el turisme, veure la destinació Costa Brava..., o en particular de cadascun d'aquests municipis turístics. Jo li ho enfocava en aquest sentit.

Segurament no he dit —i ho puc repetir, perquè ho he fet públicament— que el director general de Turisme va ser la primera persona, i en tot moment, que ha estat al meu costat i m'ha informat del que ha pogut. D'això no me n'he de penedir; al revés, ho repetiré els cops que sigui, perquè les veritats són així.

Una altra qüestió són els debats que s'han suscitat avui aquí i que potser demà tindrem i que segurament jo defensaré..., jo no les defensaré, però els meus companys les defensen, amb el tarannà de com les hem viscut. I que realment esperem que no es torni a repetir mai més, per la dignitat dels municipis i dels veïns.

Miri, unes qüestions que vostè apuntava: que haurem de canviar la legislació —ara em centro en això. Evidentment. El que ha passat aquest cop ja havia passat, però ja havia passat altres cops. En el cas de l'aigua, en les lleres, es fa un càlcul, que es diu «el cabal de retorn», a cinc-cents anys, etcètera. Doncs, si cada cinquanta anys, cada cent anys, a part de la neu humida, que pesa més, hi ha un efecte que poca gent en parla però que els que hem consultat tècnics o els que tenen el record d'haver-ho viscut..., hi ha l'efecte del fibló. Aquestes tempestes vénen acompanyades del que en castellà es diu «el tornado», «el ciclón». Això fa un efecte d'espiral que arrenca i destrossa. Són fets excepcionals, però cal preveure'ls, perquè no és el primer cop.

Jo poso l'exemple: si un es fa una casa en determinat lloc i un efecte meteorològic li tira a terra la seva casa, i ell vol viure allà, la propera que farà la farà en unes altres condicions tècniques perquè s'aguanten en el cas que torni a venir un efecte meteorològic com el que ha passat aquí. Jo no entenc com les companyies van tenir tempestes i van tenir efectes uns anys enrere i van tornar a col·locar les mateixes... I no entenc ara —però això ja..., jo no volia entrar en aquest debat—, si el Govern actualment està mirant les reparacions que estan fent, si les torres que estan aixecant són les mateixes i de la mateixa consistència de ferro o metàl·lica que les que hi havia. Perquè si estan fent això ja ho estan fent malament, digui el que digui la normativa. I això és el que demano jo, la presència dels responsables directament davant de l'obra que es fa. No ens podem permetre, perquè ens estaran prenent el pèl, que una torre que col·loquin ara sigui la mateixa que van col·locar cinquanta anys o trenta anys enrere (*veus de fons*), o deu anys.

Bé, no em vull desviar del tema turístic, però les realitats són aquestes. I als municipis els toca assumir les seves, però en aquesta bancada del Govern a cadascú li toca la seva. I a vostè especialment em dirigia amb el tema turístic, perquè per als altres temes, diguem-ne, té altres companys. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Bé, em queda molt poc temps... Promoció turística. Jo li he de dir que, quan tenien llum en el meu municipi, jo me'n vaig anar a Moscou. A Moscou, la presència de Catalunya, la màxima representació, era un humil alcalde d'una destinació turística important de Catalunya. Aquesta era la màxima representació. Ni agència catalana, ni direcció general, ni la seva presència. I per sort o per treball, doncs, creiem que a la propera temporada tindrem una milloria del mercat rus respecte a la seva arribada a Catalunya. És un mercat fonamental, la despesa del qual per client i dia és de la més elevada que hi ha. Doncs, tres agències noves començaran a treballar amb Catalunya. I el tema de visats, que vostè sap que és tan important, com a màxim en tres dies els turistes tindran el seu visat. Amb dos anys, si el seu comportament..., un visat de sis mesos, si el seu comportament és el correcte, el tindran per dos anys, i, si continuessin així, per cinc anys.

Jo crec que aquesta feina Catalunya l'hauria d'haver fet a Moscou. I si en el meu cas, que vam tenir el que vam tenir, vaig prioritzar, un cop teníem la llum, anar-

me'n a defensar allò que és economia, treball, empresa, etcètera, crec que a Catalunya des del Govern s'havia d'haver representat més.

Acabo. Confiança és el que volem donar respecte al pessimisme que ens arriba a través de l'IVA de Madrid, i que espero que amb les paraules que vostè ha dit el defensi tal com ha dit.

Del sector agrari, no n'he parlat; però és un tema que també s'ha vist molt afectat, i en una altra compareixença en un debat monogràfic crec que el sector agrari, que potser ni vostè ni jo defensarem, però que també s'ha vist agreujat amb aquesta tempesta, val la pena que el defensem en un debat monogràfic.

Res més, i moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Compartim la visió que les normatives cal canviar-les quan no funcionen, sabent que això ve de lluny. La tolerància amb les elèctriques ve de lluny. No vull entrar-hi, perquè vostè té un to molt suau, jo no vull entrar a la grenya amb vostè. No vull recordar els meus temps de cap de l'oposició. Però, si no, al passadís ja li explicaré d'on ve la privatització d'Endesa i qui la va fer. (*Veus de fons.*) Bé, tanco parèntesi. Per tant, deixem-ho córrer, diguem-ne, eh?, qui ha tolerat el que ha tolerat de les elèctriques. (*Veus de fons.*)

Anem a l'altra part... Miri, el tema de Moscou —el tema de Moscou—, nosaltres tenim una bona delegació a Moscou i vostè ho sap —una bona delegació—, un bon centre de promoció turística. El fet que hi puguem ser o no també és un problema d'agenda, sempre hi hem enviat, com a mínim, el director general. Enguany ens ha agafat en una situació complicadíssima i per això no s'hi ha anat, però l'agència estava actuant a través del Centre de Promoció Turística.

Tema visats. No vull posar-me excessives medalles, però el tema dels visats amb la Secretaria d'Estat d'Immigració el vam engegar nosaltres en una reunió que vam tenir, fa més d'un any, amb tota una colla de representants de les patronals catalanes amb el secretari d'Estat; que havia sigut, per cert, ambaixador a Moscou i que patia els problemes de la manca de recursos per fer visats.

Quan vam ser-hi, ell mateix ens demanava: «No, no...» —deia— «fes-me cartes al ministre perquè a mi aquí em falten mitjans.» I arribàvem a aquella conclusió que Catalunya pagava becaris per poder fer els tràmits dels visats a l'ambaixada. I això ha estat fins ara i és així encara, perquè ho estem fent a Moscou, ho estem fent a Sant Petersburg, ho estem fent a l'Índia, ho estem fent a ciutats de la Xina.

Gràcies a la reunió i a la bona sintonia ara amb el secretari, l'Estat ha canviat la política i hem passat dels visats de quatre dies pelats, eh?, d'entrada i de sortida, al de sis mesos... Gran guany històric! Això està fide-

litzant turisme rus que ve una, dues, tres vegades amb el mateix visat.

I ara, efectivament, podríem passar a la següent fase, bona notícia també: la secretaria d'Estat ha..., després d'aquesta pressió que ha fet sobretot Catalunya, ha decidit anar a externalitzar a una agència que es dedica això a gestionar de forma fiable, perquè això és perillós en països poc democràtics, això de gestionar visats és perillós, una agència que hi ha internacional especialitzada en gestió de documents d'aquest tipus, externalitzar-ho, i això fer-ho amb les principals zones emissores de turisme. Això és una gran notícia. Perquè, de cop, quaranta ciutats del món, emissores de turisme cap a l'Estat espanyol, i especialment cap a Catalunya, tindran uns tràmits que s'escurçaran; pagant, evidentment; qui ho vulgui gratis haurà d'anar a l'ambaixada... –ja sap què li espera, un mes o dos, eh?–, i, si ho fa pagant una mica, doncs, ho tindrà més ràpid. Però això és una bona notícia. Com a mínim el turisme ric que pot pagar podrà venir, amb dos dies tindrà el visat. I això és gràcies a gestions que hem fet i a la sintonia que s'ha establert amb la Secretaria d'Estat. Per tant, estem promocionant.

Ara mateix, vostè ho sap, estem continuant atacant el mercat francès, que havia punxat molt. Aquest any tor-

nem a engegar la campanya començant a Tolosa, l'hem ampliada a París, a tot el nord de França, en campanya finalista; ens en anem al públic, ens en anem directament a l'emissor, a la població. I ja s'ha notat positivament aquesta campanya.

Per tant, continuarem amb els mitjans que tenim en el turisme de proximitat, sense abandonar, evidentment, aquests països emergents dels quals jo crec que encara queda molt per recórrer. Rússia s'ha demostrat que vam ser capaços d'aglutinar quasi el 60 per cent del turisme a l'Estat espanyol. Jo crec que hem de ser capaços de fer el mateix amb Xina, l'Índia o els països de l'Orient Mitjà. Estem en condicions de fer-ho, per poc que ho treballem, jo crec que ho aconseguirem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.